

ARH A - 123619

Preili Gerry.

R. James-Lücke
kriminaalromaan.

H. LÜCKE

KATHEV. KAMATUKOOS

1

Jessie king miskas kindad ja käsitas ku hooletult woodile ja süütas sigaretti. Siis kummardus ta üle woodiootja ja raputas terrakeerdunud magasat fogu. See ei liigahtanud. Jessie puhus suitsurõnga õhku ja raputas magajat veel kord.

Geraldine Marsh sirutas end laisalt, amas unise silma ja pomises midas arusaamatut. Siis fulges ta silma uuesti ja magas edasi.

„Hallo!“ hüüdis Jessie.

Geraldine miskus teisele küljele ja põrnitses Jessiele otse. „Mis on ahtunud?“

„Kell on pool viis ja sa magad veel,“ ütles Jessie ja otis kotta sigareti suitsu.

Gerry tõusis stufile ja raputas oma punakat sasipead. „Pool viis on kell juba paar tundi aastat olnud iga päew miks sellepärast erutuda?“ Laisalt nõjatus ta padjale ja tõstis siis äkki, nagu teadmusele ärgates, pisgu Jessiele. „Mis õige, kuidas sa sisse said?“

„Su ema amas mulle. — Niisiis: kas tuleb tööle või mitte?“

„Muibugi tulen,“ haigutas Gerry. „Tööle! Do-ja! Võitfin ka elada töötä!“

„Eja, kuid mitte kaua. Ja mis õigusega sa dieti wirised? Oled ju alles kolmandat kuud garderoobis. Mina sellewastu olen seal olnud juba vii kuu, et ma igakord oma kübarat warnast wõttes surun endale pihku kottraha. Aga nüüd woodist wälja — muidu hiline!“

Gerry — kõi nimetasi Geraldine'i „Gerryks“ — haigutas jällegi eekord aga hüppas ta woodist, tõmbas pehme hommikumantli õlgadele ja otis afna alla. Päikesest oli jäänud ainult punane ketas, mis oli wajuks silmapiiri taha. Gerry waatas mõttikult wälja, tähelepanematult fortades afna eesriiet.

Jessie astus ta kõrwale. „Ah, oleks mul ka selline wäljawaade!“ õhtas „Mina näen alati ainult seda, mis inimesed hoowimajas nädala eest on nud pesukasti. Siin on jumalik.“

„Ja mina soowin, et elaksin südalinnas!“ mossitas Gerry. „Klusa awantega ei saa tööle sõita!“

Ta pöördus ja wiipas käega. „Tere hommikust, ema!“ hüüdis ta läwel seiswale proua Marshile.

„Arwasin juba, et sa ei tule üldse pesast wälja,“ ütles ema laitwalt pead raputades.

„Ka mina kartsin seda,“ tähendas Jessie naeratahes.

„Mis parata, kui uni maitseb!“ kaitses end Gerry.

„Ah, kui ta endale ometi otsiks mõistlikuma koha, kus töötataks päewal — see öötöö ei meeldi mulle põrnugi,“ ohkas proua Marsh.

Jessie kehitas õlgu. „Garderoobipreilidele maksetakse hästi — igatahes paremini, kui paljudel teistel tööaladel, mida ma tean. Töö pole muudugi kerge...“

Gerry lõi käed kuskla taha. „Wähemalt ma töotan — kuigi ainult öösiti.“

„Kui see mulle peab olema sihitud,“ laaksus häälelutoast, „siis ma...“

„Ah, pea suu!“ Gerry paiskas wihaselt uste kinni ja pöördus ema poole. „Kui see sell endale tööd muretseks, jääks mulle ehk aega uut töökohta otsida. Aga niinüüsi...“

„Nii ei räägita oma wennast!“ noomis proua Marsh tüdrit.

„Kas sa riietud nüüd warsti, wõi kawatsed hommikumantlis minna tööle?“ küsis Jessie.

„Hommikueine ootab,“ lisas proua Marsh.

„Olen paari minuti pärast walmis,“ hõikas Gerry, wõttis kapiist kleidi, toolilt pesu ja jooksis wannituppa.

Kui ta seal kõigi eeskirjade kohaselt oli puhastanud hambad, silmitses ta end logisewas pesulauapeeglis.

Töesti meeldiw tunne — awastada, et ei nähta halb wälja. Punaakas blondid juuksed raamisid nägusalt ta kõrget laupa ja ka klni wõis pidada ilusaks: need olid suured ja sügawsinised, pikkade ripsmetega. Samuti wõis leppida ninaga, kuigi see polnud just klassilise lõikega ega eriliselt huvitaw. Rahulolewalt silmitses tüdruk end igast küljest, ka profiilist, wäikeste käsi- peegli kllu abil.

Siis tõmbas ta selga sinise willase kleidi, mis esile tõstis ta kaunid wõr- mid, tõmbas weel korra kammiga läbi juuste ja oligi walmis.

Hommikueine — nagu nimetas tema jaoks walmistatud toitu ema, kuigi kell oli juba wiis pärast lõunat — seisis kõõgilaua nurgal. Ema triikis nagu tawaliselt ja katkestas töö ainult hetkeks, et tütrele kohwi waldada ja ka kannatamatule Jessiele pakkuda taks kuuma jooki.

„Ei, tänan,“ ütles Jessie. Ta waatas kõõgikella ja süütas sigareti, jäl- gides murelikult Gerryt, kes püsti seistes rüüpas kohwi. Walterit, Gerry wenda, kes ilma fraeta ilmus läwele, märkas ta wõgewalt terwitada. Sõb- raliku naeratuse asemel wäljendas ta suu põlastust, kuigi ta ehk ei mõelnud seda nii halvasti.

„Juba walmis!“ Gerry pühkis tillukese batisträtiga suu puhtaks, pani huultele wärsket ruuzhi, tõmbas mantli selga ja wiipas Walterile hüvasti- jätuks. Uksel sai ema kähku suudluse ja siis ruttasid tüdrukud trepist alla ja eiawarawast wälja.

Tuulekitrusel lippasid nad allmaaraudtee jaama ja jõudsid wiimasele

minutit rongile. Kui nad jälle said hinge tõmmata, tõi Jessie käsitasku põhjast esile tüü närimiskummit.

„Imelik, meie sõidame tööle, kui kõik teised tulewad ära,“ tähendas ta sügavmõtteliselt, „ja lähe koju, kui kõik on ammu juba sügavas unes.“

Maewaga tegid nad endale Broadwayl teed läbi kojuruttavate inimmasside. 44. tänaval pilgutas Jessie kaaslannale kelmikalt silmi.

„Mine ja edasi — mina pean kellegagi kiiresti veel äriasjus kõnelema,“ ütles ta paljutähendavalt. „Ega sina ometi ka ei taha temaga äriasjus kõnelda?“

„Ei, mina mitte,“ vastas Gerry tõsiselt. „Kübarate tõstmine pole küll kuigi meeldiv, kuid vähemalt ei pisteta selle eest pokri, kui mõnel juhtud silindri lossi wajutama. Alkoholiäri — brrr, sellega ma tegelema ei hakka.“

„Ah, ära ole rumal, wäikse — mis wõib sulle sealjuures juhtuda? Üks külalistest palub pudeli, sina pistad selle talle pihku, ja kõik on korras. Raup ei jää sul kunagi seisma.“

„Selline äri pole wäikse Gerry jaoks.“

„Taewas — kaugele sa mõtled jõuda kolmekümne dollariga nädalas, kui sa muud sissetulekut ei hangi!“

„Aga ühel ilusal päeval wõib juhatust sellest kõrwalteenistusest saada haisu ninna ja siis kuulub wäike Jessie jälle töötute hulka.“ Gerry heitis pilgu General Motori walgusereklamile. „Sa taewas,“ hüüdis ta ehmunult, „juba kümme minuti pärast kuus! Pean lippama.“

„Hea küll, kullatükk — kuid ära heida mulle hiljem ette, et ma pole tahtnud sulle wõimaldada teenistust!“

„Mitte kunagi!“ hõikas Gerry üle tänawa hotell „Ambassadeuri“ poole sanimudes, mis asus 45.-dal tänawal. Kell puudus mõni minut kuuest, kui ta hingetuna tormas hotelli walgustatud esikusse. Gus, ülemkelner, sammus morni ilmega garderoobi ees edasi-tagasi ja wandus wäikselt omaette.

Tüdruk wähenas kiirust, nähes sooni mehe näol wihasi paitsawat. „No muidugi!“ puhkis see, osutades oma randmekellale. „Wärsti kuus ja...“

„Ma tean, ma tean!“ katkestas Gerry. „Kell on kuus ja hotell tulwil külalisi, ja kelle jaoks, pagana päralt, on olemas pikolod ja teil on willand mulle alati märkusi teha ja see häbematu Jessie pole ka weel kohal.“ Gerry naeris ja pani rääkimise ajal kübara ja mantli wana. Siis tõmbas ta, awaldamata sügawaid kahetsuse tunnuseid, kammiga läbi juuste, astus Gussi juurde ja patutas talle rahustawalt käsiwarrele.

„Mul on hirmus kahju, aga elan taga Brooklynis ja ema unustas mind äratamata — ausõna — ja sellepärast ma hilinesingi.“ Tüdruk naeratas kelmikalt, astus heledalt walgustatud saali uksele ja waatas sisse.

„Täpselt nii, nagu arwasin — hotell on juba tulwil: termelt kahe külalisi on kohal! Ah jaa, mu kaunis,“ pöördus ta uuesti filmatorikawalt inetu Gussi poole, „peahäda sinu juures on see, et sa liialt ärritud. Küllap sa Ford sured puhtast ärritusest ja pahandusest.“

„Wõib-olla — mulle on see kama, mille kätte furen — kuid kell kuus pole mingi aeg sinule! Ah — ah — pikolod tulewad kell pool wiis, kelderid kell wiis, mina, Gus, ülemkelner, tulen weerand kuus ja sina — garderoobitüdruk — tuled kell kuus!“

Ta ajas käed laiali ja jooksis vihaseks pomisedes saali. Warsti ilmus ta jällegi — parajaks ajaks, et näha, kuidas Jessie sisse tormas, suur pakk kaenla all.

Gusfi pilk kiindus pakile. „Wein muidugi jälle, mh?“ Ta raputas laitmalt pead.

„No mis sinul on ka ütlemist, Gustaw!“ tähendas Jessie. „Sina saad osa sisjetulekust — ja ka garderoobipreli peab elama!“

Pöörduks hakkas liikuma. Jessie ruttas garderoobi ja riputas palitu wana. Paki peitis ta targu ruumi tagumisse ossa — laua alla, millel nad õhtust sõid. Pakk jäi kenasti laudlina warju. Gerry astus teenistuswalmilt leti äärde. Gus lõi wiisakalt kannad kokku ja kummardus sügawalt, kui esimene sats külalisi astus esikusse.

Paari minuti pärast olid tüdrukud nii agaralt tegewuses, et unustasid kõik muu peale oma kohustuse. Suurtes õhtutualettides daamid ootasid, kui Gerry nende elegantseilt saatjailt wõttis wastu üliküideid. Igal õhtul sama tegewus: uhkeelt külalistelt kübaraid ja mantleid wastu wõtta, neid edasi wiisata Jessiele ja härradele wastu anda number, mis wastas wArnale, kuhu Jessie riided riputas. Alalisel külalised, keda tüdrukud tundsid, ei saanud numbrit; selle tõttu anti Gerryale eriti ilusaid jootrahaseid, mis rändasid otsesed luskustatud kasjetti, mille wõime omas ainult nende ülemus Tony Zacchini.

Gerry ja Jessie seisukohalt olid kõik jootrahad mõrdsed, sest nemad ei saanud niikuinii pennigi neist. Selle asemel makseti neile igal nädalal wüstslikku tasu — kolmkümmend dollarit.

Üri garderoobiga toimus järgmiselt: Tony maksis „Ambassadeuri“ juhatusele ümmarguse summa — peagu nii palju, et sellest piisas hotelliruumide aastaiüri tasumiseks — ja sai selle eest jootrahad endale, mille suurus wahel ühe õhtuga ületas summa, mille ta maksis oma palgalistele nädalas. Ja kuna ta garderoobipreilide walikus oli äärmiselt hoolas — teadis ta ju, et mida wõluram preili, seda suurem jootraha — ei wõinud ta oma sissetulekute üle nuriseda.

Et kindel olla, kas rahadest mõni kaotsi läheb, kasutas Tony salajasi kontrollijaid, kes hooletul käel jootrahataldrikule jätsid dollareid. Ja kui neid märgitud dollareid hiljem kasjetist ei leitud, kaotas wastaw garderoobi-preili koha.

„Mks number, palun!“ Lüse, naerataw, pidulikult raseeritud noormees seisis Gerry ees.

„Palun!“ ütles tüdruk mehaaniliselt.

Noormees tõmbas mantli seljast. „Ega te ei pähanda, kui wõtan mantli maha?“ Lõbusa näoga waatas ta tüdrukule otse ja Gerry naeratas talle wiisakalt, nagu oodatakse garderoobipreililt. Siis wõttis ta noormehelt mantli, wiiskas selle Jessiele ja andis automaatseult numbri wastu. Noormees pilgutas filmi ja fergitas kulme. Gerry pilk oli järe, peagu jäine. Noormees pilgutas meel kord.

„Mitte halb — sugugi mitte halb,“ pomises ta tunnustawalt. Selge, ilus laps, kus te seni end warjastite?“

„Oh, ta mängis wahopeal leiwateenijat — käes ainult mõnikord mõne tõelise kawaleriga wäljas,“ jähwas Jessie wahela.

„Nali kõrwale,“ pöördus noormees uuesti Gerry poole. „Olen sageli sin käinud, kuid ei mäleta, et oleksin teid näinud. On mu nagu teile — tuttav?“

Gerry tahtis wastata, kuid jälle jõudis Jessie taht ette. „Ei,“ ütles Jessie terawalt, „teie nagu pole põrmugi tuttav — kuid püüab tuttawa mõjuda!“

„Wihasamiswäärne teie, daamide, juures on see, et kui keegi mees püüab teie wastu kena olla, kujutlete koke, et ta tahab teiega suhteid luua.“

Gerry naeratas. „Ja wihasamiswäärne teie, kawaleride, juures on see, et igakord, kui olete kenad ja sõbralikud, tahate tõepoolest suhteid luua!“

„Saage oma arwamisega õndsaks!“ ütles noormees õlgu kehitates ja sammus saali.

3.

Kübarad — kübarad — kübarad... Mantlid — mantlid — mantlid... Härjad smokinguis — daamid walges hermeliinis — orhideed — finnitisillid — kawalerid pakkidega kaenla all — suured — wäikesed — tiisedad — kõhnad — numbrid — numbrid — numbrid... Lund aega on tüdrukud sunnitud töötama täie pingega. Muusika algas, lokaal täitus publikuga ja sinine sigaretisuits heljus läbi punaste plüüshportjääridega kaunistatud esiku suure rokokoo saali poole. Ja nüüd saabus igatsetud waikus pärast tormi.

Gerry wiilistas nukralt ja wajus wäsimult toolile. Korratusse sattunud soengu alt piilus ta Jessie poole, kes silmitses oma walutawaid jalgu.

„Jääb tõesti mulje, et neil ülespuhwitud kaskunitel pole aimu puudusest,“ ütles Gerry. „Eugesin kaskkümment üks hermeliinmantlit. Ja üks neist daamidest — see punases, kes enne meist mööda kahises — oli kuni kandadeni ülekülwatud orhideedega!“ Gerry silmitses mõtlikult oma kanda. „Mga pane tähele, ühel päewal riputan ka mina enese orhideesid tähts, nagu see uhke leedi. „Ara naera, palun!“

„Ma ei naera ju,“ haigutas Jessie. „Tunnen pooltosinat kawaleri — kõik meie külastajad — kes sulle meelsasti ostaksid rohkem orhideesid, kui Walesi prints omab ordeneid — kui sa ainult tahaksid. Kuid sina nähtawasti ei tea, mida sa tahad. Oleksin sind ju amruugi seltskonna koorekõhiga mõinud tuttawaaks teha...“

Keegi korpuslentne härra pistis pea läbi garderoobiaitna. „Do — Jessie!“ Ta pilgutas silma.

„Nagu alati, härra direktor?“ Jessie naeratas. Siis tõusis ta, watas ettewaatlikult igasse külge ja astus laua juurde ruumi tagaosas. Ta kummardus ja askeldas hetki pakki kallal. Siis mõttis ta suurest pakist ühe wäikese ja ulatas selle korpuslentsele härrale, kes pistis talle pangatähe pihku.

„Ülejääb teile,“ pomises härra naeratahes ja kadus.

„Pakku tänu!“ jähwas Jessie. „No näed nüüd kse.“ Ta nältas Gery

ryle pangatähte — kaheskümne dollarilist — ja hiilgas õnnest. „Wiisteist dollarit pudeli eest ja wiis dollarit puhaskasu! Ja selle teenimiseks kulus kaks minutit. Wiieteistkümnest dollarist saan mina seitse wiiskümmend, Gus kaks wiiskümmend ja wiis ülejäänud dollarit kõik emale. Utlesin ju sulle, et tee kaasa!“ Jessie waatas ümber, tõstis kleidi üles ja pistis pangatähe sukahoidja walele.

Gerry raputas pead. „Minust ei saa asja. Ma mõtlen ninelt — alko- holi ja intiimseid seltskondi, kus tuleb end käperdada lasta ja jumal teab mis.“

„Sina istuksid küll meelsamini tippmamslina kuskil kopitunud bü- roos? Aga pane tähele, mis ma sulle ütlen: selles pole kuigi suurt wahet. Nlus tüdruk peab end enam-wähem igas ametis lastma käperdada. Ja sinna ei saa ja midagi parata!“

Gerry tõstis hoiatawalt kulmu üles ja surus põidla wastu garde- roobi akent. Jessie pöördus ja märkas Gussi.

„Kuulge, teie seal,“ sosistas too, „kui see proua Winslow täna õhtul oma nooreõhtu saatjaga tuleb, siis andke talle parem märku, et ta mees on siin. Ah jaa, ja kui härra Richard küsib Nancy Oliveri järele, siis õelge talle, et tüdruk pole täna õhtul waba. Ja kui noor Blake peaks sisse wajuma, wõite talle teatada, et ta härra isa andis mulle kõwa käsu teda mitte enam lasta tšhekke wälja kirjutada. Selge?“

„Teie korraldused täidetakse täpselt, härra direktor!“

Gus wiimitas. Siis waatas ta Gerryle otja. „Töötada, töötada! Mis see siin dieti on — mugaw ajawiitekohi wõi mis? Sees tehakse juba ettevalmistusi lahkumiseks — lähku tööle!“

Gerry tõusis wastumeelselt. „Hea küll, Napoleon! Sa ei pea mitte rääkida wõima, et wäike Gerry ei furnud suurest töötamisest!“ Ta astus peegli ette soengut kohendama.

Gus, kes oli paar samm astunud kõrwale, seisib nüüd nii, et Jessie teda ei näinud ja andis Gerryle sõrmega märku. Gerry astus talle lähe- male.

Gus tõmbas ta päris ligi ja sosistas: „Noor Cornwall helistas praegu. Tema korteris toimub täna õhtul pärast teatrietendust kooswi- bimine ja ta soowib, et sina tuleksid ka. Aga ära sellest Jessile hinga. Corn- wall tuleb sulle järele ja sheff armab, et peaksid tingimata minema. Kena noormees see Cornwall ja peen seltskond! Gus naeratas. „Mul on juba wiis dollarit käes — ainult selle eest, et annaksin sulle kusse edasi.“

„Mõistan,“ wastas Gerry sapiselt, „sina pistad raha taskusse ja mina saan kodus peatäie. Olen juba korra olnud tema nõiduslikul katuse-ala peol. Kuid — teised on temast weelgi halwemad. Algu siis, ma lähen. Wiimasel korral oli ta kutsunud terve leegioni rewüügõrle, ja me leidime kõik sajadollarilise taldriku alt. Oma loodri wenna tõttu wõiksin wäga hästi kasutada weel teist sajadollarilist.“

„Sige sõna!“ kitis Gus.

„Aga kuidas on õhtukleidiga?“

„Mis sa selle üle muretsed! Lähed nii, nagu oled.“

„Nlus — ma lähen — aga...“

„Ehh! Sina alati oma „agaga“! Mis „aga“? Sa pole ifka veel rahul?“

„Wäga rahul ifegi. Ma lähen sinna, kuid Jessie tuleb ka. Pole Jessit, pole ka Gerryt — ja ümberpöördu! Kuid see ei mahu sulle arvatavasti pähe.“

„Ah, ära ole narr. Jessie ei näe millegi järgi välja. Ja kuidas sa võtad inimese kaasa, keda pole kutsutud? Lahad ise rikkuda oma õnne!“

„Hea küll, ma lähen.“

Gusfi nägu hülgas. „Tore! Lõbutse siis hästi ja ära mõtle muredele! Utlen Cornwallile edasi.“

Ülemkellner kadus ja Gerry sammus oma kohale tagasi. Külalisel hakasid lahkuma ja lobisemiseks jäi vähe aega. Järgmise poole tunni jooksul tuleb vahet pidamata ulatada mantleid ja kübaraid. Siis järgneb vaiksem aeg, kuni külalisel pärast teatrietendust uuesti naasid. Ja siis kestab töö kuni kella kolmeni hommikul, mil nad surmani väsinutena võtavad warnast viimased mantlid — oma mantlid — ja sõidavad koju. Nii on kestnud iga päev. Kuid täna polnud loota, et saab pärast töö lõppu kohe koju... Numbreid jagades mõtles Gerry Cornwallile — eriti Jelix Cornwallile.

Noormees oli sümpaatne, rikas kui Kröösus ja... .

Weel pool tundi ja õhtusöögile järgnenud torm rauges. Gerry ja Jessie istusid väikeste laua äärde garderoobi tagaosas ja uurisid hoolikalt sõd-gikaarti, et tellida endale õhtusööki.

„Hallo!“

Keegi klanitud vanem härra, kaosas tähtsa näoga daam, hõikas Gerryle naeratades „tere õhtust!“

„Suur jumal!“ hüüdis Gerry. Ta hüppas üles ja jooksis mehe juurde. „Kas teate, et teie abikaasa on saalis?“ sosistas ta.

„Minu — kuidas te ütlesite? Pagana pihta, sellest polnud mul aimu!“ Ta pöördus oma daami poole. „Tule laps, me kaome — põhjust selleks on küllalt.“ Pooleldi tõmbas ta daami läbi pöördusse ja tuli siis kähku, nagu millegi meenudes, Gerry juurde tagasi, tõi sügavast taskust esile paki rahatähti ja tõmbas nende hulgast kaks välja.

„Olete ingel,“ ütles ta naeratades. „Kuid — kas võite mulle öelda, kellega mu naine on siin?“

Gerry võttis rahatähed vastu ja naeratas kelmikalt. „Mõõna — seda ta pole mulle öelnud.“

„Hea küll, väike sfinks. Aga elupäästja olete mul siiski. Nägemiseni.“ Ta sõöstis uksest välja.

Gerry lonkis tagasi laua äärde.

„Hea!“ Rogukas, valitsemishimulise välimusega daam oli väikese mehe saatel ilmunud esikusse. Oli ilmne, et nad olid tülitlenud. Mees pilgutas Gerryle hoiatavalt, ulatas talle kübara ja mantli ja kadus kohe suitsetamistuppa. Daam silmitses Gerryt pealaeft jalatallani.

„Nii,“ ütles ta, „teie olete siis garderoobipreisi?“

„Jaa, armuline proua,“ vastas Gerry, imestades, mis on juhtunud.

„Ja siin weedab härra Fortnum wististi oma õhtud, kui ta helistab, et peab jääma kauemaks ärisse?“

Gerry manas näole inglinaeratus. „Ceda ma ei tea. Te mõistate — peame siin walmima kübarate ja mantlite järele — mitte inimeste järele, kellele nad kuuluvad.“

„Milline häbematus!“ Daam lõendas wihasi.

Suus ilmus Jessie äkki garderoobiaknale. „Wabandust,“ naeratas ta tagasihoidlikult, „tahtsin ainult näha, keda siin tapetakse.“

Enne kui Gerry wõi daam midagi jõudsid öelda, ilmus wäike mees, ilmestati daami abikaasa, tagasi esikusse.

„Kas tulime siia tülitsema wõi õhtustama?“ küsis ta ja juhtis hooletsewalt oma riiaa teise poole saali. Gus, kes wahapeal oli ilmunud esikusse, toetas abielumest tema targa teo juures ja tuli warsti saalist tagasi.

„Sa taewas,“ alustas ta noomituskõnet, „kas need on kellegi kombed...“

„Lead, Gus,“ katkestas teda Jessie, „oled kena mardikas — kuimõrd mardikad üldse on kenad — aga kui sa weel kord wajuks siia ja juurkeid katkud, ei wastuta ma oma käelligutuste eest. Tahan sellega juhtida su tähelepanu asjaolule, et käid mulle kõwasti närwidele. Wõi ei mahu see sulle pähe? Mis sa tahad öieti meist? Igakord, kui mõni kõõgi järgi lõhnan abielunaine selgitab wahetordi oma mehega, tormad sa siia ja teed meile pörgut. Käi nüüd minema, enne kui unustan, et olen daam ja hakkan pilsuma pudeleid!“

Ta keeras Gusile selja ja sammus Gerry juurde, kes oli laua ääres wõtnud istet.

„Jälle üks niisugune tobe, kes arwab, et meiesugune pühendab ta wanameest elufunsti saladustesse!“ tähendas Jessie põlastawalt.

Kuid Gerry ei wastanud midagi. Ta hammustas ainult wihaselt tüki oma lambaragu küljest.

4.

Gerry kaapis parajasti klaasi põhjast kofku wiimaseid jäätise jäänuksid, kui pehme meesterahwa wiltübar lendast talt mööda. Allatunult tõstis ta pilgu.

Reegi ilmatu pikk lõbusa näoga noormees laitmatus sakoulikonnas toetus küünarnukiga letile ja silmitses teda naeratades.

Gerry naeris wastu. „Ah, Tod Reese!“

Jessie ohkas kuuldawalt ja wirutas kaabu tagasi, omanikule osawalt wastu pead. „Hoidku neid lehemehi! Tiirlewad nagu kärbsed rosinasäia tüki ümber!“ Ja jälle kostis üleolew ohe.

Tod naeratas ifka weel.

„Kuidas lähed, ilus laps?“ küsis ta Gerrile.

„Imestan, et te ei roni leti taha ja ise lähemalt järele ei waata,“ oli Gerry nipsakas wastus.

„Hm.“ Noormees süütas sigareti. „Kas teate, mida teen, kui saan rikkaks?“

„Kui te milleks saate?“ sõnas Jessie wahale.

Tod heitis talle karistawa pilgu. „Kas teie räägite praegu, wõi räägin mina?“

„Noh, mida te teete?“ küsis Gerry wahale.

„Alwan oma korteris keelatud öölokaali, ainult selleks, et teid garderoobipreilina omada enda läheduses!“

„Kui te rikkaks saate!“ nokkis Jessie edasi. „Oo, wabandage, kui poen hermeliinmantli taha ja naeran enese furnuks!“

„Urge laske end temast eksitada!“ ütles Gerry Jessiet kõrwale liigates. „Mul on teie wastu usaldust, ja kui te oma korteris öölokaali awate, wõtan mina garderoobi eest hoolitsemise endale.“

„Jaa,“ pilkas Jessie, „isegi siis, kui ta sõidutataks sinna raugatoolil.“

Tod keeras Jessile selja ja haaras Gerryl käsiwarrest. „Kas olete täna lubanud juba kuhugi minna?“

Gerry noogutas. „Jaa, koosviibimisele Felix Cornwalli juurde. Rahju!“

Tod haaras pettunult kübara. „No muidugi!“ ohkas ta.

„Mina ei lähe kaasa!“ Jessie naeratas oma wõlunawimat naeratust.

„Seda wõib arvata!“ irwitaski Tod ja sammus ukse poole. Siis pöördus ta weel korra ja waatas Gerryle silma. „Te ei pane ju pahaks, et inimene proowib oma õnne?“ ütles ta lõpuks õlgu kehitates.

„Kuulge,“ hõikas Jessie talle järele, „kui te nii usinasti raha tahaksite teenida nagu sobitate kohtamisi, istuksite ammu juba kullahunniku otsas!“

5.

Kell weerand kolm tuli Felix Cornwall Gerryle järele. Ta oli piff ja sale ning kogu ta wälimus kiirgas jõukust, alates mustast weluurfübarast ja lõpetades laff-kinganinadega. Oma ehmatuseks märkas Gerry, et mees oli teinud enese pidulikult ja kandis smokingit, kuna temal oli seljas lihtne willane kleit ja jalas madala kontsaga kingad. „Alga noh,“ lohutas ta end, „ma pole ju palunud teda end kaasa wõtta!“

„Tere õhtust!“ termitaski teda Cornwall.

„Tere õhtust, härra Cornwall.“

„Teate — sõna „härra“ jätkke kenasti ära! Me sõidame lõbutsema ja teie kõnelete nagu frahwilif kammerteener. Teile olen ma lihtsalt Phil. Kui walmis olete, siis lähme.“

Tüdruk wärwis kähku huuli ja puuderdas nina. Siis heitis ta aruustawa pilgu peeglistse ja oligi walmis.

Noormees tõstis mantlikrae üles ja juhtis ta toreda sinise Hispano-Suiza juurde. Tüdruk wõttis sõidukit suuril silmil.

„Olen neist riistapuudest küll kuulnud, kuid ma ei teadnud, et tõepoolest leidub inimesi, kes neis ringi sõidawad.“

„See siin kuulub mu isale. Ma ise sõidan harilikult Stutziga.“

„Hm,“ ümises tüdruk, „ikkaigi parem kui allmaaraudtee.“

Noormees awitas ta sõidukisse ja wõttis ta kõrwal istet. Siis haaras ta hõbetatud kõnetoru ja nimetas juhile aadressi, wõttis Gerry käe ja nõjatus polstrisse.

Tüdruk ei tõmmanud kätt tagasi. Ta ohkas ainult õnnelikuna ja aru-

les endamisi, kui palju raha see mees küll peab omama, kes suudab pidada sellist sõidukit. Midagi külma riivas ta kätt ja häiris teda mõtiskelus. Segaselt vaatas ta suurele hõbedasele pudelile.

„Nüübake paar lonksu,“ soovitas noormees. „See on priima kraam — konjak. Võtsin ta kaasa, et me mitte purukainetena ei ilmuks teiste hulka.“

„No teile seda nüüd kindlasti ei juhtu!“ ütles Gerry pudelit suule pannes.

Noormees naeratas. „Mulle — kus nüüd seda — olen täna õhtul juba kolm sellist pudelit tühjendanud ja —“ ta vaatas möödalendava tänavalaterna valgusel oma randmekella, — „õhtu ju alles algas.“

„Mulle mitte. Mina olen juba kella viiest jalul. Ja pealegi ei tohi ma kauaks jääda...“

„Lubage — ega te ei taha ometi mängu rikkuda? Ise pole veel kohalgi ja juba räägib kojuminekust!“

„Tahaksin ainult hoiatada, et te endale asjatuid illusioone ei teeks. Sest te kindlasti ei tea, kus asub Bay Ridge Brooklynis? Ei, loomulikult mitte. Sinna sõiduks kulub ainult kaks tundi, kui kasutada allmaaraudeteid. Ja kui ma liiga hilja koju jõuan, kuulen nii mõndagi. Peate niimelt teadma, et elan oma perekonna juures.“

Noormees naeratas ja rüüpas tubli lonksu. „Et see kohe terme teie eluloo välja meelitab, poleks ma uskunud. — Aga milleks siis sõita Brooklyni, kui kogu Manhattanit võib kasutada magamiseks?“

„Mäiteks — teie korterit või?“ Ta heitis noormehele wargse pilgu.

„On teil aga fantaasia!“ Noormees süütas sigareti ja kummardus talle lähemale. Sõiduk keeras Park Avenuele. „Ma pole poolt sõnagi lausunud oma korterist, kuid ma võin teile muretseda ausa ulualuse — jaa, seda ma võin! Milline mõttetus praegusel kellaajal Brooklyni sõita, kuna ometi siin võite end sama hästi välja magada, ohustamata oma head nime.“

Tüdruk haigutas. „Ja kus see oleks?“

Noormees pistis pea aknast välja. „Sõitmine sealt parajasti mööda...“

Ta ei jõudnud enam rääkida edasi, sest auto peatus ja agar teener tõmbas ukse lahti.

„Oleme kohal,“ hüüdis Phil, kosutas end veel korra pudelist, peitis selle tasku ja abistas tüdrukut elegantsest sõidukist wäljumisel.

„Kus me oleme?“ küsis Gerry.

„Minu korteri juures, rumaluse. 55. tänava ja Park Avenue nurgal, telefon...“

„Kui teid wajan, saadan teile järele,“ katkestas tüdruk teda naerdes. Siis vaatas ta üles hiiغهلهitussele.

„Tahate wist ära osta, mis?“

„Jaa, võib-olla. Kui — kõrgel te elate?“

„Kumeteistkümnendal korral. Miks te küsite? Tahate hakata mülle ronima?“

„Noh, olen harwa kuulnud, et tüdrukuid mõni on läinud ülesmäge — kuid tunnen paljusid, kes on läinud allamäge.“

„Kas teie lähete ka allamäge?“

„Mis teile pähe tuleb!“

Noormees vaatas Gerryle hette läbitungivalt otsa. „Uusun, et õhtu kujuneb kaunis mugavaks ja vaikseks,“ ohkas ta siis.

„Hm, seda usun mina kah!“

Kuigi piduperemees puudus, näis koosviibimine juba täies hoos, kui nad üles jõudsid. Uuevas meeleolus lavatähed löid klaase kofku mitte vähem ülewas meeleolus wõsudega New Yorgi parimaist perekondadest. Champanjat woolas külluses ja kogu oleng jättis mulje, nagu uue-aasta wastuwõtt Hollywoodis. Niiviisi lõbutsewad siis rikkad, mõttes Gerry. Kuid ehmatusega märkas ta, et kõik daamid olid suurtualettides ja sätendast brilliantidest.

Gerry jäi suure rokoosopeegli ette seisma ja silmitses oma wälimust. „Miks te ei õelnud mulle, et kõik siin brilliantides hiilgawad,“ pöördus ta etteheitwalt Philli poole. „Waadake korraks mind ja siis waadake teisi. Nii ei wõi ma ometi saali minna.“

Noormees patfutas talle rahustawalt õlale. „Ma ei wahetaks teid nelja sellise nuku wastu. Ja nüüd minge sinna,“ — ta näitas käega waseemale — „seal on garderoob; pange palitu sinna ja tehke end ilusaks. Dotan teid siin.“ Ta lükkas tüdrukut garderoobi poole, noogutas ukse wahelt ühele paaritsele ja ulatas oma mantli ja kübara kellelegi tähelepanelikule jaapanlasele — ainsale inimesele, kes üldse näis märkawat ta saabumist.

Siis sammus ta salongi, surus enese läbi lärmasa konjakisõprade salga ja lastis endale ulatada klaasi kofkeeli. Seesmiselt kinnitatuna tegi ta endale uuesti teed tagasi garderoobi juurde, süütas sigareti ja wotas.

Kuid ootamine wenis kohutawalt pikale. Äkki märkas ta, et garderoobis oli praodile. Mitte mõistes, kuidas Gerryl wõib kuluda nii palju aega, lükkas ta ukse lahti ja nägi tüdrukut mõttesewajumult peegli ees seismas.

„Mis — te pole veel walmis?“ küsis ta.

„Seda ma praegu arutangi,“ wastas tüdruk.

„Tühja kõhuga on niisugust küsimust halb arutada. Tulge parem klaasi ja arutage sees edasi.“

Hajameelselt haaras Gerry warnast hinnalise hermeliinmantli. Noormees silmitses teda lõbustatult. „See meeldib teile wisti?“

„Jaa!“ Tüdruk pani mantli tagasi. Noormees ruttas ta juurde ja haaras tal õlgadest. „Dlete teie küll weider tüdruk!“

„Tean — olen seda juba sageli kuulnud!“

„Ei, tõsiselt!“ Ta keeras tüdrukut ümber ja see oli sunnitud talle silma waatama. „Te teate ometi, et teil tarwitseb õelda waid üks sõna...“

Tüdruk keeras enese mehe kätte wahelt wälja. „Ma tean, olen seda kõike juba kuulnud — hermeliinmantlitest ja luksuskorterist nagu see siin — ja veel muusikist, mida hing oskab ihaldada...“ Ta puhles äkki heledalt naerma. „Kas härra ulataks oma kübara!“

„Ah, jama!“ Pahaselt keeras Phil ümber, kuid kohe pöördus ta jällegi tüdrukut poole. „Dlete tore olend — ma ei saa seda jätta ütlemata!“

„Mida teie kõik ei leiuta!“ naeris tüdruk.

„Ei, ma mõtlen seda tõsiselt. Ja ma ei juuda kuidagi mõista, miks tahate ebasi mängida garderoobipreili osa, kuna ma ometi tunnen terve rea poisse, kes teil elu muudaksid roosiaiaks.“

„Sumal teab, võib-olla on mul hirm okaste eest.“ Ta haaras noormehe käsiwarre. „Tulge — lähme sinna, kus kõige suurem lärm. Mul on ainult õige vähe aega veel — siis peab lapsuke koju sõitma.“

Nad sammusid jalongi. Seal muutus rahva lõbutsemine filmnähtavalt metsikumaks. Reegi kahwatu plaatinablond olend tagus briljantidest jätkendavate kätega tiibklaveril mingit neegrilaulu ja klaveril istus Louis Sobol, saksofonipuhuja „Broadway“st. Margie Whittington, üks rewüükaunitaridest, õpetas igamuistundwale habemikule kannatlikult uusimaid forisamme. Terve kari Broadway iludusi osutas tõsist huvi wäikestele abiturientidele, kes ringi liikus kotteelikandikuga. Pool tosinat ülemas meeleolus noormehe tõusis Gerry sisse astudes toolidelt. Kuid Phil soowitas neil pöörduda teiste kaunitaride poole ja alustas Gerrryga tanttu.

„Tulen endale siin kohutawalt ebafobiwana ette,“ algas Gerry jällegi oma kleidile tähendades.

„Ah, lori!“ naeris Phil. „Näete tuhat korda parem wälja kui ükski neist kahwatuist olendeist kogu oma wärwikoormaga.“ Nad keerutasid ebasi. „Puh!“ ütles Phil weidi aja pärast ja tõmbas ta nurga poole. „Las teised töötawad — meie puhkame nüüd.“

Nad sammusid kõrwaltuppa. Naerdes laskus Gerry suurele padjale pörandal ja Phil istus ülemeelikult ta kõrwale.

„No mis te ütlete!“ Rogukas, kardetawalt taarum blondiin osutas saalist Gerrryle. „See on ju „Ambasadeuri“ garderoobipreili!“ hüüdis ta shokeeritult. „Millises walitnud seltskonnas me wiibime!“ Ta pööras Gerrryle selja. „Tulge, lapsed, hakkame öölokaali mängima — garderoobipreili on meil juba!“

Lärmitsemasse saali tekkis surmawaikus.

Wihaselt punastudes hüppas Phil püsti. Kuid Louis Sobol oli temast kärmem. Wälguküürusel oli ta purjus blondiini kõrwale. „Tule, Reed, lähme weidi wärske õhu kätte!“ Pooleldi wedas ja pooleldi lükkas ta tüdruku uksest wälja. „Mii ei käitu ükski daam,“ sisistas ta. „Sel moel ei kutsu sind enam keegi kuhugi!“

Gerry tõusis, nagu häbi tulipunane. Phil pöördus wabandades tüdruku poole. „Mul on kohutawalt piinlik, armas laps — seda ma tõesti ei tahtnud!“

„Ah, pole wiga,“ ütles Gerry tasa. „Daamid on mind juba solwanud — tõeliselt daamid, — sellised posserid ei loe.“

Gerry haaras noormehel käsiwarrest ja waatas kella.

„Head öö! Warsti on hommik ja Brooklyn jääb ikkagi Brooklyniks. Pean nüüd tõesti minema.“

Ra Phil waatas kella. „Arge olge sõge,“ ütles ta hoolitsewalt. „Kui koju jõuate, on warsti jälle aeg tööle sõita. Ütlefin ju teile, et teil ei tarwike sõita Brooklyn.“ Ta pani kae tüdrukule ümber piha ja juhtis ta aeglaselt garderoobiruumi.

„Rahetsen wäga, kuid ma pean ometi fuskil magama,“ ütles tüdruk otjustawalt.

„No-jaa, ma ju ütlesin, et muretsen teile mugawa mõimaluse.“

„Te mõtlete — siin?“

„Ei, ma ei mõtle sugugi nii. Tahtsin seda teile juba enne autos selbda. Mõtlen Duster Collinsit — kindlasti olete temast juba kuulnud? Ta on mu hea sõber ja elab ainult paar maja edasi.“

„Ah,“ ütles Gerry hammustawalt, „see kindlasti rõõmustab!“

„Muidugi — kui ta siin oleks! Kuid ta on ära sõitnud ja teil pole sellepärast waja tema pärast muretseda!“

Tüdruk tahtis wastu rääkida, kuid noormees jõudis ette.

„Ärge nimetage mulle nüüd, palun, jälle tosin muud põhjust, mis teid keelawad. Tal on tore korter ja see on sama tühi nagu Alberdeeni tänawad korjandusepäewadel. Võite enese seal kenasti wälja magada — mitme luku taga koguni, kui soovite.“

„Aga — mis ütleb tema selle kohta?“

„Kui ta siin oleks ja teid näha võiks, ütleks ta, et olen ingel. Kuid juhuslikult wiibib ta praegu Bostonis ja ei ütle järelikult midagi. Wõtmed on mul siin.“ Ta wõttis taskust wõtmekimbu ja kolistas seda Gerry kõrwa ääres.

Tüdruk silmitses teda umbuslikult. „Te ei tahta kena noort Brooklyn tüdrukut, nagu mina, ometi mitte kompromiteerida?“ küsis ta aeglaselt.

„Muidu meelsasti,“ naeris noormees, „kuid seeford juhuslikult mitte. Niisiis mõtke oma üleriided ja kolime üle.“

„Jah, aga,“ puikles tüdruk ifka weel, „mu ema — mis ütleb see selle kohta?“

„Teda te tunnete muidugi paremini kui mina,“ naeris Phil, „ja teate arwatawasti wastust ise. Kuid võime talle ju saata telegrammi. Aga nüüd lähme!“

„Kui see ainult kõik tõsi oleks,“ tähendas tüdruk mõtlikult, kui auto peatus kõrvaltänawal suure majamüraka ees.

„Loomulikult on see tõsi,“ rahustas noormees teda ja nad sammusid esikusse.

„Taewake,“ itstas Gerry, „miks ei peaks ka garderoobitüdruk forra magama Park Avenuel! Aga ärge helge nüüd, palun, et see polegi Park Avenue!“

„Noh, siit on ju ainult paar sammu Park Avenuele — kui see teile nii oluline on.“

Tüdruk waatas esikus ringi. „Siin pole ju kaugeltki nii peen nagu teie juures,“ mõssitas ta.

Uuine uksehoidja pomises segase termituse ja sõidutas nad listiga kahesteistkümmendale korrale. Sõnalausumatult astusid nad korterisse ja Gerry seisis umbuslikult ukse juures, kuni Phil oli tuled põlema keeranud. Elutuba oli suur ja lussuslik.

„Vole wigagi!“ naeratas Gerry rahul olles. „Aga kes see teie rikas sõber tõeliselt on?“

„Lihtsalt sõber,“ irwitas Phil.

„Näli kõrvale! Kas Collings on tõesti olemas või on see ainult koht, kus Felix Cornwall weedab mugavaid õhtuid subrettidega?“

„Sumal hoidku!“ Noormees naeratas nagu kelmuselt tabatud võrukael. „Kindlasti mitte! Pange tähele...“ Ta astus tiibklaveri juurde, võttis sealt paari kirju ja tõi need Gerryle näha. „Vaadake — Robert Collins — see on Busteri õige nimi — Robert Collins, Robert Collins — kõigesti austatud Robert Collins. So-oh, kas usute mind nüüd?“

„Eks tuleb uskuda. Igatahes oli teist väga kena kõike seda wälja mõtelda. Ma pole veel kunagi Park Avenuel või selle ümbruses maganud, nii et see pakub mulle kindlasti erilist naudingut. Alga — kus siin dieti magatakse?“

„Magamistuba asub seal,“ ütles Phil wafemale osutades. „Tulge, ma näitan.“ Ta juhtis tüdrukut läbi kaarukse magamistuppa ja kuulas lõbuga Gerry lapselikku sädistamist pilgule awanenud lutsuse üle.

„See pole veel laugeltki kõik,“ seletas ta tüdrukule. „Tagapool on köök ja seal Ivata tuba ja seal...“

„Hiavata?“ kaskestas Gerry. „Mis tähendab Hiavata?“

„Ivata,“ parandas noormees. „See on Busteri jaapanlasest teener. Ta magab Busteri kodus olles seal toas.“

„Ah nii, ma mõistan,“ naeratas tüdruk. „Tema on wist ka üks mammapogadest, kes ei saa ise endale kraad kaela? Me täname, würist.“ Ta liikkas noormehe tagasi elutuppa ja sealt edasi uste poole. „Weetsime ime-toreda õhtu ja — ohoo!...“ Noormees püüdis tal haarata piha ümber. „Te ei taha ometi nüüd äkki enam tormiliseks muutuda?“ Kuid juba oli noormees tõmmanud ta kaenlasse ja wajutas talle piika suudluse huultele. Tüdruk rabeles lahti ja taandus.

„See — peab olema küll üüriamansiks, mis?“

„Ah, ärge olge ometi naljakas. Ma ei mõelnud sealjuures midagi ja teie nägite nii...“

„Tean, tean — „hurmar“ tahate öelda! Kuid nüüd ei pea te kuri olema, kui wäike hurmar Brooklyni tütarlaps magama läheb.“

„Mis teiega teha! Kuid uskumatult ifekas olete küll!“

„Loomulikult. Kui mõni tüdruk mitte kohe targeldatud särgi ja lakk-kingadega peenele härrale kaela ei lange, kui see näpuga tõmbab, siis on ta ifekas! Ei, mu armas, garderoobipreilid on ka inimesed! Muidugi lõõme meiegi wahel üle aisa, kui see — või tema — meile meeldib, kuid selle eest seisame järgmisel päewal jälle kaheksa tundi jalul ja wõtame kübaraid wastu.“ Ta sirutas käe. „Wõtmed, kui paluda tohin, kõrge härra.“

Cornwall õngitses taskust wõtmekimbu, wabastas teiste hulgast ühe ja ulatas tüdrukule. „Sa teie tahate olla Brooklynist?“

Tüdruk tegi pilkawalt nisku ja tõi warnast noormehe kübara. „Mäletan, ma ei annud teile numbrit,“ ütles ta naeratades.

„Wannun alla.“ Noormehe nägu oli mossis. „Kuid pean teie tegu wiisi päris südametuks — niiviisi mind lihtsalt wälja wijata, ilma lahkusmisuudlufeta ja...“

Tüdruk kehitas õlgu ja ajas huuled torru. Jälle püüdis noormees teda emmata, kuid ta rabeles lahti. „„Suudlus“,“ ütlesite teie, mitte „tants!““ öiendas tüdruk.

Noormees wajutas kaabu pähe, laiutas meeleheites käsi ja astus ukse poole. „Noh, siis — nägemiseni, ilus laps!“

„Nägemiseni. Uusun, et olete tõesti korralik inimene, kuigi omate salakorteri. Aga —“ tüdruk jooksis talle eeskusse järele — „olete ikka päris kindel, et see kõrgeauline Collins äkki mõne suhkruutoosi või muu eseme tagant wälja ei karga?“

„Ennem juba wiskipudelist! Kuid ärge sellest laske oma und peletada!“ Phil tõstis kaks sõrme kaabu äärde ja oli järgmisel minutil uksest wäljas. Ta kuulis, kuidas Gerry ukse lukustas ja riivi ette lükkas. Norus päi tõmbas ta taskust hõbedase pudeli, ütles kinnisele uksele „terwises“ ja rüüpas tubli lonksu. Siis raputas ta pead. „Nagu koer uluks kuu poole!“ pilkas ta end ja lahkus.

Kui Gerry elutoas oli läbi waadanud kõik nurgad ja weendumusele jõudnud, et ka klaveri all ei peitu keegi, kustutas ta tuled ja sammus magamistuppa, ka siin uksele riivi ette lükates. Siis, heitnud pealis-kaudse pilgu woodi alla, riietus ta kähku lahti ja pugus wanni. Mõne minuti pärast sirutas ta end juba mõnuga laias woodis.

„Hm, elus saab nalja!“ pomises ta uniselt, tõmbudes kerra paksu waiba all. Siis kustutas ta tule ja uinus, kõigiti rahul enese ja maailmaga.

Ta ärkas äkki tundega, et keegi kõigest jõust uksele koputab. Märgates wõõrast ümbrust, tõusis ta istukile ja waatas imestanult ringi. Hele päikesewalgus hoowas kahest suurest aknast sisse. Koputamine jatkus ja sun-
dis teda teotsema.

„Mu jumal,“ sosistas ta, „kes võiks see olla?“ Abitult silmitses ta oma kortsunud siidjärgikest. Mis teha ilma hommikumantlita? Siis tuli talle õnnelik mõte. Ta mässis enesele waiba hommikumantlina ümber, pistis jalad oma tänavakingadesse ja hüüdis erutatult: „Koh, koh!“ Ja siis ruttas ta ukse juurde, wärisewa südamega endalt küsides, mis peaks olema juhtunud või temaga nüüd warsti juhtub.

Ettevaatusest awas ta ukse ainult praokile ja tahtis parajasti pea wälja pista, et küsida, kes seal on ja mida talt soowitakse, kui hirmutekita-walt kõrge kogu meheriietuses tormas hoolimatult temast mööda tupp.

„Taewa nimel!“ hüüatas tüdruk, kuna talle midagi paremat pähe ei tulnud. Ta sulges ukse ja wõitis sissetungijat ammuli kui ja pärani silmil. „Teie häbematus ületab igasugused piirid!“ suutis ta lõpuks lausuda.

Nüüd nägi mees juba inimlikum wälja — mitte enam nii tuliwihane ja hirmuärataw. Nüüd ta isegi naeratas. Minus wäle kõrwalpilk selgi-tas tüdrukule, et mees oli suur, tumblond ja wäga kena. Teine kõrwal-pilk lubas sissetungijat wõrelda teatawate hambapasta reklaamidega, mis kujutasid pärlwalgete hammastega mehi.

„Jaa, teie häbematus ületab igasugused piirid!“ kordas tüdruk.

„Ja teie käitumine samuti!“

„Mis tuleb teile pähe! Siia lihtsalt sisse wajuda — ühe daami — ühe preili korterisse — minu korterisse!“ pöörutas Gerry.

Mehe naeratus muutus fõlawaks naeruks ja ta waatas aeglaselt toas ringi. „Kuulge, teie seal — on see ka tõepoolest teie korter?“

„Muidugi! See tähendab — ee — see kuulub ühele mu heale sõbrale. Kuid helge, mida peab see tähendama — selline sisetus süa?“ Tüdruk tundis, kuidas reetlik puna tõusis talle näkku.

Mees naeratas ikka veel ja raputas pead. „Palun — palun wabandust, aga waadake...“

„Ei huwita mind!“ Tüdrukule meenus kohe Felix Cornwall. See on tema tegu! No tollele isandale tuleb näidata! — Energiliselt tõmbas ta ukse lahti. „Kui te nüüd kohe ei lähe, kutsun liftiboy,“ ähwardas ta.

„Portjee,“ parandas mees. „Ah, kas te tõesti teeksite seda?“ Siis osutas ta wastust ootamata waibale, mille Gerry oli drapeerinud endale ümber. „Te näete selles kenam wälja kui mõni teine tüdruk õhtutleidis,“ tähendas ta liikumatult.

Gerry püüdis jääda ähwardawaks. „Kas lähete juba kord?“ Ta pö-
rutas kärsitult jalaga, kuna talle meenus piinlik seik, et ta kuu pidi küll mõjuma kaunis loomilisena: ilma sukkadeta, tänawakingad jalas ja waip ümber. „Noh, kuidas jääb?“

„Hea küll, ma lähen — kuid ühel tingimusel.“

„Ja see oleks?“

„Et võiksin endale wõtta vähemalt ühe puhta krae.“

„Mis on minul tegemist puhtate kraedega — teie puhtate kraedega?“ Tüdruku käsi oli ikka veel ukselingil. „Niisiis — mida te soowite siit?“

„Kuhast kraed, muud midagi,“ wastas mees pilkawa tõsibusega.

„Ja kust peaksin ma sellest korterist leidma meesterahwa krae?“ küsis Gerry oma wäärikust säilitada püüdes.

„Sellest kapikestest seal — ülemine riitul paremal — kui seal ka wahet-
peal pole tekkunud muudatust.“

Gerry neelatas raskest. Ta ilmet ei wõinud just nimetada waimukaks. Ta neelatas veel korra ja küsis siis nõrga, peagu abitu häälega: „Teie nimi pole ometi juhuslikult — Collins?“

„Siiski, esialgu veel küll,“ wastas mees lõbusalt.

„Halastaja taewas!“ Tüdruk tõmbas enesele waiba veel kõwemini ümber. „Palun tubat korda wabandust,“ ütles ta siis täiesti murtult. „Mul on kohutawalt piinlik — ma ei teadnud ju — mulle öelbi — ta ütles...“

Mees kihistas naerda. „Kes ütles ja mida ta ütles?“

„Ta — tahtsin öelda härra Cornwall — Felix Cornwall — nojaa, tema ütles, et on teie sõber...“

„Ah Phil?“ katkestas mees. „Jaa, tema on igatahes küll mu sõber — parim sõber isegi! Ah, nüüd ma mõistan! Teie olete Philli wäike sõbratar!“ Mees pöördus kähku magamistoja poole. „Hei, Phil — sa wana patune — tule juba lagedale! Tead küll, et Buster ei lobise!“

„Mis tuleb teile pähe! Võiksin teil silmad wälja kratsida!“ Ja rusikad püüsti tormas tüdruk Collins'i poole nagu tahaks jalamaid teostada oma äh-
warduse.

Nüüd oli mehe käes kord ammuksui wahtima jääda. „Do, wabandage,“ ütles ta tõsise kahetusega, „palun, palun — ma ei mõelnud seda nii — arwasin, et olete Philli sõbratar...“

„Ei, seda ma ei ole ja teda pole siin ega pole olnudki siin — ja kui te nüüd kümneks minutiks lahkute, töötan teile, et te tagasi tulles ei leia mind enam eest!“

„Agedus sobib teile ütle mata hästi!“ imetles mees. „Kuid ärge pahane duge — ma ei mõtelnud tõesti midagi sealjuures! See oli ainult järeldus, mille igauks oleks teinud, kes Philli tunneb. Palun teist ka pidulikult andestust — mis, kas te ei tahagi mulle kätt anda?“ Ta sirutas käe ja naeratas mõlulvalt. Tüdruk oli veel weidi pahane, kuid ulatas talle siiski käe.

„Nii,“ jatkas Collins. „Te ei tohi mind walesti mõista — ma ei tunne teid ja teda ma tunnen — ja te pole mulle veel küllalt seletanud. Kui teie oleksite olnud minu olukorras ja koju tulles leidnud eest wõõra, piltilusa noore daami teie parima waibaga — mis te siis oleksite öelnud?“ Mehe silmad sädelesid lõbusalt ja tüdrukule meeldis ta kõnelemiswiis. Lühidalt — waga raske oli seda meest wihasa, kuigi Gerry seda kõigest hingest püüdis.

„Nojaa, teil on teataval määral õigus. Niisiis eile õhtul — pean teile jutustama — olen Gerry Marsh, garderoobineiu „Ambasadeurist“. Ta eile õhtul korraldas Phil — teie Felix — kooswiibimise, ja kui talle ütlesin, et elan Brooklynis, arwas ta, et rumalus oleks nii pikka teed koju sõita. Ta soovitas mul tulla siia ja õõbida teie korteris, kuna teie olemat ära sõitnud. Ja — sellepärast ma olengi siin.“ Ta sammus magamistoole poole. „Kui te mind nüüd hetkeks wabandate, riietun kähku ja laon.“

„Mks hetk! Ma ei tunnegi teid veel ja tahaksin teid ometi meelsasti tundma õppida. Pealegi ei sobi isegi majahärrale äkki sisse wajuda ja noori daame wälja wiisata — ilma igasuguse eine wõi lundhita — kumma aeg praegu dieti on?“

„Eine aeg.“

„Hea küll, olgu eine. Aga muuseas — kuidas on — kas oskate einet walmistada? Te mõistate — mul on kaunis hea isu — tulen nimelt rongist.“

Tüdruk naeris. „Arwan, et suudan midagi einetawalist lauale panna — kui leidub, millest walmistada.“

Mees süütas sigareti. „Niisiis riietute nüüd ja waatate kõõgis ringi. Siis teatate mulle, mida eineks wajate ja mina lähen tegema sisseoste, kuna teie jääte end kaunistama. Mis te arvate sellest?“

„Mõus! Muide — kui palju on kell?“

„Alles pool kaks läbi.“

Tüdruk lipsas magamistuppa ja jättis ukse praokile, salajasest lootuses, et mees lobiseb edasi. Kuid ta pettus. Kostis kõõguisse naginat ja siis kostamist kappide kallal. Lõpuks kuulis ta meest lausuvat: „Aga mitte kui midagi pole siin! Mida teie sooviksite?“

Tüdruk tõmbas kähku kleidi selga, korraldas weidi soengut ja ruttas kõõki. „Lubage, ma waatan. Kokakunstist ei tea mehed tawaliselt midagi. Wõin ma teile ehk keeta tassi kohwi?“

„Jaa, seda te wõiksite, kui kohwi oleks. Kuid mina näen siin ainult suhkrut.“ Ta surus kaabu pähe. „Teate, ma lähen ja toon nüüd kohwi ja paar muna. Olen koge jälle tagasi.“

Maewalt oli Collins uuse fulgenud, kui tüdruk jooksis magamistuppa, oma tualeti kähku korda seadis ja pliiatsit otsima asus. Ta tahtis korterist olla kadunud, kui mees tagasi jõuab. Jaa, see Collins oli ju kene — väga kene isegi — kuid tema polenud ealeski enne olnud nii kohmetu ja pealegi ei sobinud mehe lahkust kauem enam kasutada. Meeleheitel otis ta pliiatsit ja kui ta ühtki ei leidnud, tekkis talle teine mõte. Kähku kööki ja kapiuks lahti! Jaa, seal leibus suur kotitais tükisuhkrut. Järgmised viis minutit tegeles ta agaralt suhkrutükkidega. Nii, ja nüüd kähku mantel selga ja minema!

Sieti lahkus ta kaunis vastumeelselt, leidis ta tõstus oma tundeid analüüsides. Collins oli nii kene, nii kohutavalt kene! Ja tema oli seletanud, et see on tema korter! Ei — parem teda üialgi enam kohata, püüdis ta endale framplikult sisendada.

Kümne minuti pärast oli Buster tagasi, kaenlas kohwipak, apelsinikott ja munad.

„Hallo, punapeake!“ hüüdis ta lõbusalt.

Mingit vastust.

Selle asemel avastas ta kõõgi lauast suhkrutükkidest koostatud teate:

„Palju tänu võimaja eest.“

Ta tormas magamistuppa, pooleldi lootuses, et leiab tüdruku veel seal. Kuid tuba oli tühi. Ta jooksis telefoni juurde ja pööras Teliri ümest.

6.

All tänaval pidas Gerry paar minutit nõu ja otsustas siiski koju sõita — peamiselt sellepärast, et kella poole kolme ajal päeval ei teadnud ta mingit muud paika, kus garderoobineiu võinuks weeta aega. Pealegi pidi ta ümber riietuma, ja kuigi sõit Brooklyni oli tüütav, ei jäänud talle muud üle.

Ema trükkis parajasti — üldse ei mäletanud Gerry ainustki tundi, kus ta poleks trükinud või pesnud — kui Gerry koju jõudis. Ema pani trükk-raua käest ja silmitses tütarat läbitungivalt. Gerry püüdis teda termituseks suudelda, kuid ema põikas kõrvale.

„Olid fogu õõ teel?“ küsis ta rangelt.

Vanem õde lonkis tупpa. „Ha!“ ütles ta. „Teeb talle parajasti peapefu.“

Sõna lausumata läks Gerry mäikesesse elutuppa ja võttis kübara peast. Ta wend, ikka veel töötas, lebas sohwal ja laskis oma kriminaalromaanil langeb, et tüdrukut silmitseda. Ema oli Gerryle järgnenud.

„Küsisin, kas olid fogu õõ teel? Kus sa käisid?“

Tälle laskis Walter oma raamatu langeb, et Gerry meeleparaks tähendada: „Garderoobis rikutakse ju kõik tüdrukud.“

Gerry pöördus ägedalt. „Sa hoolitse parem oma asjade eest!“ sisistas ta.

„Kus sa olid?“ kordas ema vihaselt.

„Mu jumal, ema — jään Jessie juurde. On see nii kole? Kas pean ehk fogu päewa lebama siin, nagu need wedelworstid, ainult selleks, et võiksid mind hoida põllepaela otjas? Jaa, ma magasin Jessie juures.“

Kolmandat korda laskis Walter raamatu sekundi murdosaks langeda. „Unberaeleja!“ tähendas ta.

„Ja kus sa tõeliselt olid?“ küsis õde. Dorothy oli lahutatud naine ja Gerryale alati kade. Ta oli perekonda tagasiööramisega rikastanud seda ainult kibeduse ja pilkega.

„Wõib-olla,“ pöördus Gerry uuesti ema poole, „peaksin tõepoolest kogu päewa kodus istuma ja aknast välja wahtima — nagu need faks siin — et me kõik satuksime tänavale!“

Proua Marsh raputas lootusetult pead ja hakkas nutma. „Ma ei tea tõesti enam, mida pean teiega tegema,“ kurtis ta. „Mati uskusin, et sina oled teisfugune kui nemad, et oled hea ja sõnakunelik laps, kuna su wend ei kõlba kuhugi ja see seal“ — ta osutas Dorothyale — „ei leia küllalt peent tööd, mis tal kõlbaks teha! Kui ainult teie waene isa weel elaks — see ütles teile ühe kõwa sõna!“

„Armas taewas,“ hädaldas Dorothy, „algab sa juba jälle!“

Walter haigutas waljusti ja keeras järgmise lehekülje.

Gerry jooksis oma tuppa, kuid tuli kohe tagasi, kuna uksele koputati.

„Waata, Gerry, kes seal on,“ ütles proua Marsh pisaraid kumvatahes.

„Ara waewa end!“ Walter ajas enese laisalt istukile. „Ma juba lähen. See on wististi mulle.“

„Marsh?“ Kreegi tööülikonnas noormees seisis ukse taga, kõrwal suur faks.

„Jaa, astu sisse. Raadioaparaat toodi, ema! Pane sinna!“ pöördus ta uuesti käskjala poole.

„Mis asi?“ küsis proua Marsh üllatatult.

„Ainult raadioaparaat. Sa wist kartsid, et lapsewanter,“ irwitask Walter. Ta pöördus uuesti noormehe poole. „Hea küll, mu pois. Mida sa weel ootad?“

Käskjalg ulatas talle sedeli. „Esimene osamaks — wiis dollarit.“

Walter naeris. „Anusta kasseeimine. Ütle oma peremehele, et astun ise tema juurde sisse.“

Noormees jäi aga tõsiselt. „Ma ei saa midagi parata. Seda sisseastumist me tunneme. Peremees tegi mulle ülesandeks kasseerida, wõi...“ Ta astus kasti poole.

„Ah, sa oled igaw. Üks hetk.“ Ta otsis taskud läbi ja lehtitas õigu. „Hallo, Gerry — pumpa mulle õige need wiis dollarit — saad need kindlasti jälle tagasi, arwatavasti paari...“

„Paari aasta pärast! Seda ma juba tean. Mul pole raha.“

„Ah, ära ole nii ihnus!“ Dorothy waatas etteheitwalt Gerryale. „See on ometi ema jaoks, eks ju?“

„Vähk — talle endale, et ta kuuleks sõnwal aeldes sporditeateid ega tarwitseks jooksta lähema tänavanurgani.“

Proua Marshi filmad löid särama. „Aga ehk mõikšime wahetewahel kuulata weidi muusikat,“ tähendas ta lootusrikkalt.

Gerry pill libises ühelt teiselt. Sõna lausumata awas ta kassitasku ja tõmbas välja faks rahatähte — ühe wiitedollarilise ja ühe dollarilise. „Wõta,“ ütles ta wiielist Walterile ulatades. See on kogu mu tagawara. Ülejäänud osa wajan ise.“ Ja dollarilise pistis ta tagasi rahakotti.

Walter ulatas müelise käfjalale. „Korräs," naeratas ta.

Käfjalg rebis raamatust kviitungi. „Plus," ütles ta. „Kuid see on alles esimene osamaks. Tulen teid mõne aja pärast uuesti külastama."

„Bäga rõõmustan," tähendas Walter ja hakkas kiiresti aparaati välja pakkima.

Proua Marsh raputas pead. „See on kõik su rahatagavara?" küsis ta Gerry käsitaskule osutades.

„Jaa, see on kõik." Gerry sammus uuesti oma toa poole.

„Di taewas!" ohkas proua Marsh tagasi minnes triifimislauda juurde. „Ja ma tahtsin sult paluda veel paar krossi supiliha jaoks."

„Ah, ega see endale niisuguse tühja asja pärast peavalu tee, nagu supiliha," segas Dorothy jälle mahale. „Tema sööb ju „Ambassadeuris!"

„Kuulge, teie seal —" tulihähenasena ilmus Gerry tagasi elutuppa — „te võtate mult iga penni, mille jõuan teenida ja siiski närite alaliselt mu kallal. Hoolitsete enda eest siin suurepäraselt, et ainult laiskvorsti" — ta osutas Walterile — „ei jaoks tiisikuse nagu isa! Ja kui mind kella nelja ajal hommikul kodus pole, püüate kunstlikult erutuda — nagu te tõesti hoolitsite minuist. Istute toas wakk ja ainult võtate — võtate — võtate — ja norite mu kallal pealegi." Ta keeras wihaselt Walteri ja Dorothy poole. „Miks ei lähe te mõlemad tööle? Miks ei laske teie end alla maaraudteel müüfata, tülitada ja solwata — ja siis end „ümberaesejaks" sõimata lasta, kui te kord üheks võts koju ei tule? Kodu! See pole kellegi kodu — see on hoolikandefutus! Milleks tulen ma üldse veel koju? Mul on willand. Võtawad sul wiimse penni taskust ja sõimata saad veel pealegi!"

Ta jooksis oma tuppa, paiskas ukse kinni ja riietus ümber. Siis lahkus ta sõnalausumatult.

7.

Grandlikult jõudis ta täna õigeks ajaks „Ambassadeuri". Kellnerid kogunesid alles mugawalt ja lauad olid enamasti tühjad. Jessie aga oli juba rohhal.

„Kuidas sul eile läks?"

„Noh, nagu enamasti läheb, arwan ma. Ah," jattas Gerry mõtlisult, „oled sa kuulnud kellestki Collinsist, Buster Collinsist?"

Jessie silmitses teda pilkawalt. „Kas sa näed! Müüb sa tegeleb juba wanemate aastakäitudega, mis? On see keegi libedaksõetud isand halliga segunenud meelekohtadega ja kena ümmarguse kõhukesega?"

„E—ei. Noor mees, pikakaswuline ja tumeh blond, ilusate silmadega ja üldse — tore!"

„Võib-olla on see tema poeg. Selle nimi, keda mina tean, on Leslie ja tema käes on pool Wall Streeti ja paarjada raudteed wõi midagi taolist. Olen käinud paaril suurejoonelisel peol, mida ta korraldas oma aktsionäridele wõi direktoritele wõi teab kes neid olid — kuid sinu Busterit ma ei tunne. Aga kui Leslie ta isa on, siis on tal raha jalaga segada. — Muuseas, praegu meenus mulle, et Tony tahab sinuga kõnelda. Ja veel midagi: lahkun täna juba kell kaheksa, kogu lõbu jääb järeliselt sulle ülesinda. Tahan ka korra lõbuseda."

„Mida — mida Tony peaks tahtma?“ küsis Gerry halba aimates.

„Seda ta mulle ei öelnud, kallatükk.“ Jessie heitis pilgu oma randmekellale. „Varsti wiis — kiirusta pigem.“

„Millal ta seda rääkis?“

„Sa wist arwad, et tahan sind narrida? Ta käis tunni aja eest siin. Kui wüstrinna tuleb, ütles ta, siis saatke ta minu juurde — pean temaga kõnelema. Ja mina wastasin „Täidan teie käsu, sheff,“ ja tegingi seda.“

Gerry wõttis warnast mantli, pani kübara pähe ja waatas wäikesesse garderoobi peeglisse. „Taewas,“ ohkas ta murelikult, „kui ma ainult teaksin, mis ta tahab!“

Tony Zacchini, ta ülemus, oli jõukas itaallane, kes enese saapapuhastajast oli üles tõotanud. Nüüd oli ta rentinud ligi wiiekümne New Yorgi paremate hotellide ja ööklubide garderoobid, mis tõid talle rohkesti raha sisse.

Tema ametnikud — garderoobipreilid ja suitsumüütajad, mehed hõrjade tualetiruumides ja raseerimisalongides — ulatusid sadadesse ja tööstasid kõik sama süsteemi järele: said kindla kuupalga ja andsid jootrahad täpselt ülemusele edasi.

Tonyl oli ka teisi wahendeid ja teid oma niigi muinasjutulist sissetulekut weelgi suurendada.

Ta tegeles juba kaua suurejooneliselt, kuid wajalise ettemaatusega, keelatud alkoholimüügiga. Asutustes, mis ajasid oma äri seaduse eeskirjade järele, hoolitses ta selle eest, et nende kuivanud kurgudega külastajad said garderoobipreilide kaudu igatsetud portsjoni alkoholi. Nii pidi ta personaal lokaalides, kus leiti alkoholi, wõtma wastutuse endale, et säilitada loolaali head nime. Kuid personaalile ei tekitanud see erilist raskest, kuna Tony neile ebameeldivused tasus fullaga.

Tony ise oli lühikeste kaswuga, ümmargune mehike. Ta nägu läikis raswast, ja ta lõhnas eemale kaugele pumatist, küüslaugust ja Kalifornia Chiantist. Oma büroos ühe sigariäri kohal 7. avenüül lõimitas ta majesteetlikult kiiktoolis kulunud kirjutuslaua taga, näris sigarijuppi ja wehkis ägedalt kätega, kui tuli kedagi weenda. Briljandid olid Tony nõrkuseks. Nooruse kergemeelsuses oli ta korra läinud isegi nii kaugele, et oli lasknud enesel täita ühe hambaangu briljandiga. See oli aga osutunud ebapraktiliseks ja sellest saadik oli ta piirdunud briljantide kandmisega särgetisel, lipsundeltes ja sõrmustel.

Enamikule inimestest sissendas Tony esialgu auharkust, siis lustakust ja mõnele ka hirmu. Gerryile sissendas ta ainult hirmu. Lõdruks oli alles wähke aega olnud tema juures ametis ja oli kuulsud tast tuhandeid fantastilisi, peagu uskumatuid lugusid — ta wõimust ja mõjust, ta hoolimatusest ja harjumusest minna edasi üle laipade.

Kõigele sellele pidi Gerry nüüd mõtlema, rutates üle 48. tänawa ja keerates 7. avenüüle. Sigariäri poole. Täis hirmsaid aimdusi sammus ta shefi büroo poole. Selline kohalekutse oli talle täieliseks uudiseks ja ta arutles, mis kurja ta küll peaks olema teinud ja kas ta nüüd wallandatakse.

Mike Benedetto, Tony parem käsi, hüübis ta eesruumi astudes koe
„Edasi minna!”

Šhefi pühamu oli halvasti lubjatud ja wiletsalt walgustatud ruum, peagu mööblita, wälja arwatud Tony wäljateeninud kirjutuslaud, kii-tool ja kolm-neli korntooli, mis ta kuskilt pankrotti läinud öölokaalist oli üle toonud.

„Tere õhtust, härra Lacchini. Jessie ütles mulle, et soovite minuga rääkida.”

„See on õige,” wastas itaallane kerge aktsendiga. „Delete nüüd kolm wõi neli kuud olnud minu juures?”

„Warsti kuus,” wastas Gerry.

„Ja palju te palka saate?”

„Kolmkümmend dollarit.” Gerry oli humititud, mis juhtub edasi.

„Delete wäike kena tüdruk,” ütles Tony Gerryt heatahtlikult silmitsedes. Ta püü jäi peatuma tüdruku jalale. „Kuid teie sukk on nõelutud. Nii-wiisi ei peaks te ringi jooksema. See ei sobi hästi „Ambassadeuri.” Ta tõi taskust esile paki rahatahte ja wiskas nende hulga ühe wiielise Gerryle. „Ma tean seda,” seletas Gerry, „kuid mul oli järele ainult üks dollar. Palju tänu!”

Tony tegi tõrjuwa käeliigutuse. „Panen teile weidi juurde. Ütleme tänaseft peale saate nelikümmend dollarit endise kolmekümne asemel. Nõus?”

Tüdruk wõpatas. Midagi oli nüüd tulemas, selles oli ta kindel. „Do — tänan wäga,” lausus ta. „See kuulub mul tõesti ära.”

„Seda ma arwasin. Peate olema rahul. Ja nüüd...” Ta küünitas üle laua, haaras tüdruku käsiwarre ja patsutas seda, kui Mike sisse astus.

„Murphy ootab wäljas,” teatas ta.

„Hüwa — saada ta sisse.” Gerry oli hetkeks täiesti unustatud. Siis pöördus Tony jällegi tema poole. „Ta on petis,” seletas ta. „Näitan teile nüüd, mis sedasorti dieksfega juhtub!”

„Lähemale astuda!” käsutas ta, kui suur, ilusa kaswuga, tedretähni-line tüdruk ilmus läwale. „Teie olete Agnes Murphy, ah?”

„Jaa. Te soovite?”

„Kus te töötate?”

„Kuldses Nooles” — lõunawahetuses.”

Mike, kes oli toetunud uksepiidale, astus Tony noogutuse peale lähemale ja asetaski pika nimekirja lauale. Tony waatas selle waikides üle. Siis tõstis ta pilgu.

„Kui kaua teenite juba seal?”

„Kolm nädalat.”

Tony silmitses jälle nimekirja. „Sada nelikümmend, sada kolmkümmend kuus, sada nelikümmend kahetse.” Ta waatas tüdruku üle otja. „Kas teate, mis need tähendawad?”

„Ei,” wastas see jonnakalt.

„Noh, siis ma ütlen teile.” Ta noogutas uuesti Mike’ile ja pöördus siis jälle tüdruku poole. „Need on lõuna-armed „Kuldses Nooles” nädal enne seda kui teie astusite sinna.” Heitnud ka Gerryle tähendusriikka pilgu, luges ta edasi. „Kuuskümmend kaks dollarit, kuuskümmend üks dollarit,

kuuskümmend kuus, kuuskümmend..." Ta pidas mõjuka pausi. „Ühel ainsal päeval kolme nädala jooksul on ta saavutanud ka seitsekümmend neli. See on kõige kõrgem summa. Refraktsioon oli enne teda päevane sissetulek sada nelikümmend, kuid viimase kolme nädala jooksul ulatub see ainult kuuekümmene ühele.“

Tony hüppas üles ja sammus kiiresti tüdruku juurde.

„Lubage, ma waatan,“ ütles ta, ja enne kui tüdruk taipas vastu hakata, kobas ta tüdruku kleidi läbi, tõstis kleidi ääre üles ja otsts palistuse wahelt sisseõmmeldud taskut. Siis, nagu oleks tal tegemist kipsikujuga, pistis ta kae tüdruku põue.

„Mis teile pähe tuleb!“ kriiskas tüdruk ja tõukas ta vihahelt eemale.

Mees haaras tal käsiwarrest. „Suu pidada, selge? Ma tean, mida teen. Mike!“

Mike oli koke kohal ja surus tüdruku käed selja taha.

„Nii!“ Pikema jututa tõstis Tony tüdruku kleidi üles, hoidis seda ühe käega ülal ja teiseaga otsts läbi sukasääre. „Suurepärane!“ hõiskas ta, lastes kleidi langea ja wibutas õhus palju rahapatafati.

Tüdruk lõi teda jalaga. „Te alatu lurjus!“ kriiskas ta, „ma — ma...“

Mees pöördus ja andis talle käeseljaga hoobi vastu nägu. „Te pidate mind lolliks — juba tükk aega, eh? Aga nüüd wist mitte enam? Wälja nüüd, wõi ma kutsun politsei! Kähku, kähku! Mike, wiska ta wälja!“

Mike sooritas oma ülsande kõigiti rahuldawalt, kuna Tony rahapatti lehitse ja naeratas. Siis näitas ta Gerryle üht rahatähte, mille nurka oli märgitud wäike punane „T“. „Juba kolm nädalt,“ seletas ta, „on arwed tema juures olnud poole vähemad endistest. Lääsin loomulikult waatama, mis seal wiga — kuid rahwast käib ikka sama palju nagu enne. Täna lõuna ajal andsin ühele kontrollijale märgitud rahatähe ja loomulikult peitus see tüdruku sukasääres! Nõõwel niisuke!“ Ta lõi käsi kofku, nagu tahtes neilt kloppida tolmku ja wajus ähkides kiistooli.

Kestis vähemalt wiis minutit, kuni ta jälle suu awas. „Nii-siis — würistinna,“ algas ta imalalt naeratades. „Saate kümme dollarit rohkem. Ja nüüd peate Tonyle tegema wäikese meeleheha.“

Nüüd see tuleb, mõtles Gerry.

„„Ambassadeuris“ ei müü teie midagi. Selle eest müüwad Jessie ja Enrico härrade tualetiruumis ja nad mõlemad teeniwad kaunis hästi. Enrico, see ajas möödunud aasta jooksul kofku oma kaheksateist tuhat dollarit, ja ka Jessie sissetulekul pole wiga. Noh ja tema jutustas mulle, et teie midagi ei müü. Mifs ei hakka teie ka müüma?“

Gerry lehitas õlgu. „Ma ei wõi seda enesele lubada. Sumal, mida teeks mu ema, kui satuksin wangi? Mul on perekond toita ja ma lihtsalt ei wõi.“

„Kumaluse, teil pole ju midagi riskida, kui Tony jaoks müüte! Olen igauhega saanud kaubale, kuigi see mul rohkesti maksma läheb. Kui wõtate müümise endale, saate sissetulekust ühe kolmandiku — vähemalt wiis dollarit pudelist, kaks wiiskümmend Gussile ja ülejäänud osa firmale. Ja mingit riisikot!“

Gerry raputas pead. „Ruulge,“ ütles ta siis, „lasen end meeleldi wä-
hel mõne külalise poolt sõimata ja jooksen ka meeleldi jalad rasku, kuid
seda ma kaasa ei tee. Palun, wallandage mind, kui soovite. Mina al-
koholi ei müü.“

„Teid wallandada! Kes räägib siis wallandamisest? Miks peaksin
teid wallandama? Olete ometi patent tüdruk. Üks armastatumaist. Ikka
jälle kuulen ma, et kõik tahawad wüerstinnat oma juurde kooswiibimistele.
Teid wallandada! Ei tule mõttesegi! Palun teid ainult alkoholi müüa,
mulle meeleheaks — see on tulutoow äri, pange tähele...“ Ta mõttis
ühe rahatähe lauvalt, mõttles aga siis ümber ja haaras uuesti rahapataka
taskust, otis wälja neli kahekümne-dollarilist ja wiskas Gerryle. „Kahe-
sakümme dollarit awansiks!“

Jälle raputas Gerry pead. „Ei, ma ei taha müüa — ja ei saa, tõesti
ei saa! Ennem lahkun!“

Sekundi murdosaks muutusid Tony filmid kalgiks. Kuid siis kehitas
ta õlgu, nagu oleks talle täiesti ükskõik, mida tüdruk teeb. „Hea küll,“
ütles ta, „kuidas soovite.“ Ta heitis pilgu brisjantidega ülekülwatud kel-
lale oma karwasel käsiwarrel. „Juba kuus läbi.“ Ta põial osutas uk-
sele. „Müüd lähete parem jälle tööle.“

Gerry tõusis. „On see kõik?“

Tony noogutas. „See kumastab mind, muud midagi. Kui Tony
palub mingit meelehead...“ Jälle kehitas ta õlgu, kuid ta lõualuud
nakkusid.

Kui üks Gerry taga oli langenud kinni, hõikas ta Mike'i. „Sina pead
ta nii kaugele wiima — aga kähku! Mõistad?“

Mike irwitas kahjurdõmsalt. „Sa ise ei tule sellega toime, mis?“

„Muidugi tulen!“ nohises Tony. „Weel täna õhtul peab ta tunda
saama: kui Tony palub mingit meelehead, siis ei palu ta mitte, waid
kähku! Mis sa weel wahib? Tee ometi midagi!“ Ja ta lahkutas sõrmi.

8.

Kui Gerry sügawais mõtteis tagasi jõudis „Ambassadeuri“, oli see juba
wõrdlemisi tulwil.

„Laewas!“ kraaksus Jessie. „Arwasin juba, et ta su wälja wiskas!
Waata seda siin...“ Ta osutas täistuubitud garderoobile. „Mis ta
tahtis?“

„Et hakkaksin ka müüma, muud midagi.“

„No miks sa sellepärast nina maas hoiad? Teenisin mõõdunud nä-
dala jookkul ümmarguselt seitsekümmend wiis dollarit ja sina teed näo,
nagu oleks ta sulle teinud abieluettepaneku!“

„Ma ei taha aga müüa.“

„Ah, sa wõid küll meele haigeks teha! Waata siia.“ Jessie sammus
lana juurde, millest nad igal õhtul sõid ja kergitas laudlina, mis warjas
pooltoosinat pakkest. „Selle pistsajaga teenin ma oma kolmkümmend dol-
larit, mina täiesti üksinda! Kolmkümmend dollarit, mõistad — peagu
sama palju, kui saan nädalas selle eest, et mantleid wana riputan.“ Ta
lastis lina langeda ja kehitas õlgu. „Noh, su enda asi. Wallandab ta su?“

„Ei, ütles ta — ma pidawat seda tegema ainult sulle meeleheaks!”

Jessie silmad wenisid suureks, kuid ta ei lausunud midagi. Külalisi oli sel õhtul „Ambassadeuris” palju ja tund aega olid tüdrukud mõlemad liibedasti tegemuses. Pärast suurema tungi möödumist istusid nad wäsinult oma laua äärde õhtustama. Ja täpselt kell kaheksa, nagu Jessie juba ette oli teatanud, wõttis ta warnast mantli ja kübara, haigutas walgusti, ja pöördus Gerry poole.

„Atlesin sulle juba, et lähen täna õhtul wälja. Ole wahwa tüdruk ja walwa, et sulle ei anta walewiiekümmelisi. Wana pole kuigi suur wale-
raha sõber! Adjöö!” Ta ruttas ukse poole, peatudes weel hetke, et üle öla hõigata: „Ja kui sa siiski peaksid tulema teisfugusele otfsusele — seal taga on weel paar pudelit.” Ta õfutas lauale. „Kui kellelgi peaks janu tekkima — wiisteist dollarit paki eest! Olewat eht prantsuse sett, ütles Tony. Nägemist!”

Gerry tuli lahkwate külalistega üksi päris hästi toime ja wajus pärast suurema tormi möödumist wäsinult toolile.

Ta ei mäletanud enam, kui kaua ta niiviisi oli garderoobi seinä ääres istunud, kui ülemfelner Gus hoolimatult ta mõtiskelu katkestas.

Gus hoidis käes üht mantlinumbrit. „Anna number neljakümne ühe taskust rahakott!”

Gerry wõpatas, haigutas ja tõusis. Lõpuks leidis ta number neljakümme ühe ja otfis süstemaatselt kõik taskud läbi. „Rahakotti pole,” teatas ta, näidates ette klaaspudelikese. „Kuidas oleks pudelikese Ca-chous’ga?”

Gusi laup tõmbus kortsu. „Waata õige weel kord järele. Ta tahab arwet maksa.”

Gerry kehitas õlgu ja korraldas uue läbiotsimise. „Wana nõks,” arwas ta, „rahakotti pole olemas!”

Gusi ilme muutus meeltheitwaks. „Päris tõesti ei ole? See pole kindlasti nõks — mantel kuulub wanale Prestonile.”

Gerry tõi mantli letile. „Siis on küll imelik. Sa ehk waatad ise kord järele?”

Gus raputas murelikult pead ja tormas tagasi saali.

Korraga kuulis Gerry sügawat bassihäält orkestrist üle kajawat ja warsti selle järele ilmus Gus tagasi, Malcolm Preston kannul.

„Mis te jampsite,” mõirgas wana Preston. „Mu mantli taskus pole rahakotti?”

„Kahetsen wäga,” ütles Gerry, „kuid seal tõesti ei ole.”

„Waadake gaks juhaks weel kord järele. Kui tulin, oli rahakott taskus, ja kui teda nüüd enam pole, on ta warastatud!”

Gerry muutus wihast tulipunaseks. „Waatafin juba kahel korral. Kuid rahakotti pole. Palun, weenduge ise.” Ta ulatas mantli Prestonile, kes selle hoolikalt läbi otfis. Samal ajal ilmus esikusse ka keegi tähtsa näoga daam.

„Wäga kahju, proua Preston,” ütles Gus, „kuid rahakotti pole — teie abikaasa on selle nähtawasti siiski mustanud koju!”

„Siis on tüdruk selle warastanud!” Proua Preston õfutas Gerryse.

„Rahakott oli kindlasti kaafas ja ma nõuan, et tüdruk wahistataks!“

Gerry nägi kõike nagu läbi punase udu. „Mi—mis?“ kogeles ta segaselt, „ma pole rahakotti näinud — ma ei mõista, millest te räägite!“

„Tasa, tasa, noor daam!“ Proua Preston sirutas end kõrgilt. „Emb-kumb: kas annate rahakoti kohe tagasi, wõi...“

Härra Preston segas end waele. „Üks hetk, kallim,“ ütles ta, „üks hetk...“

Proua Preston fortfutats kulmu, kuna Gus seltskonna ümber kesis, paludes neid mitte nii kõwasti kõnelda, et lärm saali kostab!

„Kas sa ei mõista, mis ta on teinud?“ küendas proua Preston. „Ta wõttis su rahakoti ja sina ütled „üks hetk“? Ega me lapsed pole!“ Ta pöördus wihaselt Gerry poole. „Ma nõuan, et annaksite mu mehele rahakoti filmapilk tagasi, wõi ma hoolitsen, et politsei sellest kohe teada saab!“

„No dooge ometi politsei!“ kattes ka Gerry kannatus. „Ma pole teie rahakotti näinud,“ pöördus ta Preston poole. „Wõib-olla polnudki teil teda kaafas?“

Proua Preston silmitses Gerryt tardunud pilgul. „Milline piiritu häbematus!“

„Wabandust!“ Keegi hea wälimusega noormees armastuswäärse naeratusena, kes üldises ärewuses oli jäänud märkamata, astus Preston juurde. Gerry sulges silmad — ja heitis siis uuesti pilgu noormehele. „Robert Collins,“ esitles see end. „Teie ja isa olete head sõbrad ja ma tunnen seda noort daami“ — ta osutas Gerryle — „ja ma tean, et teie rahakott pole tema käes.“

Preston kummardus ja ulatas noormehele naeratahes käe. „Tere õhtust, noor sõber,“ ütles ta. „Jaa, teie isa tunnen ma wäga hästi. Tõhin tutvustada — mu abikaasa.“

Noor Collins kummardus. „Tere õhtust. Ja kas tõhin nüüd omalt-poolt teha ühe ettepaneku? Te mõistate, preili on juhuslikult mu tuttav — wäga hea tuttav koguni — ja ma ei tahaks, et midagi juhtub, mida me hiljem kõik kahetsekime.“ Ta haaras Prestonil käsiwarrest. „Kuidas on teie telefoninumber?“

„Ma ei mõista, mis mu telefoninumbril sellega ühist on?“ urises Preston. „Rhinelander 1088.“

„Ja teie teenri nimi?“

„Ah, nüüd ma mõistan — Wells.“

„Noh, vaatame korraks järele.“ Collins sammus telefonikappi sisse-käigust wafemal, wiskas mündi kasti ja ootas. Keegi mees, kaabu alles peas, seisis garderoobi teises otsas ja kuulas lõbustatult pealt, kuid ei lausunud sõnagi. Collins sulges telefonikapi ukse ja kõneles paar minutit summutatud häälel. Siis ilmus ta lõbusalt naeratahes tagasi teiste juurde.

„No näete nüüd! Wells räägib, et olete oma rahakoti unustanud tuuletpeeglile ja et ta on teid otsinud juba neljast lokaalist, et teile seda teatada.“ Ta kummardus sügawalt, itäa weel poisilikult naeratahes, ja pilgutas siis lõbusalt Gerryle.

Ka Preston pöördus nüüd wabandades Gerry poole. „Armas preili, mul on kohutawalt kahju! Loobeta wasti andestate mulle?“

„Pole miga!“ tõrjus Gerry.

Luväärne abikaasa pidus hävitavaid pilke ja sahises sõna lausumata tagasi saali.

„Tema kahetseb seda loomulikult samuti,“ seletas Preston abikaasale järgnedes.

„Jah, see on üks põhjustest, miks ülemkõrneritel on juba kolmekümneaastase juuksed hallid!“ tähendas Gus. Ta kehitas õlgu ja laskis Prestonitele järele.

„Mii!“ Robert Collins astus Gerryle lähemale. „Teie jooksete minu juurest lihtsalt minema ja mina tulen siia ja päästan teil veel elu.“

„Palju tänu — see oli teist tõesti väga kena.“ Gerry häälest kõlas sügav tänutunne. „Siin läks juba kaunis jubedaks.“

„Ah, need vanamehed on vastikud,“ tähendas Collins peaga saali poole osutades. „Kuid teie võlgnete mulle veel väikese seletuse. Kui teietaoline kena olend sihilikult mu eest põgeneb, tahaksin vähemalt teada, miks.“

Tüdruk tahtis midagi öelda, kuid noormees tegi tõrjuma liigutuse. „Mitte praegu, palun. Jään juba niigi teatrisse hiljaks hiljem, jaa? Tulen teile järele ja viin teid koju, kui nõustute. Tõhin ma?“

Gerry punastas ja naeratas. „Kuni Brooklynini?“

„Kuni Põhjanabale, kui soovite.“

„Noh, mul ei sobi ära öelda rüütlike, kes mul äsja päästis elu.“ Tüdruk ohkas tänuhulga. „Milline õnn, et ta teener juhustlikult kodus oli!“

Collins säras üle kogu näo ja kummardus päris Gerry kõrva lähedale. „Tõelikult ta polnudki kodus,“ sosistas ta.

„Aga ma kuulsin teid ometi kõnelevat...“

„Telefonipreiliga. Kuid ärge kartke — sellised wanahärrad unustavad tavaliselt oma rahakotid koju peeglile. Bean teiega uuele ülikonnale tihla, et see tööpoolest lebab seal.“

Gerry nägu kattus sügava punaga. Ta tahtis midagi küsida, kuid noormees ruttas ette. „Tulen teile siis järele — kuid seekord te ei jookse salaja ära, ega ju?“

Ta noormees oligi ühest väljas. Gerry laskus toolile ja tõmbas kogu ärrituse peale sügavalt hinge.

„Ah,“ ohkas ta, „küll on elu hull!“

Ta sulges hetkeks väsimusest silmad. Kui ta need uuesti avas, filmas ta naeratawat mõõdrast — meest, kes kogu aja oli tummalt seisnud tagaplaanil. Ta naeratas ikka veel ja kübar oli tal samuti veel peas. Müüb nõjatus ta letile ja silmitses tütarlast täie rahuga.

„Tere õhtust, mu armas!“ sõnas ta.

Gerry heitis talle jäise pilgu. „Soovite numbrit?“ küsis ta nagu tavakiselt ja astus lähemale.

Noormees raputas pead. „Ei.“

Gerry silmitses teda küsivalt.

„Te olete ülimagus, kui pahandute.“

„Kas tahate oma mantli ära anda, või tulite end ainult soojendama?“

„Täsa, väikseke — milleks kohe nii mürgiselt?“

„Nii-siis — mida te dieti soovite?“

Slatehitis. „Täna õhtul juba rohkesti šampust müüdnud?“

„Mina ei müü alkoholi — ei täna ega ka muul ajal. Peate juba tulema teineford.“

„Ei,“ protestis noormees wenitades, „ma arvan, et waatan parem koha järele.“ Ta tõstis käe tüdrukule nina alla ja tüdruk nägi ta peos politseiniku kaarti. „Kentsakas,“ jatkas noormees, „mulle jutustati ometi, et te müüte.“

„Ma ei müü aga mitte,“ vastas tüdruk trotsival.

„Sellisel juhul ei tohiks ju siin ka alkoholi peituda. Teil pole loode-tavasti midagi selle vastu, kui astun korraks lähemale?“ Ta tõstis klapi üles ja lonkis lähemale.

Hirmuga püüdis Gerry tasi mööda lipsata ja minema joosta, kuid noormees tõstis käe ja sulges tal tee. „Ätke niisugune mõte, kulla laps. Nii-siis — kus peitub alkohol?“

„Kuidas, palun?“ Gerry põlved värisesid. „Ma ei tea, mis te mõtlete.“

„No mis ma võin mõelda?“ Ta waatas ringi. „Kuhu te kauba olete peitnud, küsisin ma.“ Ta osutas kassatile. „Mis see on?“

„Rahakasjett.“

Noormees astus lähemale ja raputas kassetti. See kõlises. Siis otis ta garderoobiruumi läbi, waatas igasse nurka ja mõne ülejäänud mantli alla. Tüdruk jälgis ta liigutusi lämbumistundega ja tardus, nähes teda lõpuks lähenemat lauale. Kui ta laudlina tõstis, langes Gerry murtult toolile. Mees tõi pakid laua alt kassakaupa välja.

„Dngi käes,“ tähendas ta rahul olles ja tegi ühe pakkidest lahti. Ta lõi pudeli kaela nagi vastu ära, asetaski siis pudeli ettevaatlikult suule ja rüüpas tõhusa lonksu. Siis toppis ta kaks pudelit endale tasku, pistis kaks kaenla alla ja noogutas. „Korras! Tulge kaasa!“

„Kuhu?“ küsis Gerry hirmunult.

„Noh, kuhu inimesed lähewad, kes rikuvad feeluseadust.“

„Kuid see pole üldse minu alkohol,“ protestis Gerry. „Tõesti mitte!“ Ta puhkes nutma.

„Ma tean, sõbrake, tean.“ Ta püüdis mängida lohutajat. „Kuid ma ei saa seaduse vastu parata! Seletage seda homme kohtus. Müüd peate aga kaasa tulema — ja ilusti korralikult, eks? Pole ju mingit mõtet sellise pistasja pärast kogu lokaali jalule ajada. Nii siis tulge,“ meelitas noormees. „Rahkume kenasti waitfeli ja keegi ei märka seda.“

Nuukjude tõmbas Gerry mantli selga. „Kui see aga siiski ei kuulu — tõesti mitte ei kuulu,“ oli kõik, mis ta nuuksete wahel suutis tuua kuul-dawale.

Kriminalist tegi pealiigutuse ukse suunas ja Gerry wäljus. Ametnik järgnes talle, pudelid kaenlas.

Wifaraist pimestatuna pidi ta peagu otse jooksuma lühikesele, tusedale kogule, kes parajasti wäljus autost. „Diavolo, mis see tähendab?“ Gerry waatas üles. Tonn Zacchini seisis ta ees, käed puusas, ääretu imestus näol. „Noh, olete kurt?“

„Kõik alkoholi pärast,“ nuukfus Gerry. „Garderoobis laua all olid veel mõned pudelid ja tema“ — ta osutas kriminalistile — „arwab, et need kuuluvad mulle ja tahab mind wahistada.“

„Neglaselt, aeglaselt.“ Tony pani tüdrukule kaitsewalt käe ümber ja pilgutas ametnikule. „Mida peab see tähendama, Ben — ilma pikema jututa üks mu preilidest kinni nabida? Need pole ometi kellegi kombat.“

„Tere õhtust, Tony. Mul on kahju, kuid ei saa parata. Tahasin tüdrukut ja nüüd liigume kiiresti 47-dale tänavale.“ Ta kummardus.

Tony pöördus Mike'i poole, kes ta autot juhtis. „Dota,“ käsutas ta. „Miks nii kiiresti?“ küsis ta siis ametnikult. „See on üks minu preilidest ja ma pean lähemalt temalt järele pärima.“ Ta pilgutas politseinikule kavalalt.

„No-jaa, üks võime weidi veel oodata. Minge parem juba sisse temaga.“

Tony patutas nuuksuwale Gerry'le õlale. „Tulge, pean teiega kõnema.“ Ta juhtis tüdruku läbi pöördukse tagasi garderoobi. Tüdruk nuuskas nina, kuiwatas silmi ja waatas talle otse.

„Need on ju hullud lood,“ naeratas Tony. „Kui ma teid palun Tony Zaccchini kaitse all müüa, ei taha te sellest kuulbagi ja paar tundi hiljem tabatakse teid kogu kaubaga! Di, oi, oi!“ Ta laskus toolile ja naeris nii kõwasti, et garderoob kajas.

„Aga te teate ju, et see ei kuulunud mulle,“ ägestus Gerry. „Sa te teate, et ma ei müü.“

„Kuulge,“ — ta täiskuunägu tumenes — „kui te Tony'le midagi teete, teab Tony kõik. Muidu ei tea Tony midagi — mitte midagi! Mõistate?“

Gerry wajus toolile, olles liiga nõrk jalgadel püsimiseks, ja raputas pead.

Tony süütas ühe oma taskudest sigaritest ja nõjatus mugawalt tagasi. „No-jaa, muidu olete ju tubli tüdruk ja ma ei tahaks teid heameelega kaotada. Kuid waadake, teil võib minna väga halvasti. Nad pistawad teid kuni kuueks kuuks pokri.“

„Kuueks kuuks?“ Rabatult waatas Gerry talle otse.

Mees kehitas õlgu. „Jah, see on harilik norm. Lõpuks pole ta ju teid tabanud müüimast, waid sai ainult kätte salakauba. Kuus kuud, jaa. Wõi on teil raha?“

Gerry naeratas fibedalt ja raputas pead.

„Hm, väga halb. Abwokaadid maksawad raha. Ja ma pean endale uue tüdruku otsima, mis mulle sugugi ei meeldi. Eja, kui te aga mulle tahaksite teha wäikest meeleheea, — nii nagu palusin — wõiksin kõike korraldada.“ Ta laskus sõrmi. „Nii ei lähe see aga mulle põrmugi korda.“

„Ah jaa, aidake mind, palun, palun!“ Tüdruk tõusis ja astus talle lähemale. „Taewas, mu ema, kogu mu perekond — kõik töötä — mildest nad peawad elama? Te wõite kindlasti midagi teha — tunnete kõiki inimesi — palun, aidake mind!“

„Ei tea,“ ütles ta pead raputades, „dieti ei puutu see minusse. Palusin teilt täna õhtul wäikest meelehead — teie aga ütlesite, et te ei wõi...“

„Aga nüüd ma tahan müüa. Aidake mind, palun, ja ma teen, mis te soovite.“

"Hea küll, müristinna." Tony tõusis. "Teil pole veel mingeid patte ja võib-olla suudan ma midagi teha. Kuid tolle Monahaniga on weidi raske asju ajada, nii et ma kindlasti ei tea. Kuid proovida ju võib. Muuseas — see siin on päris kullasoon, ja kui hakkate alkoholi müüma, võite tublisti money kofku ajada nii endale kui ka mulle. Nii. Ja nüüd minge tualetiruumi ja tehke end korda — näete kohutaw wälja ja see pole jootrahade suhtes sugugi hea. Mina aga lähen ja waatan, mis türlasega teha saab. Kähku, kähku nüüd!"

Ta andis Gerryle õrna müksu, haaras muheldes kaabu ja weeres wälja Mike'i ja Monahani juurde. "Sa trumpad ju elukutselised üle, Ben," naeris ta, Monahanile sõbralikku müksu andes. "Tegid oma asja hästi, Ben. Tüdruk on juba täitsa küps ja ma loodan, et mõine siin kõik weel wäikese summaga teenida." Ta ronis autosse. "Tasuks waewa eest," ütles ta mõltsile kriminalistile rahatähte ulatades. "Mine nüüd sisse ja teata talle, et lased ta minu palvel wabaks! Ara sõita, Mike!"

Suur auto wuras minema, kuna Monahan tagasi sammus "Ambasadeuri". Kui auto keeras Broadwayle, heitis Mike pilgu tagaistmel nõjatunale endaga rahulolewale mehele. "See oli kord jälle tore idee, Tony! Tahaksin ainult teada, kuidas need sulle kõik pähe tulewad!"

"Sellepärast ma istungi tegemusetult ja sina juhid," wastas itaallane. "Siis jääb mulle aega neid wälja haududa."

Monahan ootas wahepeal Gerryt, kuni see tualetiruumist naasis. Tüdruk oli nüüd wärskest puuderdatud ja muidu wälimuselt korras, ainult silmad punetasid weel nutust. Hirmunult silmitses ta meest.

"Kõnelesin Tonyga," alustas see. "Tahame weel korra teise filma finni pigistada. Noo —" tähendas ta Gerryt mõnuga silmitsedes, "olete järsku hoopis ilusamaks muutunud."

"Teie minu meelest mitte sugugi," wastas tüdruk nipsakalt.

Kriminalist ohkas. "Naistele on ju raske meeldida. Muuseas — et ma ei unustaks — annan teile teie alkoholi jälle tagasi."

"See ei kuulu mulle ja ma ei taha seda. Ütlefin teile seda juba enne."

"Nii ütlewad nad kõik, wäikese — kuid hett hiljem on nad teisel arwamisel." Ta tõmbas oma pehme kaabu sügawalt pähe, ladus pubelid letile, noogutas Gerryle armulikuult ja wäljus.

Gerry sammus oma laua juurde, wõttis istet ja uinus tahtmatult.

Mõis möödunud olla umbes tund, kui ülemkelner Gus ta üles raputas. Gerry oli päris sügawalt maganud, pea toetatud lauale, ja waatas nüüd segaselt ringi.

"Noh, tule juba kord mõistusele," ütles Gus teda weel kord raputades. "Ega-siin pole hotell." Ta kummardus tüdruku kohale ja sosistas: "Noor Collins ootab sind. Ütleb, et tahab ju kogu wita." Ta raputas pead. "Ise on ta nii raske auru all, et waewalt suudab jalul seista. On wist parem, kui ütlen talle, et sind pole enam siin."

"Dota." Gerry tõusis ja läks saali uksele. Üks kelner ja pikkolo hoidsid Collinsit toolil tasakaalus. "Naa, head ööd," ohkas Gerry. "Et ta jellises olukorras üldse weel teed süia leidis!"

"Jah, see on ja jääb mõistatuselks! Ta ütles, et tahab ju koju wiia, kuid mulle näib, et ennem wõib sina teda koju wiia."

"Mulle näib samuti. Häbiasi päris!"

"Tead sa, kus ta elab?"

"E—jaa." Gerry tõmbas mantli selga. "Tellige takso."

Gus tegi uksehoidjale vastawa korralduse ja paari minuti pärast teatas see, et sõiduk ootab. Koos kelneri ja psühholoogi õnnestus Gerryl noor- mees autosse paigutada. Ta astus ise ka sisse.

"Kuhu?" Autojuht silmitses teda küsivalt.

Gerry wiivitas hetke. "Sõitke kõigepealt läbi pargi."

Takso muras mööda õist Broadwayd, mis kella kolme ajal oli juba peagu tühi, ja keeras Central parki. Nad olid umbes weerand tundi sõit- nud, kui Collins, kelle pea wärske õhu mõjul oli muutunud weidi selge- maks, hakkas end liigutama. "Ua-a-ah!" haigutas ta, sirutas end ja ra- putas pead. Siis pöörnitses ta tüdrukule otsa. "No wõtku mind kurat, kui see mitte wäike põgenik pole! Tere õhtust!"

"Tere õhtust!"

"Kus me dieti oleme ja kuhu me sõidame?"

"Oleme takso, ei sõida dieti kuhugi ja teie olete joobnud!"

Collins raputas pead, nagu mõjuks see selgitawalt. "Kas teate üldse, miks ma joobnud olen?"

"Jaa, arwatawasti liigsest joomisest."

"Ei, kuna ma teid täna tundma õppisin, mu kaunitar. Ja kui mulle lubasite, et tohin teid täna koju wiia, siis hakkasin seda pühitsema," nae- ratas ta. Wärske õhk tegi tema juures imet.

Samal hetkel pidurdas autojuht aeglaselt. Ta awas akna oma selja taga ja küsis: "Kuhu nüüd?"

"Kus me seni sõitsime?" tahtis Collins teada.

"Läbi pargi."

"Noh, siis sõidame veel Ford läbi pargi."

"Hea küll!" Takso hakkas uuesti liikuma.

"Teate, ma peaksin juba hakkama mõtlema koju sõidule. Ütleksin ju teile, et elan Brooklynis."

"Seda küll, kuid praegu on veel wõrdlemisi wara. Doodake veel na- tuke." Ta nihutas enese lähemale ja pani Gerryle kae ümber piha. "Üks musi," palus ta.

Tüdruk tõukas ta eemale. "Tulin ainult selleks kaasa, et teid kai- nestada."

"Noh, suudlus oleks ehk kõige parem wahend kaineistamiseks," arwas noormees.

"Ei, selle eest ma tänan."

Noormees pistis kae tasku ja wenitas sealt lõpuks puntra rahatähti wälja. Ta pakkus üht neist Gerryle. "Kas annate mulle nüüd suudluse?"

Tüdruk heitis talle põlastawa pilgu. "Te olete, tähendab, täpselt sama alatu nagu teised?"

"Ua — seda pole veel küllalt!" Ta tõmbas wälja veel teise rahatähe ja pakkus nüüd Gerryle kaht. Wihaselt lõi Gerry ta kae kõrwale. Ta

kehitas õlgu ja püüdis siis uuesti panna Gerryle kae ümber.

„Käsi eemale!“ hoiatas Gerry.

„Ahh...“ Noormees oli Gerryle surunud suudluse kaelale ja vaatas tüdrukult kõrvakiilu saades segaselt üles.

Gerry naeratas fibestunult. „Ja mina lootsin teile teha head. Rahju ajast!“ Ta kummardus ettepoole ja tahtis parajasti koputada juhiruumi aknale, kui noormees ta kae haaras.

„Ei, ma palun teid!“ ütles ta pöske hõõrudes. „Mul on rahju — tõsiselt rahju! Ma ei tahtnud ju teid solwata — uskuge mind! Poleks ma mitte endast nii kõrgel arvamisel, oleksin kohe taibanud, kuidas seda „alutut“ mõeldi!“ Nüüd oli ta juba sõrdlemisi kaine ja nihutas enese kahetsewalt eemale. Siis sirutas ta kae. „Tahaksin, et saame sõpradeks — kui mind veel uskuda mõite!“

Tüdruk silmitses teda tükk aega, naeratas siis ja ulatas oma kae. „Hea küll!“

„Te olete nüüd siis tõesti hoopis teisjugu?“ küsis noormees tüdruku kätt hoides. „Ma mõtlen, tänapäewal — noh, on nii harwa juhust tutwuda tõeliste daamidega!“

Gerry tegi grimassi. — „Mõtelge, olen alati soowinud olla daam — rikas ja seltskonnas liikum ja mis sinna juurde kuulub. Kuid — sellest saadik, kui olen garderoobineiu, olen jõudnud teisele arvamisele. Meie elukutjes juhtub nii mõndagi nägema. Kas seltskonnas üldse on tõelisi daame ja õhgentimene? Ma mõtlen — kas on võimalik omada raha ja sealjuures olla õhgentimen? Suurem osa rikaste meeste poegi on wist — nagu teie, jaa?“

„Wäga võimalik,“ nõustus noormees. Ta kummardus ja koputas juhi aknale. „Kus te elate?“ küsis ta äkki Gerrylt.

„Bay Ridge, Brooklyn. Miks te küsite?“

„Sõidutan teid nüüd koju.“

„Kui naljakas! Arwasin, et mina sõidutan teid koju!“

„Olen juba jälle erk nagu kala wees. Tõhin ma?“

„Jaa, aga see on kole kangel.“

„Kasulik õpetus mulle.“ Ta silistas tüdruku kätt. „Ma ei tülita teid kunagi enam. Olen küll rikka isa poeg, kuid wannun, et ma tulewikus käitun sama korralikult nagu mõni — plekisepp.“ Ta naeratas. „Kas te mõiksite — wõi parem, kas usute, et mõiksin teile aja jooksul weidifene saada armsaks, kuigi olen rikka mehe poeg?“

„Noh, ma pean ütlema, kui te kena olete — olete tõesti kena.“

„Nohkem ma ei tahtnudki teada. Nii-siis — kuhu nüüd?“

Tüdruk nimetas oma täpse aadressi ja Collins ütles selle juhibe edasi. „Ja mitte liiga kiiresti sõita,“ lisas ta juurde, kuna tüdruk krampsihul haigutust alla surus. „Wae ne lapsuke! Olete kindlasti surmwäsinud!“

Gerry naeratas. „Noh, tänase õhtu jooksul süüdistati mind ühe rahastasu warguses, wahistati keelatud alkoholi müügi pärast, mis üldse mulle ei kuulunudki, sõidutati kaks korda läbi Central paraj ja peale selle olen tõstnud paarfada mantlit ja kübarat — mis kõik kokku on kaunis palju ühe õhtu kohta; wõi arwate teie teisiti?“

„Bahistati?“ küsis noormees rabatult. „Eh? pikemalt?“

Ja nii seletas tüdruk auto edasi murades lusest Tony Jacchiniga õhtupoolikul kuni ita misest ta wabastamiseks.

„Mulle näib, et midagi seal ei klapi,“ ütles

„Kas teile pole tulnud mõte, et kõik oli ainult

ise kogu loo korraldas! Sest kuidas ta just siin

nii teid ära wiia tahtis? Teid weeti sisse, mu

ta ootamatult Gerry poole pöördudes, „te reeldi

tahate mulle midagi töötada?“

Tüdruk istus nüüd tardumult ja mõtted keerlesid ta

Sisse weetud? Nüüd, kus ta selle üle põhjalikumalt m

kõik.

Muudugi oli ta sisse weetud. Miks muudu maresis nagu j

äkki kriminalist sisse? Ja kuidas teadis ta, lokaali laudadel lau

sooritamata, et garderoobis leidus alkoholi ja süüdistas teda mitte alkoholi

müümises, vaid selle seadusevastases omamises? Gerry nägu õhetas ja

ta tõmbas käed rusikaske. See nurjatu, see alatu...

Sis kuulis ta äkki nagu läbi tihedate looride jälle Collinsi häält. „Kas

tahate mulle midagi töötada?“ küsis ta teist korda. Ja jatkas siis was

tust ootamata: „Kas tahate mulle töötada mitte alkoholi müüa, mitte te

gelda selle musta äriaga?“

Wäsinult nõjatus Gerry polstrisse. „Läpselt seda töötasin just praegu

endale.“

„Nii on õige!“ Jälle pani Collins oma käe talle ümber, kuid seekord

õrnalt, ja tüdruk nõjatas pea usaldawalt noormehe õlale. Ta on siiski

parem kui teised, mõtles Gerry õnnelikuna, kuid õhustas ometi olla ette

waatlik. Ja sekundi pärast oli ta sügawalt uinunud.

Gerryle näis, et ta warsti selle järele õrnalt äratati. Auto oli pea

tunud.

„Arwan, me oleme kohal,“ ütles Collins tasa.

„Do, wabandage,“ hüüdis Gerry, „ma ei tahtnud tõesti mitte magama

jääda! Kuid täna oli päras eriline õhtu ja usun, et see oli süüdi.“

„See rõõmustab mind,“ naeratas noormees. „Arwasin juba, et põh

juseks on minu feltfond.“

„Noh, see oleks ju ka võimalik olnud,“ naeris tüdruk wastu, „kuid see

ford siiski mitte!“

Nad wäljusid autost majakese ees, kus Gerry elas. Umberringi oli kõik

waitne. Collins jättis auto ootama ja sammus Gerryga kaasa trepini.

Itka weel tüdruku kätt hoides lausus ta: „Selge mulle nüüd, et kõik on

hea, et te andestate mulle — ja et ma teid edaspidi õige tihti näha saan

ja teid tohin koju tuua — teen seda kenasti korralikult ja lasen teid rahu

likult magada.“

„Wastata wõin teile ainult kahete esimesele punktile,“ jostistas tüdruk.

„Meisämu oleneb teist.“ Reimikalt waatas ta noormehe poole üles.

Gerry oli astunud trepile. Nad olid nüüd peagu ühepikkused. „M

ohlas Collins. „Tõhn ma?”

„Tõhn sekundi. Siis noogutas ta.

„Tõhn hellalt, sammus tagasi taskosse ja votas, kuni

Siis sõitis ta minema...”

9.

„Ma kolme ajal helistas Tod Reese Collinsil
jaapanlasest teenri pikema jututa kõrvale ja sam-
a lüpsa.”

„Sina enese uniselt istukile. „Mis kuradi pärast sulle
ajal mind üles äratada?” küsis ta pahaselt.

„Sina üksteisest õlgu. „Ah, tahtsin su ainult ühe kahe-
kümneks. Ja pealegi pole südaöö, vaid kell kolm pärast lõunat

„Juba aeg, et te, rikaste meeste pojad, end jalule ajate ja
Ta pöördus jaapanlasest teenri poole, kes askeldas kõr-
val. „Looge mulle üks sigarett, George, ja üks viski-sooda, kuid õige
sooda joodaga — see pole mu kõhule hea.”

„Ja nimita on Ivata,” tähendas Buster.

„Nii kutsud sina teda. Kuid mul on juba wanast ajast nõrkus nime
„George” vastu. Aga miks sa ei tõuse ja raha kofku ajama ei lähe?”

„Mul on puhkus. Sain uue koha. Isa nimetas mu oma aktsiaseltsi
viitsepresidendiks. Esmaspäeval läheb lahti.”

„Mi vai!” Tod läitis jaapanlase toodud sigareti. „Weel üks viitsepre-
sident — kofku kahetja.” Ta sirutas käe viski-sooda järele. „Noh, seda
enam on sul põhjust mulle kahetunnelist laenata.”

„Wana painaja! Ulata mulle mu püksid — need on seal toolil mõi-
olud vähemalt seal.” Ta asus riietuma. „Kuule sina — teie uudisekütid
jooksete ju palju ringi. Oled sa ehk juhuslikult sattunud kellelegi Gerry
Marshile „Ambassadeuris”?”

„Hm!” Tod naeratas pilkavalt. „Juhuslikult sattunud! Armas sõ-
ber — jooksen talle järele juba sellest päevast alates, kui ta sinna tuli,
kuid kahjuks tulemusteta,” lisas ta kurvalt.

„Arvasin kohe, et teda tunned.”

„Evening Chronicle’i” reporterina oli Todi ülesandeks Broadway piir-
konnas uudiseid otsida ja ka vähimasti urgast tunda. Ta oli Buseri sü-
dame sõber juba koolipõlvest ja peagu sama hea sõber Buseri hügelriikka
isa, Leslie Collinsiga, kes teda hindas kui ettevõtlikku, lõbusat ja haru-
daselt seltskondlikku noormeest. Kuna vanal Collinsil viimasel ajal suur
humi oli tekkinud Broadwayl lõbutsemas käia, oli Tod asunud pillamis-
himulise rahamehe juhiks ja kaitsjaks, lastes teda ainult harva silmist.
Ja Collins senior lastis seda endale meeldida.

„Mida sa temast tead?”

Tod pidi viski peagu tõmbama hingetarku. „Ah, olin juba jälle oma
kahetunnelise juures. Mõtled Gerryt? Ei midagi, millest mõiks ka ühe rea
lehte panna. Teiste sõnadega — korralik tüdruk. Ja omab kahjuks loo-
mupärase antipaatiat lehemeele vastu. Mulle igatahes näib nii. Aga
kuule, sina oled vist juba kõrvuni armanud väikesesse Gerryse?”

„Mu süda purskab tulb nagu Vesuum. Kuid ära sa seda ainult lehte pane!“

„Babandust, mul on tähtsamaid isikuid, kellest kirjutada! Muide, sinu juures meenub mulle keegi tähtis isik, kellega täna lubasin õhtustada — nimelt sinu isa! Ütlen talle, et sind nägin ja et näed oivaline wälja. Ta kaebab nimelt, et ta sellest saadik, millal lahkusid isamajast, teab sinust ainult seda, mida arwete kasbeerijad jutustawad.“

Collins pistis käe püksitasku. „Siin on sulle su kaksikümme dollarit. Võid seda võtta ka waikimisrahana, kui soovid.“

Tod Reese pani raha tasku, surus kaabu veel sügavamalt pähe ja noogutas Busterile lahkumiseks. „Täna!“ hõikas ta uksest. „Külasthan sind teinekord, kui sul rohkem aega.“

10.

„Wiiekümneneljas Klubi“ oli juba wiis ööd järjest olnud wanema Collinsi lõbustuspaigaks. Seal harrastas kardetud Wall-Streeti walisheja oma eraruumis teisel korral kuni hommikuni nii palju pokkerit mängida, kui talle meeldis ja nii palju alkoholi juua, kui ta soovis. Klubi peasaalis müüdi pärlmutriga ilustatud baariletil esmaklassilist imporditud alkoholi hinna eest, mis iga tavalist surelikku oleks rahanud. Et kõiki seaduse rahuksidada, oli seal iga päew ametis kuus miiserit.

Kolmandal korral asusid rafineeritud eratoad, suur, mugawalt walgustatud söögisaal — ja baar juhuks, kui ühest ei piisanud, mida juhtus jageli. Sellesse suursugusesse klubisse pääses ainult liikmekaardiga ja siis tuli end põhjalikult üle lasta waadata poole tosinat frakki isanda poolt, kes wahel rusikad appi võtsid, kui muu ei aidanud.

Ühes mainitud eratubadest olid wiimse wiie öö jooksul wana Collins, Tod Reese, kes isiklikult mängust midagi ei hoolinud, Dan McCoy, üks kaardisõber, kelle asjaarmastaja fires keegi ei kahelnud, kuigi ta ainult harwa partii kaotas, ja veel kaks mõnusat härrat, keda McCoy oli kuskilt toonud, aega wiitnud hafartmängu juures.

Ka oli, nüüd küll juba kuuekümmendat korda, Collins senior kaotanud hõigessumma.

„Tont võtku!“ lausus ta. „Ja ometi peetakse mind kogu linnas õnneseeneks.“ Ta pöördus McCoy poole. „Kas teate, kui palju olen kaotanud? Sadaneli tuhat dollarit — maha arwatud need kolm tuhat, mis ma esimesel õhtul võitsin.“ Ta raputas pead.

McCoy naeratas. „Teil on õigus, kuid oskate suursuguselt kaotada — ma imetlen teid.“ Ta kehitas õlgu. „Huwitaw mängu juures on see, et õnn tuleb alati hookaupa.“ Ta läitis sigareti ja waatas nõusolekut ootawalt teistele härradele. Härra Wilkins, keda täna baarist oli kutsutud neljandaks mängijaks, noogutas nõustuwalt.

Leslie Collins süütas pika pruuni sigari. „Hea küll. Veel üks ring ja ma mõtlen, et mulle on tänaheks küllalt. Mac,“ pöördus ta jällegi McCoy poole, „usun peagu, et paik on mulle ebasoodus — mitte, et oleksin ebausklik, aga te teate, kuidas see on. Järgmine kord mängime parem kuskil mujal.“

„Kuidas soovite.“ McCoy naeratas armastusväärselt. „Minult — noh, ma mõtlen samuti. Teie usute, et see lokaal toob teile õnnetust, kuid mina leian, et ta mulle on toonud õnne. Te ei nõua, et ohwerdaksin oma õnnepaiga. Pange tähele, te võidate ka veel — pime õnn pole kunagi püsin.“ Ta pöördus Todi poole. „Teie annate lehed!“

Müüd tõstis ka viies mees häält. Ta nimi oli Kendall ja tema oli ka toodud baarist. Kuna ta kogu aja oli kaotanud, oli ta tuju halb. „Kuulge,“ urises ta, „proovime parem ühe teise mängu kaartidega. Võib-olla siis paraneb mänguõnn.“

„Aga palun!“ ütles McCoy vastutulelikult. „Boy!“ hüüdis ta, ja kõrvaltoast ilmus teenistusvalmis noormees. „Hallo, boy — uus mäng kaarte, palun!“

Punases livrees boy lahkus.

„Mina ütlen alati,“ jatkas McCoy, „olgu kaardid uued või vanad, teeb ühe wälja, kui Fortuna pole armuline.“ Ta vaatas üles, kuna boy naasis, ja sirutas kae kaardipaki järele. „Anna siia!“ Boy ulatas kaardipaki talle ja wilunud kaardimängija elegantfiga hakkas ta küünega purustama wahapaberist katet. „Nii,“ ütles ta mängu lauale wifates ja pühkis siis sama elegantse liigutusega endised kaardid pörandale. Tod wõttis uued kaardid, loendas nad ja jagas.

„Na, na, na!“ Korpulentne hallijuukfeline härra pistis pea uffe wähest sisse ja naeratas lõbusalt.

„Preston! Wana ümberaaleja!“ Collins wiipas ta laua juurde.

„Tere õhtust, wana lefnatiste ja waeslaste petja! Mulle räägiti, et oled siin. Kuidas läheb?“

„Ah, wõin waewalt veel paigal püsida,“ naeris Collins. „Tunned neid isandaid?“ Ta tähendas teistele lauasiibijatele ja esitles neid järjekorras. „Tod siin,“ seletas ta, „on „Chronicle'i“ reporter ja Busteri hea sõber.“

„Tere õhtust.“ Preston pöördus jällegi Collins'i poole. „Kohistasin ju poissti eile õhtul — ta päästis mu kohutawast blamaazhi.“

Collins fergitas kulme.

„Jaa, tõepoolest,“ jatkas Preston. „Tahtsin ühe garderoobipreili rahakoti warastamise pärast wahistada lasta, mille olin unustanud koju peeglis lauale. Kuid ma ei oska lugu siiski seletada. Su poeg helistas mu korterisse ja ütles, et Wells — nii on mu teenri nimi — talle teatanud, et mu rahakott lebowat peeglilaual, ja mulle seletas Wells, kui temaga järgmisel hommikul sellest rääkisin, et ta olewat õhtu läbi olnud kodunt ära.“ Ta kehitas õlgu, nagu mõistatuft lahendada püüdes. „Kuid rahakott oli mul tõesti peeglilaual. — Nii-siis — kes teist wõidab?“

Collins tahtis wastata, kuid Tod Reese takistas seda tõusmisega. „Olen koke jälle tagasi,“ ütles ta naeratahes. „Tahan korraks jalgu liigutada.“

Ta lonkis aeglaselt toasti wälja, kuid trepile jõudnud, jooksis ta kiiresti alla. Baaris wiipas ta enda juurde ühe boy. „Kuule, pisike,“ naljatas ta, „wõid sa teha, mis sind kästakse?“

„Muidugi, mu härra.“

Tod sammus kuhugi baari nurka ja lastus klubitoolile. Siis kästis ta poisil hästi tähele panna, ja seletas talle waitfelt midagi. Selle järele jooksis kahe dollari mõrra rikkamaks saanud boy minema. Ton nägi teda trepist üles lippawat. Siis tellis ta endale midagi juua ja nõjatus mugawalt wastu nahkposfrit. Warsti oli poisid tagasi ja ulatas talle kaardid, mis ta ülemal toas oli korjanud pörandalt.

Reese pistis kaardid tasku, wõttis aegajalt paar kaarti wälja ja silmitses neid uurinult, kuid pani need kiiresti tagasi, kuuldes Leslie Collins'i häält trepil. Warsti selle järele ilmusid Collins, McCoy ja nende kaks kaaslast koos Prestoniga baariuksele.

Collins heitis pilgu baari. „Ah, seal ta ongi!“ hüüdis ta. „Arwan, et teeme tänaseks lõpu, Tod.“ Ta osutas Prestonile. „Me lähme veel pisut pummeldama. Ega te kuri pole?“

„Mitte põrmugi,“ naeris Tod. „Pea ka ise tegema warsti oma ringi.“

Collins ja Preston jätsid kaaslastega jumalaga, Wilkins ja Kendall sammusid kiiresti baarileti äärde ja McCoy waatas ringi, nagu ei teaks ta veel, mida teha. Tod lahendas probleemi tema eest.

„Hallo, härra McCoy!“ kutsus ta mehe enda juurde. Kulmu kortsutades astus McCoy nurgalaua äärde. „Tehke endale mugawaks, jooge midagi — ja lobisegem weidi,“ ütles Tod. Ta enne kui McCoy midagi jõudis wastata, hõikas ta: „Hallo, oober!“

McCoy wõttis istet ja tellis.

„Noh,“ ütles Tod sigaretti süüdates, „täna oli teil tasum õhtu.“

„Jaa,“ wastas McCoy, puhastas hoolikalt näpitsad, mis rippusid tal nöörikeseaga kaelas, ja pistis need toosi.

„No-jaa, arwasin seda kohe,“ tähendas Tod terawalt.

McCoy tõstis järeult pilgu. „Mida tahate sellega öelda?“

Tod Reese tõmbas taskust aeglaselt kofumurtut paberi. „Nii,“ ütles ta McCoyd silmitsedes. Siis laotas ta paberi lauale ja hakkas üles waatamata waitfelt ette lugema: „Daniel J. McCoy, alias „Djaw Jim“, alias herisog Moran, alias ...“

„Mis kuradi pärast see on?“ McCoy hüppas wihaselt püsti.

„Need on politseiaktid teatawa Dan McCoy kohta.“ Ta waatas uuesti paberile. „Waatame järgi. Wõltsmängija, kelm, petis. Mitis korda ühendriikides wangistatud, kaks korda Inglismaal tabatud ja Prantsusmaalt wälja saadetud pettuste pärast prantsuse aurikul. Kas soovite veel edasi?“

„Te... te...“ McCoy kogeles wihasi. Tod surus ta tagasi toolile.

„Minult mitte kunsiiski arutust — see meelitab ainult publikut ligi!“ ütles Tod rahulikult. „Hm — jaa,“ rõhutas ta ja süütas endale uue sigareti, „nägin teid juba kolme päewa eest läbi. Tähtsin ainult waadata, kui kaugele te oma häbematuses lähete.“

McCoy waatas kähku ringi, kas keegi kuulab, ja kui ta jälle pöördus Todi poole, naeratas ta mahedalt. Ta oli otsustanud muuta taktikat. „Sherlock Holmesi jäljendajana, kardan ma, pole teil küll loota edu.“

„Kuidas nii?“

„Noh, kuna see on selge jama. Wõi kas te ei usu, et maailmas jookseb veel küllalt McCoy nimelisi isikuid ümber?“

„Ei imestaks mind,“ ütles Tod kõikumatult. „Kuid ma usun waemalt, et need teised McCoyd ka nii wälja näewad.“ Ta otsis taskust ühe roimari-foto ja ulatas selle üle laua. „Tunnete ehk?“ küsis ta kelmikalt. Ta ei oodanud wastust, märkas aga, et weresooned McCoy laubal weel enam paisusid, et ta nägu muutus sinakaspunaseks ja et ta suutis end ainult waewu talitfeda. „Kuulake nüüd kenasti rahulikult pealt,“ jatkas Tod. „Dlete wõltsmängija ja läbi ja läbi kelm — mis aga nüikaua on teie erasi, kuni mu sõbrad jääwad puutumata. Mõistate?“

„Sjegi siis, kui see kõik —“ McCoy tippis paberile ja fotole — „oleks täsi, pole mingit seadust, mis keelab mõnusa kaardimängu sõprade ringis. Wõi on siiski?“

„Mõnufaks kaardimänguks ei saa seda just nimetada, kus teiselt pettus-sega kooritakse sada tuhat dollarit! Kuulake: te annate raha Collinsile tagasi ja kaote siis linnast — mõistate?“

McCoy puhus kuuldawalt õhku läbi nina. „Ja kui ma seda ei tee?“

„Siis jooksete warsti imekauni soenguga hallis kongsis ringi.“

McCoy naeratas. „Ah te lapsik narr! Kas te tõesti kujutlete, et teie sõber Collins wõi mõni muu teie muinasjuttu usub? Mängisime ometi klubikaartidega ja wahetasime neid iga filmapilk. Collins ise ostis täna õhtul kaardid.“

„Seda küll,“ mõönis Tod. „Kuid juhulikult pole see wana trikk mulle mitte päris uudiseks. Teie wist arvate mind uskuwat, et mürdsite uue partii pitseri lahti alles täna õhtul? Jaa — seda teil ei tulnudki pähe! Dlete kõik uued kaardipartiid siin enne ära märkinud ja siis uuesti kinni pitseerinud — ja see ongi põhjus, miks teile siin meeldib mängida.“

Ta pistis kää tasku ja tõi esile kaardid mis boy oli talle toonud. „Siin on kaardid, mis te suurejooneliselt põrandale pühkisite. Lasksin need oma eralõhkuks üles korjata; ja siin on tulnuus partii kaarte, mille ostsin poole tunni eest. Sellel on ümber wahapaber ja peal pitser nagu lord ja kohus — kuid nurgad märgitud.“ Ta naeratas kahjurdõmsalt.

McCoy nüisutas kuiwanud huuli.

„No hea küll,“ ütles ta asjatundlikult, „mida pean ma tegema?“

„Collinsile tema raha tagasi andma — wõite saata ka postiteel, kui see teile mugawam — ja teda tulewikus pügamata jätta. Ja kui te wabatahtlikult seda ei tee, leidub meil seadusi, mis teietaolised sellid pistab määramatuks ajaks trellide taha.“

„Ma olgu. Tean, kui mu mäng on läbi. Kuid — te peate mulle jätma kaks päewa aega. Mul pole praegusel hektel nii palju raha. Pean selle alles hankima.“

„Kaks päewa? Tõhtud. Astun igal õhtul enne sulgemist korraks „Am-basjadeuri“. Dlete seal kunagi käinud?“

McCoy naeratas. „Sada korda juba wähemalt. Kõlastan Tessie Ringi — te tunnete ometi sealset garderoobipreilit? — juba ligi pool aastat.“

„Kui te kahje õhtu pärast — see on ülehomm — mitte seal pole ja mulle ei teata, et Collins on saanud oma raha tagasi, lähen Mulrooney juurde. Selge?“

„Dlen kindlasti seal.“ McCoy tõusis. „Kuid seni peate suu, eks?“

„Paremini kui mõni sekretär Walges Majas.“

„Seda ma tahtsingi teada,“ ütles McCoy jumalaga jättes.

„Hästi — korras!“ naeratas Tod. „Hallo, oober,“ hõikas ta ühele telefonile, „weel kaks samast jordist — mõlemad mulle — ja võite need kanda Leslie Collins'i arvele!“

11.

„Ambassadeuris“ oli inimestewool pärast teatrietenduse lõppu laiskanud, ja esimest korda õhtu joofsul leidsid Gerry ja Jessie aega wäikeseks puhkepausiks ja wõimaluse lobisemiseks. Garderoobi tagaõsas süütas Jessie hoolimata Gerry wahjust keelust sigareti, hoides selle laudlina all warjul ja laskis ka Gerryl wahetewahel tommata mõne mahwi.

„Ma ei mõista seda ikka weel, wäike,“ ütles Jessie. Gerry wahistamine oli nende ainus jutuaineks olnud kella wiieist alates, millal nad saabusid ametisse. „Sa ei usu ometi, et mul sellega midagi tegemist oli?“

„Olen sinust paremal arwamisel.“ Gerry kehitas õlgu. „Alga mida uskusid sa minu asemel — kuna sa eile ju wiis tundi warem lahkusid?“

„Seda küll! Kuid taewas ise olgu tunnistajaks, wäike, et mul polnud millestki aimu. Eile õhtul, kui käisin kauba järel, küsisin Tonyt, kas wõin osa õhtust saada wabaks. Zuhuslikult olin talle kofu ajanud kaunis kena summa ja nii ütles ta heatuslikult „Lehtud“. Kui ja mind ei usu, tarwitseb sul ainult küsida McCoyt — see on mees, kellega käisin wäljas.“

„McCoy?“

„Jah, ta on mind tihti kutsunud ja tahtsin korra näha, kuhu ta mu dieti wiib. Muide, ta saabus tubli hilinemisega, waletas mulle ette, et teda peetud kuskil kaardimängu juures kinni ja nii edasi. Ja mis puutub sinusse, siis pole keegi mulle sellest midagi rääkinud. Isegi mitte Tony, kui läksin täna õhtul kaubale järgi. Ta ütles ainult: „Pole waja — Mike toob sinna hiljem kahetordse portsjoni — poole saate teie. Loomulikult olin rahatud. Arwasin, et sina ka nüüd müüa tahad ja küsisin seda temalt. Ta ütles ainult, et olewat just ometi lõpuks jagu saanud ja nii jäigi. Jumal, usud sa tõesti, et waaksin oma kaasametniku sisse? See kelm!“

„Mina ei müü aga. Kui teisest osast ka lahti loodad saada — palun! Võib selle saada.“

„Alga sa usud mind ometi?“

„Peaaegu küll uskuma. Oled alati olnud hea kaasametnik.“

„Ja tahan seda olla ka edaspidi. Nüüd unustame selle — peaaegu, et kõik lõppes hästi. Mõtlen Buster Collinsit ja nii edasi.“

Gerry naeratas. „Tean, mida sa mõtled. Kuid sa ei taha korralikku noort tüdrukut ometi üle kuulata?“

Ka Jessie naeratas nüüd kergendatult. „Loomulikult tahan ma seda.“

„Noh, ta on waimustaw. Seda tahtsid sa ometi teada.“

„Seda ja weel paari piffasja. Ah,“ ohkas ta wiimastele mantlitele osutades, „kui need pummeldajad ka lahkusid, wõiksin ennaftki walmis panna. Do, tere õhtust!“ hüüdis ta äkki Tod Reesele, kes oli lonkinud sisse. „Tod tuleb meid wärskest raseeritult külastama,“ pöördus ta Gerry poole. „Ütle talle, et me ei hooli külastustest,“ hõikas Gerry peat pööramata.

Esmaford'selt oma reporteriameti tselles wõttis Tod kübara peast, silmitses Gerryt hetke waikides ja ohkas siis: „Teate, teie olete ainus põhjus, miks olen soowinud olla miljonär!“

„Kuidas nii?“ Gerry waatas segaselt üles.

„Noh, see on lihtsalt mu arwamus.“ Ta süütas sigaretti. „Selge mulle, kallid laps, kas noormehel peab tõesti olema miljon, enne kui pääseb teile lähedale?“

Gerry silmitses teda rabatult. „Aga Tod!“

„Jaa, mul on tõsi taga. Olen teise juba ammu armunud. Kuid mul ei tarwitse teile seda jutustada — teate ise kõige paremini, kuidas minuga on.“

„Ma ei tea midagi. Jumaluke, jaa, olete ju minuga nahtatanud...“

„Ainult häda sunnil.“ Tod Reese nagu oli päris kahwatu ja ilmselt mõtles ta oma sõnu tõsiselt.

„See on teist kena, tõesti kena, nii siiralt mulle seda öelda, aga...“

„Olgu pealegi, armas laps. Ma mõistan. Teil ei tarwitse rääkida selgemini. Aga mõnikord soowin tõesti, et see Collins — kuigi ta on mu sõber — oleks ilmale tulnud eskimode juures ja seal üles kaswanud.“ Ta naeratas nukralt ja wiskas sigaretti mürka.

„Arge olge ometi laps! Tunnen ju Busterit waevalt,“ kogeles Gerry kimbatuses.

„Olen kõige parem riidade wahelt lugeja fogu linnas. Hüwasti!“ Ta haaras Gerry kae, üllatudes, et tüdruk ei tõmmanud seda ära. „Aga kui ta ford peaks auto alla sattuma,“ naeratas ta, „loodan teie silmis armu leida. Kohtate temaga muidugi ka täna õhtul?“

Gerry noogutas. Siis osutas ta oma kohwrikesele. „Tahame weel kuhugi minna. Ta käskis mul õhtukleidi kaasa wõtta.“ Sealjuures muutus ta ise tulipunaseks.

„Nojaa,“ naeratas Tod, „tulen nagu alati liiga hilja. Kujutlesin endale nii kenasti, kuidas me koos Harlemi sõidaksime ja...“

„Mõni teine ford heameelega.“ Ta andis Jessiele wargsti märku, kes lähemale astus.

„Märkasin juba,“ noogutas noormees ta mõtteid lugedes. Siis wõttis ta enese kofku ja küsis jälle harilikul lõbusal toonil Jessielt: „Millal on siin lõpp, tädike?“

„Ah, oli juba kümne minuti eest. Mina olen walmis, kui tema nõustub.“ Ta pöördus Gerry poole. „Wõi oled sa täna õhtuks enese juba ära lubanud?“

Gerry haaras Jessiel randmest ja heitis pilgu kellale. „Hm-jaa. Ma — ma mõtlen, ta on ainult weidi hilinenud.“

„Noh, siis ootame, kuni teie prints suwatseb ilmuda. Nõus?“ küsis Tod sigaretti läites.

„Nõus,“ wastas Gerry. Saalis kustutas Gus juba tulefid ja ka orkestrandid walmistufid lahkumisele.

„Kiietu end juba kohe ümber,“ andis Jessie sõbratarile nõu. „Mis mõte on teda weel kaua oodata lasta, kui ta tuleb.“

Tod istus garderoobiletile ja Jessie tõmbas endale mantli selga. Gerry heitis veel kord pilgu Jessie randmekellale ja sammus siis kohvrit haaratel rufutud meeleolus daamide tuppä.

Viie minuti pärast haigutas Tod wäljusti. „No, kui see veel tuleb, sõõn oma wana kaabu ära.“

„Mul on wäikesest kahju. Dieti häbiasi — noormehe poolt, keda ta ainult paar korda on näinud! Tasa!“ Ta andis Todile küünarnukiga mülsu, kuna Gerry ilmus tagasi garderoobi. „Huiiii!“ lastis Jessie kuuldawale wile. „Küsin teilt — näeb ta shiff wälja wõi mitte?“

Shtukleidis nägi Gerry tõepoolest „shiff“ wälja. Ta kandis sinist shiifoonkleiti, mille alt waatas paar siniseid atlas kingi. Pikk walge brokaatjakk kõrge stuaatkaega tõstis meeldiwalt esile ta leekwa juukse. Ja kuigi ta kleit polnud pärit wiendalt awenüült, lastis ta suursugune kandmisiis seda siiski oletada. Jessie naeratas tunnustawalt, Tod pomises ainult „Poiss, poiss!“ ja Gerry sundis end naeratusele, waadates ootawalt Busteri järele ringi.

Hetke seisid kõik kolm nõutult ega teadnud, mida teha. Snneks ilmus Gus ja päästis seisukorra. „Tahate wist siia ööbima jääda?“ küsis ta. „Nüüd puhkama — tööaeg on läbi!“ Ja wastust ootamata astus ta lülitijuurde ja hakkas tulestid kustutama.

„Käitute nii, nagu maksaksite teie elektriarme! Tulge, lapsed, me ootame wäljas.“ Tod pani käed mõlemale ümber ja wiis nad wälja.

„Ta peeti kindlasti kuskil kinni,“ lohutas Jessie sõbratari. „Atlen sulle üht: kui ta viie minuti pärast ei tule, lähme kõik kolmekesi Harlemi. Nõus, Tod?“

„Wõtate mul sõnad suust.“

Gerry kehitas abitult õlgu, püüdes warjata rufutud meeleolu, mis kõneles liiga selgesti ta silmist. „Nüüd ta waewalt veel tuleb. Mul on ainult kahju, et riietusin ümber.“ Lootusetult silmitšes ta pikka wäljasurnud tanaawat. „Arwan, et — et sõidan nüüd parem koju. Olen tõesti wäsinud.“

„Ei tule kõne alla!“ Tod haaras tal käsiwarrest. „Taewas! Koju!“ naeris ta sunnitud lõbususega. „Te ei teagi, milline lõbu see on Jessiele! Tahtsime sõita allmaaraudteega, kuid teie kleidi auks wõtame takso.“

Tod wiipas möödasõitwale taksole ja juht pidurdas. „Sisse astuda, kena laps — arme maksmine on kõrwaline asi!“ Ja kuigi Gerry püüdis wastu rabelda, wiisid teised ta autosse ja astusid ise ka sisse.

„Eedeni palee“ — Harlem, ütles Tod juhile. Ja üks dollar pealekauba, kui jõuame kähku kohale.“

Siis surus ta enese tüdrukute wahale ja waitides läks sõit läbi öise New Yorgi.

Gerry waatas hajameelselt läbi autoakna linna fantastilist tulede mängu, kuni Tod ta käe haaras ja teda õrnalt ja isalikult silutama hakkas. Gerry pööras pea ja naeratas. Naeratus polnud küll kuigi waimukas, kuid Tod mõistis teda ja Gerry oli selle eest tänulik. Ta püüdis küll end krigiti rahustada ja mõistlik olla. Wõis ju tõesti midagi wahale tulla, kuid siis oleks noormees mõinud vähemalt helistada ja teatada. Aga niiviisi käituda — noh, sellistest wõis ainult miljonär kohelda garderoobimeist ja oli tal õigus selle üle nuriseda? Korraga näis ta olewat kõigest jagu saanud.

„Siin pole ma veel kunagi käinud,“ ütles ta taksu peatudes „Eedeni palee“ ees, „kuid olen kuulnud, et siin olewat kohutawalt noobel.“

„Oh, lapsuke, te inestate, kui oleme astunud sisse,“ hooples Tod. Ta maksis sõidu ja juhtis oma daamid lokaali, kus tüse portjee ta peatas. „Vuu- püsti täis, härra direktor — wõi kas lastsite endale laua refermeerida?“

„Olen Tod Reese „Chronicle'ist“ ja kui wajan lauda, tunnen ikkagi ke- dagi, kes on õnnelik mulle seda loowutama.“

„Wabandust, härra Reese, oleksin pidanud teid ära tundma — olge lahked, astuge sisse!“

Warsti oli Lee Posner, Harlemi allmaailma kõmureporter, mõtnud nad slegpi, üldõnnetlikuna nii filmapaistwat kolleegi kohates. Ta muretses neile mugawasle nurka laua, kust nad said jälgida kabaree ettekandeid, waban- das ja lahkus. Warsti ilmus ta kahe pakiga tagasi ja ulatas need salaja laua all Tod Reesele.

„Wot kus tegelane,“ kadestas ta. „Temal koke kaks kena last korraga ja meiesugune ei saa mitte rewüinukfugi.“

„Selle eest ajan ka igal hommikul habet. Peaksid korra ka katsetama — kindlasti oleks sul naiste juures suurem menu!“ Tod pöördus oma daa- mide poole ja otutas keele. „Selle karuse wälimuse all tujukub kuldne süda.“

Lee naeris walgusti ja hakkas Geryyle filmi tegema. „Ega te ometi kuri pole, et üks noormees ei suuda teietaolisel iludusel pöörata filmi?“

„Wastupidi,“ naeratas Gerry. „Olen meelitatud.“

Orkester alustas järgmist tantsu. Tod noogutas keele, et see Gerry tantsima paluks ja ise kummardus ta Jessie ees. „Pölen juba igatsusest jalga keerutada.“

Nad triigisid laudade wahelt tantsupörandale ja tantsisid wapralt fori lõpuni.

„Nüüd algab teine ettekanne,“ tähendas Lee, kui nad wäsinult jõudsid tagasi kohale.

Warsti algaski kabaree-etendus. Nad plaskutasid innukalt iga pala jä- rele ja Tod märkas Geryyt silmitsedes, et see tõesti oli saanud juba kõigest üle ja etendusest lõbu tundis. „Noh,“ küsis ta, „kas teil pole nüüd hea meel, et kaasa tulite?“

Sekund hiljem oleks ta endal meelsasti hammustanud keele ära. Ülem- felner juhatas parajasti wäikese seltskonna tõusikuid läbi saali kuhugi laua äärde ja Tod kui ka Gerry märkasid korraga sama. Teine härra seltskon- nas, mis koosnes kolmest härrast ja kolmest daamist, oli Buster Collins.

Kuid kumbki neist ei tahtnud lasta teist midagi märgata, pöörates pilgu kõrwale.

Tälle alustas orkester tantsu. Seeford tegi Tod keele ettepaneku part- nereid wahetada ja Lee lahkus Jessiega lauaft.

Tod heitis Geryyle küsimä pilgu.

„Dlete mulle pahane, kui ma seeford wahale jätaaksin, Tod?“ Tüdruku alumine huul wärikes kergelt. „Olen — olen weidi wäsinud.“

„Miks peaksin pahane olema! Olen ka ise weidi laiff tantsimiseks,“ naeratas Tod. Siis haaras ta laua alt pudeli. „Ufun, et wäike lonks mõ- juks meile mõlemale hästi.“ Kuid Gerry raputas pead. Tod nihutas oma tooli lähemale ja asetis kae Gerry käsiwarrele. Tüdruk oli tõesti tubli! Ta

püüdis külmalt suhtuda sellesse, et Collins lõbutses sealfamas läheduses.

Gerry haaras noormehe kae. „Rikun teil tuju. Mul on kohutavalt kahju.“

„Kuulge,“ ütles Tod vihaseks, „kas pean selle poisiga rääkima?“

Gerry silmad muutusid niiskeks ja ta ei vastanud midagi, kartes, et puhkeb wahjusti nutma. Ta raputas ainult ägedalt pead. Kuid warsti suutis ta enese kofku wõtta. „Ah Tod,“ wigas ta, kas tohin nüüd koju sõita?“

Tod silmitses tihedat rahwahulka tantsupõrandal ja leidis Collinsi. „Sa alatu lurjus,“ pomises ta, „ainult lurjus saab sellise teoga toime!“ Kuid Collins, mitte märgates Gerryt ega Todi, lõbustas end hülgawalt kellegi tüsedal blondiiniga tulipunases kleidis.

„Niisiis — tohin ma koju sõita, Tod?“

„Tean, milline tunne teil on, lapsuke! Teie olete hull tema järele, mina olen hull teie järele ja Jessie — tont teab, wõib-olla on tema hull minu järele!“ Ta silistas kaastundlikult tüdrukku õlga. „Loomulikult sõidame nüüd koju,“ ütles ta kaastundlikult.

Ta wõttis taskust märkmiku, kirjutas paar rida Jessiele ja keele ja juhtis Gerry saalist wälja. Üksel seisatus tüdruk meel hetke, nagu tahtes weenduda, kas ta silmad teda ei petnud. Siis hammustas ta huulde, keeras järele pea ja järgnes Todile.

„Kuhu me sõidame, kallid laps?“

„Bay Ridge, Brooklyn.“

„Sa taewas,“ hüüdis ta teeseldud lõbususega, „see arwe tuleks ju kohutaw!“ Siis kummardus ta tüdrukku kõrwale juurde: „Ilma naljata, mul on ainult kolm dollarit!“

„Mul on ka umbes nii palju,“ sosistas Gerry wastu.

„Et ka iga tüdruk, kes mulle meeldib, peab elama Brooklynis!“ ohkas Tod naeratahes. Ta märkas, et tüdruk oma õhukeses jakis warises ja wiipas kähku tasku.

Waitides sõitsid nad pool tundi läbi öö. Kui Tod mõõdamatamatama lasterna all jälle pilgu Gerryt heitis, nägi ta, et tüdruk nuttis, kuid seda iga hinna eest püüdis warjata.

Tod pani talle kae ümber piha ja surus ta pea oma õlale.

„Tod!“

Noormees tõstis pilgu.

„Olete tõesti kuldne hing — kas kuulete?“ Ta surus noormehe kätt ja suudles teda hellalt.

Järgmisel päewal oli Tod juba ammu enne kella kolme Collinsi ukse taga ja helistas ägedalt. „Tere, George,“ urises ta üllatunud jaapanlasele, kes talle awas. „Imata, palun,“ parandas teener.

„Noh, mina nimetan sind George'iks ja me ei taha ometi kohe warahommikul hakata tülitsema.“

Jaapanlane pomises midagi segasti.

„Bean kishla, et ütlesite praegu midagi ebamiisakat,“ tähendas Tod heatahtlikult. „Tema pöönab muidugi alles?“ Tod osutas magamistoale.

„Jaa, ta magab,“ ütles jaapanlane rõhuga.

„Teeb sama wälja.“ Tod awas ukse, kuid pöördus enne sisseastumist

weel forra Ivata poole. „Üks wiski-sooda, George — kuid taewa pärast, ole sooda suhtes kofkuhoidlik!“ Siis astus ta magamistuppa.

Collins magas weel.

Todi pilk langes hommikumantlile seinal. Rähku rullis ta selle kofku ja wiskus.

„Mis pagana pärast...“ Collins ajas enese istukile ja waatas uniselt ringi. „Wõtaks sind taff!“

„Tasa, tasa,“ manitses Tod. „Istukile tõusta ju wõid, kuid üles ma sinu asemel küll ei tõuseks — sest mul on aindus, et teeksin sinust siis hakk-liha, ja mu aindused mind harilikult ei peta.“

Collins pilgutas silmi. „Mis sa seal kraakjud?“

„Räägin sinust. Nimi „Casanova“ sobiks sulle hoopis paremini kui „Collins“. Oled igawene tuulekoer.“ Ta astus Collinsi woodijalutsi juurde. „Minus asi, mis lahutab sind walehammastest, on mu hea enesewalitsus.“ Ta surus käed ruskaske. „Teed süütu näo, armas Buster — kuid tahtsin sulle öelda, et pean sind lurjuseks.“

Collinsi silmad wenisid suureks. „Kuule, kui sa auru all oled, siis maga end parem mälja. Kui sa aga seda mitte pole ja edasi kawatseb selliseid wängeid sõnu pilduda, siis tulen ja topin sul suu kinni.“

„Rahu!“ urises Tod. „Asi puutub Gerry Marshi. Olen juba kuid jooksnud sellele tüdrukule järele — aumehena, muidugi mõista — ja siis ilmud sina, kutsud ta kaasa, sõidutad teda weibi oma wanahärra autos ringi, ajad tüdrukul pea segi ja jätad ta siis istuma. Kelleks sa teda õieti pead — mõneks seltskonnamanufuks?“

„Ah sellepärast kogu erutus!“ Collins haigutas igawalt. „Seda ma kuulsin juba eile õhtul küllalt! „Eedenis“ tollelt blondilt inglilt, kes temaga „Ambasjadeuris“ koos töötab. Ma ei saanud tõesti midagi parata. Wana-mees tuli seltskonnaga ja mina pidin kaasa tegema ega saanud mahti helistada. Kuid teen selle jälle heaks — wõid mind uskuda!“

„Mitte midagi sa ei tee! Tulin siia kahel põhjusel: esiteks, et sulle öelda, mis ma sinust arwan, ja teiseks, et öelda, kuidas tüdrukuga on. Pühapäewal me — abiellume!“

Jälle raputas Collins pead, nagu poleks ta õieti kuulnud. „Sina abiellud Gerryga? Sina? Kuule, sa oled wist päikesepiste saanud!“ Ta wiskas jalad üle woodiserwa, otsis tuhwilid ja tõusis. „Ma — ma ei mõista sind.“

„Pea sulle selle sõna wist ette meerima. Jaa, me abiellume — a-b-i-e-l-l-u-m-e — pühapäewal! Kas nüüd hakkad taipama?“

„Kuid — olin ju temaga alles eile õhtupoolikul koos ja — ja ta pole mulle sellest sõnakestki rääkinud...“

„Eile õhtupoolikul ei teadnud ta seda weel isegi,“ naeratas Tod. „Kui sina ta eile istuma jättsid, lõhutasin teda. Jaa, wiisin ta koju, küsisin teel, kas ta tahaks minuga abielluda ja tema ütles jaa. Pühapäewal on pulmad.“

Collins wajus masendatult tagasi woodile. „Tont wõtaks,“ hingeldas ta. Siis hõikas ta Ivata. „Üks wiski-sooda — ei, parem ilma soodata!“ kätutas ta. Süüdlasel pilgul waatas ta üles Todi poole. „Tahaksin — tahaksin füiski weel forra temaga rääkida, tahaksin end wabandada...“

„Ah nii? Kuid sul pole õnne. Täna on tal nimelt waba päew ja ta meedab õhtupooliku minuga. Kohtame kella poole viie ajal ja õhtul miin ta koosviibimisele doktor Kirklandi juurde. Sina oled juba küllalt pahanudust tekitanud. Tulevikus jää pigem oma Park Avenue nukkude juure ja jätta väärtuslikud tüdrukud neile, kes neid hinnata oskavad.“ Tod lonkis ukse poole. „Servus!“ ütles ta. „Arvasin ainult, et see sind ehk huvitaks.“

Wälisukse juures kõhkles ta ja sammus aeglaselt Collinsi magamistuppa tagasi. „Muustasin midagi. Midagi tähtsat. Pead tingimata oma isa juurde minema, kuuled sa, ja talle ütleva, et McCoy helistas mulle, et ta täna õhtul ei saa tulla kokkuräägitud kohta kaarte mängima. Ta pidi ootamatult ära reisivat. Teataksin seda meelsasti wanahärrale ise, kuid mul pole täna tuju küsimustele wastata. Selge?“

Collins noogutas mornilt.

Täpsest pool viis ootas Tod Paramountkino lõunaküljel, kuid kell oli juba ligi viis, kui Gerry lõpuks saabus.

„Wabanda,“ hingeldas ta, „aga just siis, kui tahtsin tulema hakata, helistas ülemus — Tony, sa tead ju —, ja mul oli temaga pikk seletus. Kartsin juba, et ma ei saa üldse enam tulla!“

„Sa mina kartsin, et sa wahepeal mõtlesid ümber ja otsustasid mu istuma jätta.“

„Misparast, Tod! Ah — tead, olen praegu koledesti pigis...“ Ta tõmbas noormehe kühugi nurka ja jutustas talle põhjalikult oma seiklusest Tonyga ja lõhust, kuhu see oli ta paari päewa eest meelitanud.

„Ma ei teadnud, mida teha — mõistad sa? Arvasin, et kõik toimub seadusepäraselt ega teadnud aimatagi, et kriminalist polnud ehtis — ja nii töötasin Tonyle, et teen kõik, mis ta tahab, et müün isegi alkoholi, nagu ta mult nõudis. Noh ja nüüd ta määratseb. Täna pärast lõunat tuli Mike „Ambassadeuri“ ja leidis kogu kauba veel sissepakitult, nagu ta selle oli toonud. Nüüd oli Tony käsu annud, et pean tema juurde tulema.“

„Millaal?“

„Õhkekohe. Mu taju oleks tõesti parem, kui mul ei tarwitaks minna.“

„Aga Tod tuleb sinuga kaasa!“

„Tõesti?“

„Suurima rõõmuga isegi!“ Ta tõstis mantlikrae üles ja surus kaabu kõwemini pähe. Siis haaras ta Gerry käsiwarre. „Lundsin seda Zaccinit juba wanasti, kui ta töötas all Cully tänawas. Rawal on ta — kuid mitte küllalt rawal.“

Sigariäri ees 48. tänawas peatas Tod oma pruudi. „Äks hetk. Minult, et teaksin: sa ei kawatse ometi müüma hakata?“

„Ei — wabatahtlikult kindlasti mitte.“

„Sa sunniwiisil ei pea sa seda ammugi tegema. Nii-siis lähme.“

Koos astusid nad sigariäri ja ronisid kiirast trepist üles Tony büroo ukse taha. Mike nägi esialgu ainult Gerryt ja osutas käega Tony kabineti. „Muudkui sisse,“ pomises ta. Siis märkas ta ka Todi. „Äks hetk,

„Võib-olla on tal parajasti tegemist.“ Ta pöördus ja sammus ise kabinetti. Kui ta jälle väljus, andis ta Gerryle märku. „Võite minna nüüd.“

„Hea küll,“ vastas Tod ja hakkas koos Gerryla astuma.

„Ei, ei — teil pole seal midagi otsida, teie jääte siia,“ ütles Mike.

„Hea küll,“ vastas Tod, lükkas Gerry uksest sisse ja järgnes talle ka ise, saates jahmunud Mike'ile pilkavalt käesuudluse.

Tony vaatas üllatatult üles. „Noh, mis see siis tähendab?“

„Minult üks wana sõber, kes teid külastama tuleb,“ naeratas Tod. „Kuidas läheb, Tony?“

„Hästi, väga hästi.“ Tony fortfutats laupa.

Tod osutas Gerryle. „Tahsite mu väikeste sõbratariga kõnelda, jaa?“

Tony vaatas Gerryle läbitungivalt otse. „Mis on teiega dieti lahti?“

„Kuidas te seda mõtlete?“ küsis Gerry.

„Noh, ma mõtlen, meil pidi olema äriiline kokkulepe?“ Ta ei oodanud vastust ära. „Misparast te ei müü?“ Ta püüdis jääda väliselt rahulikuks. Todi tulek oli tal kavatsest kriipsu läbi tõmmanud ja nüüd oli ta hädas. Ajakirjandusega polnud hea naljatada, seda teadis ta ammugi.

„Te teate, miks — miks ma nõustusin,“ ütles Gerry. „See lubadus pole maksen. Rogu wahistamine oli pettus, teate seda väga hästi.“

„Dlete hull!“ Tony hüppas püsti. „Täitsa hull!“ Ta pöördus hämmastunud Todi poole. „Tal oli seal alkoholi laua all ja forraga tuleb politsei ja nabib ta finni. Mina juhtun just mööda minema, kui ta kriminalistiga liikuma hakkab. Seal ütlen ma enesele, see on ju sinu ametnik ja sa ei või teda ometi nii lihtsalt ära wiia lasta. Annan selle peale kriminalistile kahelünnelise, et see teise silma finni pigistaks.“ Ta vaatas solvunudult ringi. „Ja tema ütleb „pettus“! Pah!“

„Hm, see kõlab igatahes küll imelikult,“ mõõnis Tod. Tony erutatud wehkimine ja solvatu teesklemine lõbustasid teda üliwäga. „Täitsa hull — kuid mõtelge, täpselt sama jutustas mulle ka Ben Monahan!“ Kõlma rahuga süütas Tod sigareti, teades, et ta wiimase lausega oli annud Tonyle ränga hoobi, tõmbas sügawa mahwi ja puhus toreba suitsurõnga lae poole.

Tony lõendas wihaft. Kui ta jälle suutis end taltsutada, kõneles ta summutatud häälel. „Mii? Seda jutustas teile Monahan?“

Tod lehitas õlgu. „No-jaa, ja siis ma mõtlesin, et hea oleks väikesega kaasa minna,“ ütles ta Gerryle osutades. „Mulle meenus, et oleme wanad tuttawad, ja et ma teid kaunis hästi tunnen.“ Ta vaatas Gerryle ja pilgutats. „Ütlesin preilile, et teie pole mees, kes sunniks noort tütarlast alkoholi müüma või midagi tegema, mida ta ei taha. Teie olete arusaaja inimene ja mina lubasin preiliga kaasa minna ainult selleks, et talle seda tõendada.“ Siis pöördus ta Gerry poole. „Nüüd näed seda isegi! Kas ma ei öelnud sulle kohe? Midagi niisugust mu sõber Tony ei tee. Eks ole ju, Tony?“

Tony, kes polnud just eriti aeglase taibuga, mõistis, et seni kui Tod ja Gerry olid sõbrad, polnud mõistlik wormiliselt sõda kuulutada. Sellepär-

raht austas ta Gerryt imala naeratuslega, awas laeka, wöttis wälja karbi figareid ja pakkus Todile.

„Aga küll ta förmatagused punetasid,“ ütles Tod hiljem Gerryle, „ja see pole kaugeltki hea mäek sellise nurjatu juures!“

Sellest hoolimata wöttis Tod sigari ja pistis endale Tony pealekäimisel kaks weel taskugi. „Nii, lapsed,“ ütles ta, „kui teil nüüd weel midagi on läbi rääkida, siis ma enam waele ei sega.“

„Kas te soowisite minult midagi, härra Zacchini?“ küsis Gerry süütult.

„Ah — tahtsin teile ainult öelda, et Jessie homme warem lahkub. Minu sõbrad korraldavad nimelt kooswiibimise ja soowivad, et Jessie ka sellest osa wõtaks. Nii jääte homme üksinda tööle, jaa?“

„Hea küll — aga loodetawasti ei ilmu homme jälle mu sõber Monahan,“ tähendas Gerry kelmikalt.

„Do — kes mõtleb alkoholis!“ wastas Tony õlgu kehitates. Ta pöördus Todi poole: „Wõib-olla kirjutate korra lehes midagi meeldiwat, ah?“ ütles ta naeratades.

„Aga meeledbi. Mida te just soowite! Na, lapsuke, nüüd wõime jälle waikfeli ära kõndida.“

Gerry noogutas ja nõõpis mantli kinni. „Ja palju tänu teile, härra Zacchini.“

Kuid Tony ei kuulanud enam. Wihaselt kiikus ta kiistooliga edasi-tagasi ja pomises läbi hammaste: „Neetud lurjus! Igawene bandiit!“

All tänawas pöördus Gerry Todi poole.

„Minu aukartus, Tod — on sul aga julgust!“

Tod naeratas meelitatult. „Mis seal ikka!“

„Aga mis juhtub, kui ta Monahaniga räägib?“

„Mitte midagi — sest et ta üldse ei räägi Monahaniga. Arwad sa, et ta mu juttu uskus! Oh ei! Ta ainult teeskles seda. Jaa, lapsuke, meil pole mitte asjatult poole-miljoniline lewik. On sul aimu, mida see tähendab: pool miljonit?“

„On küll — wiisjada tuhat tükki?“ naeris Gerry.

„Armasin, et sa seda ei tea,“ tähendas Tod kuniwalt. Tüdruku ilme muutus jälle tõsiseks. „Muid sa tõesti, et ta mu nüüd rahule jätab ega wallanda?“

„Muidugi. Muid, ta tõstab sul isegi palka. Muuseas, tulen homme õhtul „Ambassadeurist“ läbi — kaunis hilja küll — mul on tähtis läbi-rääkimine seal kellegi — tuttawaga. Kui see Monahan tõesti peaks ilmuma, siis ütle talle, et ma teda juba ammu otsin. Mõistad?“ Ta waatas kella Paramount-ino kohal. „Punkt kuus. Kuhu me lähme? Midagi sööma ehk?“

„Jaa, üks wõileib ei teeks tõesti kahju.“

„Ja üks hapu kure, mis? Ei tule kõne alla, lapsuke! „Sööma“ ütlesin ma.“ Ta waatas tänawat pidi edasi. „Neljakuinne kaheljas tänav — lähme õige Billy la Hiffi juurde. Oled seal juba käinud? Tore söök ja see Billy ise on ka patent poiss.“

Nad sammusid edasi. Tod juhtis Gerry „Laverni“ pöörduksest sisse. Billy la Hiff, populaarsemaid isikuid Broadwayl, naeratas Todi nähes

õbralikult. Tod tegi ta Gerryna tuttavaks ja ta juhatas nad muga-
waske nurka. Negajalt peatus Tod sõõmises, et Gerry tähelepanu juhtida
mõnele filmapaistvale isikule.

„Ted Hushing, ringhäälingu diktor,“ sosistas ta kellegi noormehe mö-
dukes. „Ja see seal on Harry Herhsfield — ja tunned teda ometi? —
mees, kes kaunistab meie pildiajakirju.“

Gerry meelesoli suurepärase. Tõesti tore oli siin suursuguselt lõu-
natada, kus kõik näsid Todit tundvat. Samuti pakkus talle lõbu kuul-
susi silmitseda, kellest ta seni oli ainult kuulnud.

„See on siis Nancy Carroll?“ ütles ta suuril silmil paremale waa-
dates. „Haruldaselt kena olend!“

Tod osutas teisele poole. „Ja Primost oled sa kindlasti ka kuulnud —
Primo Carnerast?“

„Põksijast?“ küsis Gerry ümber waadates.

„No-ja, selleks ta end peab,“ wastas Tod.

„Taevas, sa tunned küll kõiki inimesi!“ imestas Gerry.

„Noh, ole ka kaksteist aastat ajakirjanik, siis puutub samuti igasuguste
olenditega kokku. — So-oh, arwan, et nüüd mõib jälle tükk aega elada.
Soowid ehk veel mingit magusrooga?“

„Ei — olen juba tüse küllalt!“

Tod süütas sigareti. Siis meenusid talle järsku head kombes. „Wa-
banda — olen nii harjunud üksiolekuga, et ei tulnud meelde enne sulle
pakkuda!“ Ta ulatas Gerryle sigareti ja pakkus tuld. Siis nõjatus ta
mugawalt toolile.

„Muide — olin täna Collinsiga koos,“ alustas ta.

Gerry kergitas kulme.

„Ja ma tegin talle korraliku peapesu.“

„Seda poleks sa pidanud tegema!“

„Miks mitte?“

Tüdruk kehitas õlgu. „Ah, ärgem rääkigem parem sellest. Siin on
nii tore ja sa oskafid mulle siinwiibimise teha nii huvitavaks...“

„Täna õhtul lähme doktor Kirklandi juurde peole — seal on sul kind-
lasti veel lõbusam. Sellest mehest oled muidugi juba kuulnud. Ka jälle
noormees rahahunnikuga ja soowiga sellest võimalikult kiiresti lahti saada.
Roorekist on seal wististi kõik koos ja kui sind filmapaistwad isikud huwi-
tawad, kohtad neid seal külluses.“

„Kuid ma pole wastawalt riietatud!“

„Alkski inimene ei riietu sinnamineküks suurejooneliselt. Ja oled sa
juba pool tundi seal olnud, on kõik nii purjus, et keegi enam ei taipa, kes
on suures tualetis ja kes mitte.“

„No hea küll, kui sa arwad...“

Tod laskis tuua arwe.

Kui nad tõusid, haaras Gerry Todil käsimarrest. „Alud sa tõesti, Tod,
et Tonyga kõik korras on? Kas sa ei karda, et ta meiega midagi kawatseb
wõi sinuga kuni on, wõi midagi muud?“

„Oh, mine ikka! Kuidas sa sellele tuled?“

„Noh, Mike seisis ülewäl aknal, kui lahkusime, ja waatas meie järele.“

"Lõpuks on see ju tema aken!"

Nad jätsid Billy la Hiffiga jumalaga ja astusid tänavale.

"Dled ja kunagi "Vanities" käinud?" küsis Tod.

Gerry raputas pead. Ta filmad särasid ootusrikkalt.

"Noh, siis pead seda nüüd tundma õppima." Nad sammusid üle tänava ja lonkisid piki 7. avenüüd edasi. Kasjarmumis peatus Tod ja foris taskus. Siis tõmbas ta välja terve virna vanu ümbrikke, kirju ja muud pudi-padi, mille ta ärritatult läbi otsis. Lõpuks leidis ta soovitud eseme.

"Mul on üks päse," muheles ta ja näitas selle kassas ette. Pääsmele märgiti kaks kohta ja koos astusid nad New Yorgi nooblimasse revüüteatrisse.

"Sa taemas!" sosistas Gerry suuril filmil ringi vaadates ja punastas.

"See ütleb kõik!" naeratas Tod rahul olles ja juhtis ta mingit käiku pidi edasi.

Kui nad pärast etenduse lõppu väljusid, valas vihma nagu oavarrest ja teatriesine kuhises vihmavarjes seisvaist inimesist.

"Hm," ümises Tod. "Väljawaated on ju torebad."

"Taemas kaitsku waele ametniku kleiti!" naljatas Gerry. Pool tundi seisis nad rahwahulga wahela kiilutatult ja siis pääsesid nad samm-sammult edasi mõideldes esiritta. Kuid väljawaated takso saamiseks olid ifka veel kaunis kurwad. Küll leidnud neid külluses, kuid Gerry märkas, oli need kõik juba tellitud.

Tod tundis korraga, et keegi teda käisest rebib. Ta pöördus ja nägi wäikest tedretähniliise nāoga poisfi.

"Kas härrad soovivad takso?"

"No mis sa mõtled, et ootame siin meoautot?"

Poisike pilgutas ja naeratas kelmikalt. "Mul on seal nurgal üks takso," sosistas ta ja lippas ees.

"Tule, wäikehe." Tod haaras Gerryl käsiwarrest. "Ma ei tea, miks ta just mind välja walis, kuid mulle näib, et meil weak." Ta suris enese poisfi kannul läbi ootawa rahwahulga ja Gerry järgnes. 50. tänawa nurgal pistis wäike mees sõrmed suhu ja wilistas. Üks takso, mis parkis wastas kino "Rory" ees, hakkas reast liikuma, wuras üle tänawa ja peatus elgantse kaares nende ees.

"Siin, noormees, on sulle pool dollarit," ütles Tod poisile raha ulatades ja aitas Gerry sõidukisse.

Pois wõttis raha, tõstis sõrmed mütsi äärde ja kadus jälle rahwahulka. Tod nimetas Kiriklandi aadressi ja auto wuras minema.

Üks teine auto nende taga alustas ka kohe sõitu; kuid ei Tod ega Gerry ei märganud seda. Ja märganukski nad, nad poleks ifklagi sealjuures midagi mõelnud. Siis keeras nende sõiduk 8. avenüüle ja auto nende taga kadus.

"Kus kurat te sõidate?" hüüdis Tod.

"Brooklyn ei tohi ma ju keerata, sellepärast sõidan wäljast ümber."

"Lori," urises Tod ja nõjatus polstrisse. Mitmete peatuste järele jõudsid nad lõpuks Park Avenuele, kus takso äkki märjal asfaldil hakkas libisema.

„Taewa pärast!“ Tod kummarbuis ettepoole ja hõikas siis järsku: „Tähelepanu!“ Wana määrinud-kollane auto kihutas kuskilt kõrvaltänavalt wälja ja pörkas klaaside klirisehes nende autoga kokku. See näis hetke hõljumat õhus, langes siis pidurite kriukfudes küljeli, paisates Lodi ja Gerry teineteise otsa.

Tod, kes enese esimesena jalule ajas, raputas pead, et saada jälle tagasi mõtlemisvõime. „Saib ja wigastada, kallim?“ Ta kobas käega läbi pimeduse. Gerry liigutas end ja awas silmad. „Arwatavasti mitte,“ ütles ta ehmunult. „Wõiksin seda täpselt öelda, kui saaksin üles tõusta.“

Noormees haaras tal ümbert ja ulatas ta läbi rusude abistawate käte wähele, kes teda toetasid. Siis ronis Tod ka ise wälja ja jookkis tänavale Gerry juurde, kes seisis juba püsti. „Kõik fondid terned, lapsuke?“ küsis ta.

Tüdruk oli kahwatu ja ehmunud, kuid wigastamata.

„Jumalale tänu!“ rõõmustas Tod.

Siis sammus ta politseiniku juurde, keda ta nägi teispoole tänavat juhi ümber kogunenud rahwamurru hulgas. Suht lamas viates maas ja politseinik põlwitas ta kõrwal, tehes ülestähendusi oma märkmikku.

„Niisugune lontsus!“ kiristas autojuht hambaid. „See polnud mingi õnnetus — ta kihutas meile meelega otsa! Kus ta nüüd ise on? Selle wiime puhtast wangimajja! Si taewas, oli seda lõpsu waja!“ Keegi heasüdameline samariitlane rahwa hulgast pühkis tal näolt werd. Ka keegi teine politseinik oli jõudnud kohale.

Ta silmittes kollakat autot ja kehitas õlgu. „Selle loju juhti pole enam kuskil,“ teatas ta. Siis pöördus ta Lodi poole. „Kas te istusite selles takso?“

„Ei — tolles seal.“ Tod osutas purunenud auto rusudele. „Selle noore daamiga,“ lisas ta Gerry juurde minnes.

Tüdruk toetus ta käsiwarrele ja silmittes masendatult oma kleiti. „Waata ometi seda Tod — see on ju täitsa mokas — lähimärg ja igalt poolt rebenenud.“ Tal oli nutt waraks.

„Mis sa kleidi pärast nutad, laps,“ lohutas Tod, „kui sa aga ise terweks jäid!“

„Teie nimit, palun?“ küsis politseinik pliiatsit käes hoides.

Tod tõi esile oma rahatasku ja näitas ajakirjaniku kaarti. Politseinik märkis üles ta nime ja aadressi. „Hea küll,“ ütles ta. „Sa kes on daam?“ Tod pilgutas Gerry. „Helen Wills — Riverside Drive seitsejada.“

Siis saabus sanitaararst, kes wigastatud autojuhi läbi waatas. Tod hoidus lähedusest. „Kaskesti wigastatud?“ küsis ta kaastundlikult. Kuid ta pidi enne oma ajakirjaniku kaarti näitama, kui arst suwatšes wastata. Lah-tised haawad ja wigastused muljumise tagajärjel,“ ütles ta, „ja wõib-olla ka kerge ajupõrutus. Kuid täpselt ei tea praegu meel öelda.“

Tod läks uuesti purustatud auto juurde, süütas tiku ja walgustas juhuriumi, et järele waadata autojuhi nime ja numbrit. Ta kritseldas mõlemad wanale ümbrikule ja sammus tagasi Gerry juurde.

„Dn sinuga tõesti ikka kõik korras, wäike?“

Gerry noogutas. „Minult weidi — weidi segi raputatud.“ Ta naeratas murelikult. „Mu waene kleit! Nii ei wõi ma ju kuidagi koosviibimisele minna!“

„Sellele koosviibimisele võid rahulikult minna,” naeratas Tod. Siis tumenes ta nägu. „Mulle näib, et su sõber italiano on meile kogu supi teetanud,” tähendas ta. „Kui tõendada võiksin...”

„Mõtled Tonyt?”

Tod noogutas. „Miks see pois meid enne just meie juurde tuli — miks ei pakkunud ta taksot mõnele teisele, kes kõik seal ootasid? Olen eesel, tõepoolest! Kuidas ma ometi ei aimanud! Pealegi tegi mees, kes teist autot juhtis, kohe sääred. Ja politseinik ütles mulle, et ta autos ei leidu nime ega juhinumbrit. See on mulle uudiseks — ja täiesti seadusevastane. Nüüd võiksin peagu kihla vedada, et kõik oli ette kavatsatud. Tule, otsime endale teise takso. Lähme kõigest hoolimata sinna Kirklandi juurde — kui meist ka muud järele ei jää, kui laibad!”

Parf Avenue number 266 peatus takso. Wihma walas ikka veel ja jooksjuga tormasid Tod ja Gerry ukseni, kus neile toredas liivrees portjee awas.

Kojas waatas Gerry inestusega ümber. „Peagu sama peen nagu Varamount-kino,” nentis ta.

Tod langetas pea ja ootas kannatlikult, kui kaabu äärest wesi alla nirkises — portjee suureks pahameeleks muidugi. Kui suurem wesi oli maha nõrgunud ja kaabu äärest ainult veel tilkus, wõttis ta Gerryt käsiwarrest ja juhtis ta tõstuki juurde. Gerry silmitses murelikult oma rebenenud ja märga kleiti. „Seal ülewal on kindlasti igal daamil brüllantkeed kaelas ja mina ilmun äkki niisuguses riituses nende hulka!”

Tod pani talle käsiwarre ümber ja lükkas ta tõstukisse. „Sa näed isegi pärast autoõnnetust veel parem wälja, kui enamist neist lullusnukkudest, keda Rolls-Royce'idest wälja kantakse,” lohutas Tod. „Kueteistkümnnes lord!” ütles ta liftiboyle.

Kirklandi korteriuks oli awatud ja nad astusid sisse. „Tere õhtust,” pafundas Tod, kui Kirkland ilmus esikusse. „Nüüd lase pudelikorgid paukuda — tunnen igatsust sellise muusika järele! Gerry — tohin ma sulle esitleda majahärrat? See naljatas mees siin on doktor Kirkland.”

Esitletu naeratas ja sirutas käe. Gerry ulatas oma käekese ja tegi morni näo. „Ah, meil on jube elamus seljataga.”

„Mine sina nüüd sinna ja tee end ilusaks, ja lase mu sündmust jutustada,” palus Tod wäikelele garderoobile osutades.

„Hüwa,” naeratas Gerry, „kuid palun mitte midagi unustada!”

„Wõluw tüdruk!” noogutas Kirkland kiitwalt. „Kust sa selle wälja oled õngitsenud?”

„Dnne peab inimesel olema,” muheles Tod. „See on wäike Gerry Marsh. Abielume warsti — nüüdis käed eemale, mõistad? Kuid miks sa ei palu mind kaabut ja mantlit maha wõtta?”

Kirkland aitas tal mantli ära wõtta ja märkas, kuiwõrd märg ta oli. „Kuule, sina, ega sa täna õhtul pole ometi juba rentslis lamanud?”

„Ainult mõõdaminnes,” lausus Tod ja haflas seletama autoõnnetuse lugu.

„Selle peale on üks naps ainus õige rawim,” katkestas Kirkland teda. Nad astusid Kirklandi magamistuppa. „Dtsi siit endale kuiw ülikond

ja siis rüüpa lonks wiskit." Ta tõi kapiist pudeli. „Hiljuti Shotimaalt toodud," seletas ta.

Kui Gerry garderoobi astus, puuderdasid seal parajasti kaks tüdrukut. Üks neist pöördus ja hõikas, Geryt nähes, waimustatult. See oli Hilda Mack, garderoobipeili „Gondelist". Innuka süleluse järele esitles ta oma sõbratari. „Dleme mõlemad sama klubi liikmed," naeris ta. „Gerry ja mina töötame ühele ja samale wereimejale. Aga kes tõi sinu siia?"

„Ah, Tod Reese — tead ju, „Chronicle'i" reporter."

Hilda silmitses Gerry kannatadasaanud kleiti. „Dlefin koke wõinud arwata, et sa mõne lehemehega teel olid. See muidugi ei pannud wihma tähelegi!"

Gerry naeris ja raputas pead. „Meil oli wäike autoõnnetus," seletas ta.

„Mõne lehemehega koos sõita, see on alati õnnetus," arwas Hilda.

„Noh, ja sina?" muutis Gerry jutuaiinet. „Mis toob sind siia?"

„Kõrgem käsk! Selbi jällegi: olge neljapäewa õhtul seal wõi ärge reedel enam ametisse tulge!"

„Minuga on lugu täpselt samuti," seletas ka Hilda sõbratar. „Päewa läbi jookse nii, et jalad rakkus ja siis tule veel niijugusele jubedale olen-gule ja lase end päris tümaks teha?"

„Ah, selle eest saab jälle sajadollarilisega koju! Kuid nüüd käsku, wäike!" pöördus Hilda Gerry poole. „Armas taewas, laps, sa ei wõi seda märga hilpu ometi selga jätta — külmetad enese hoopis ära!"

„Aga mis teha?" Nõutult waatas Gerry sõbratarile otse.

„Dota, mul on hea mõte. Tule kaasa!" Ta haaras Geryl käest ja wendas ta läbi koridori suurde, toredasse salongi. Umbes wiiskümmend elegantselt riietatud paari oli juba kohal ja kõik tundsid end, otustades tühjade pudelite arwu järgi einelauas, ülihästi. Hilda wedas wastupüüklewa Gerry seltskonna keskele, kus Tod ja Kireland elawalt wesklesid.

„Kuulge, me peame wäikesele midagi selga muretsema," sosistas Hilda Kirelandil käiest haarates. „Ta kleit on läbimärg. Kuidas oleks teie hom-mikmantliga?"

„Diwaline!" hüüdis Tod.

„Kindlasti!" naeris Hilda. „Noh, nüüd toome kord weidi elu siia selts-konda!" Ta pöördus. „Hallo, tähelepanu!" hüüdis ta. „Nüüd järgneb wäike ettekanne: Gerry Marsh oma kuulsa lastirõiwastamisaktis!"

Seltskond kogunes filmapill nende ümber.

„Ei tea, mis nüüd tuleb," sosistas Gerry naerdes ja punastades Tobile, kes näis olevat väga lõbusas tujus. „Tumalale tänu, et mul on puhas pesu seljas!"

„Kõik härrad sinna!" hõikas Hilda kaminale osutades. „Sooh, nüüd ring moobustada! Teie ka, wana nõunik!" Ta osutas tüsedale mehikesele, kes oli koledasti erutatud ja nüüd lõbusalt naerma pahwatas.

„Nii, see läheb ju kaunis kenasti." Härrad moobustasid, nagu kästud, kamina ümber ringi ja ootasid, mis juhuub edasi.

„Ei," hüüdis Hilda, — mitte nii, waid seljad kamina poole ja mitte ümber maadata, kas kuusete!" Nüüd pöördus ta tüdrukute poole, kes teda küsiwalt silmitsesid. „Sa teie, lapsed, astute nende ette ja annate igaühele kõrwakiisu, pes pole aumees ja ümber waatab. Käsku nüüd!" Ta haaras

Gerrylt käänvarest, vedas ta ringi keelele, tõmbas kiriklaid hommiku-
mantli käest ja viskas selle Gerryle. „Julgust, laps — jään siia sinu
juurde, ainult et näha, kas mõni poistest ei suuda oma uudishimu talt-
jutada! Sooh, võid alata!”

Helepunasena surus Gerry end hästi kamina lähedale ja hakkas aralt
päästma nööpe.

„Na, na!“ hoiatas Hilda kellelegi kiilaspeale olale koputades. „Weel üks niisugune piilusmiskatse ja teiega juhtub midagi!“

Warsti selle järele tõmbas Gerry kleidi üle pea ja siis Rirklandi hommikmantli ümber. Hilda naeratas ja plaksutas käsi.

„Walmis!“ hüüdis ta. „Tohite jälle ümber pöörduda, lapsed!“

Gerry riputas oma märja fleidi hoolikalt kamina juurde kuivama, keegi keeras gramofoni jälle mängima ja pidu jätkus endise hooga. Gerry sidus endale hommikmantli nõõri tugewasti ümber ja kett hiljem nägi ta end austajaist sisse piiratud, kes kõik tahtsid teda baari jaata. Kaks agaramatki hakkasid tema pärast tülitsema ja üldises segaduses lipsas Gerry Todi kätte wasele.

Raks tundi kestis hullumeelne lõbutsemine. Gerry sai üldise menu osaliseks ja Tod nukrutses, et ta temaga nii vähe sai tantfida. Kogu seltskond jõi ja lõbutses. Korraga märkas Gerry, et keegi sõrblemisi purjus noormees ta tantfides saalist välja eiskusse juhtis.

„Dete tore tüdruk,“ lallutas ta. „Ja ka mina pole põlguseväärne. Olen
Eet Purvis.“

„Hip, hip, hurraa!“ hingeldas Gerry ja püüdis ta embusest wabane-
neda.

„U=usun, et teie olete see õ=õige!“

„Aga sellepärast ei tarvitse teil mind veel furnu's muljuda! Teie tantsumuul ei taha mulle põrmugi meeldida!“ Ja Gerry lipsas tal kätte wabelt.

„E-ei saa midagi p-parata, kui ma nii k-irglikult tantsin! Teil on nii palju t-tuld,“ lällutas noormees vastu.

Garderoobis naus Jerry toolile ja tõmbas hinge. Väljaarvatud see noormees, oli tänane õhtu talle kõigiti meeldivud. Kuid külmajuhinad jooksis tal üle selja, mõeldes, et tuleb sõita veel Brooklyni. Talle meenus Buseri korter ja ühenduses sellega pidi ta mõtlema ka Buserile. See mõjus kurvalt ja kaineatawalt. Kui kahju, et nad ei mõinud saada sõpradeks — headeks sõpradeks. Jah, korra armud tõsiselt, koke esimesest pilgust kenasse, lõbusasse noormehesse, kes lubab sulle tähed taewast alla tuua ja paar tundi hiljem jätab see noormees su istuma ja unustab su nii põhjalikult, nagu poleks ja tema jaoks iialgi oleknud! Ja sellest hoolimata oli see noormees armas — milline iroonia! Ah, ja waene Tod mõtles kõike hästi ja hoolitses nii liikutawalt!

Gerry kehitas õigu, tõusis ja astus peegli ette, kus ta väsinult toolile majus. Hommikuküüb ei sobinud ta näoga sugugi halvasti. Ta ka juuksed ei näinud halvad wälja, kuigi olid täiesti jassis. Ta wõttis puudritoosi japiid end hakkama puuderdama, kui ta pilk peeglis langes Ehet Purwilele, kes ta selja taga seisis ja teda jollis filmil wahtis. Hetke arwas Gerry, et näeb waimu. Kuid ümber pöörates weendus ta, et purjus noormees oli talle tõesti järgnenud garderoobi.

„Kuulge,“ ütles Gerry pahaselt, „see on daamide garderoob ja teil pole siin midagi otsida — mõistate?“

„Oh, kes seda küsib,“ lallutas Purwis.

„No ilus — kui teie tahate siia jääda, pean mina lahkuma.“ Gerry hüppas üles, kuid noormees oli tasi mäledam ja jõudis ta kinni püüda. Kirglikult surus ta Gerry enese vastu. Tüdruk tagus teda jalgadega, löi talle rusikatega näkku ja rinnale, kraapis ja küünistas vihast hõõguval pilgul.

„Lahti lasta!“ sisistas ta. Kuid noormees ainult naeris.

„Tõd!“ kisendas tüdruk täiest kõrist. „Tõd!“

Ta Tõd, kel olid nähtavasti head kõrvad — seft kuidas muidu võis ta teda üldises larmis kuulda — jooksis garderoobi. Kirkland järgnes talle imestades.

„Aga kallim,“ ütles Tõd rahustavalt, seft Gerryt woolasid nüüd piserad üle põskede. Purwis polnud teda just kohelnud õrnalt ja väikestele arale, hellale olendile oli see liig. Purwis wahtis rumala näoga ringi ega wabastanud teda weelgi.

„Lahti lasta!“ kätatas Tõd.

„Kuidas?“ lallutas joobnu. Tõdi ülalt alla mõõtes. Ta oli tublisti pea jagu Tõdist pikem ja arwas nähtavasti, et tal sellest kandist pole midagi karta.

„Kaske daam lahti,“ ütles Kirkland rahulikult. „Ta on minu külaline.“

„Ah, mis!“ mõnitas Purwis ja wiipas waba käega tõrjumalt.

„Kas wabastate mu nüüd?“ küsis Gerry ta käte wahel wääneldes.

Minna liigutusega päästis Tõd ta noormehe käte wahelt ja lükkas ta oma selja taha.

„Te neetud kääbus!“ Purwis wõpatus ja taarus kui Tõdi rusikas talle vastu silma lajatas. Ta raputas hõmmastunud pead ja otsis tooli, millele lastuda.

„See oleks korras,“ ütles Tõd oma rusikat silmitsehes.

„Gus!“ hõikas Kirkland kellelegi liivrees teenrile, „kui härra Purwis jälle toibub, wiige ta parem koha alla. Mul on kohutawalt kahju,“ pöördus ta Gerry poole. „Dlete Tõdi tuttan ja kõik tema head tuttawad on siin südamest teretunud. Mõnikord tunkatke end neil pidudel siin kaunis wabalt, kuid harwa külitatakse kedagi, kes seda ei soowi — te mõistate, mida ma sellega mõtlen.“

„Mõistan väga hästi. Tänan.“ Gerry silmitfes laia krumustust oma käsiwarrel. „Kuid see noormees läks fliski weidi liiale,“ tähendas ta naeratahes. „Mis kell on juba, Tõd?“

„Warsti kaks läbi.“

„Dled ja väga kuri, kui nüüd lahkun? Sa tead ju — Brooklyn.“

„Hüwa, toon ju kleidi.“ Ta pöördus minekule. Gerry jäi Kirklandiga esikusse.

„Jälle toibunud väikestest ehmatusest?“ päris piduperemees.

„Enam-wähem. Ta oli ainult liiga hoolimatu,“ wastas Gerry rahulikult

„Palun,“ ütles Tõd kleidiga tagasi pöördudes. „Hoian hommiku-mantli — ilma sinu poole waatamata — ja sina tõmba kähku kleidi selga.“

„Hästi.“ Gerry tõmbas hommikmantli seljast ja haaras kleidi.

„Tere õhtust!“

Kirkland pöördus. „Hallo, Buster! Kuidas läheb? Ja mis uutlaadi kombed need on — alles kella poole kolme ajal ilmuda. . .“

„Mul läheb hiigawalt — ja tuli äkki selline tuju,“ naeris tulija.

Üllatatult laskis Tod mantli langeda ja pöördus. Ka Gerry silmitses saabujat, punastudes juuksejuurteni, kui ta märkas, et Buster teda teraselt vaatles, kuidas ta praegu seisis: kleit sõrmede wahel ja ainult õhuke siidpesu seljas.

Buster sulges kuuldawalt suu ja unustas, mis ta oli kawatfenud öelda. Siis, Todile kergelt noogutades, tõmbas ta lähemale oma kaaslase. „Tunned sa Phil Cornwalli juba?“ küsis ta.

„Tere õhtust!“ Kirkland ja Phil surusid käsi. Ja jälle silmitses Buster süngelt Gerryt. Tüdrukul oli nüüd kleit seljas. „Tulime ainult hetkeks ja tahame oma kawatfuse kohaselt talitada, eks?“ Ta näpistas Cornwalli käsiwarrest.

„Just, just,“ ütles Cornwall ta märguannet mõistes.

„Kahju,“ tähendas Kirkland. „Kuid mu maja on teile awatud igal kellaajal.“

„Tänan.“ Buster osutas peaga Gerryle, kes nüüd seisis seljaga tema poole. „Jaa, tuline kahju, et ma sellest — lõbust ilma jäin.“

Kirkland naeris. „Tüdrukud jääwad tüdrukuteks!“

„Teatavad tüdrukud küll!“ Buster noogutas lühidalt hüvastijätkuks ja lahkus koos Cornwalliga.

Kirkland kergitas imestunud kulme ja pöördus Todi poole. „Te ei räägigi teineteisega?“

„Näib nii,“ naeratas Tod. „Seni ma seda igatahes ei teadnud.“ Ta koputas Gerryle õlale. „Di taewas, kuidas ma kahetfen, kallis!“

Tüdruku nägu oli helepunane, kui ta pöördus. „Ah, ei tee wiga,“ ütles ta õlgu kehitates.

„Seda parem,“ tähendas Tod teeseldud kergusega. Kuid nüüd ta teadis, et see tüdrukule polnud kangeltski ükskõik.

Rusutult waikides sõitis nad tõstutis alla.

Sadu oli lakanud, ja tuul wingus ümber kõrge hoone, kui nad astusid tänawale.

„Wärske õhk mõjub imehästi,“ ütles Tod kõneaine puudusel.

Gerry tõmbas sügawalt hinge.

„Loodetawasti — ei rikkunud see sul lõplikult tuju, kallis?“

Gerry pistis käe noormehe mantlitaskusse ja surus ta kätt. „Mitte põrsmugi. Kuid oli wõrdlemisi piinlik, et ta mind niiviisi pidi nägema — pesuwäet.“

Tod ei wastanud. Waikides sammusid nad wiielest wõi kuuest majast mööda. „Kas sõidame nüüd?“ küsis Tod.

Gerry noogutas. „Jaa.“ Ning noormees wiliistas tasko.

Autos surus Gerry end tihedalt Todi lähedale, ei lausunud aga midagi.

„Tead, kallim, kas tohin sul nüüd midagi küsida? Ma ei tea, mille gipäraft on mul tunne, et pean seda tegema. Tahad sa minuga ikka tõe poolest abielluda?“

„Dled üliarmas pois, Tod — olen seda sulle juba sageli öelnud. Hullumeelselt armunud ma sinuse küll pole, kuid sa meeldid mulle väga, ja kui sellest sulle piisab — noh, siis tahan sinuga abielluda!“

Noormees naeratas nukuralt, mis Gerryle pistena südamesse torkas. „Kardan, et kiirustasin sind liialt, lapsuke. Tahan sulle midagi öelda — jätame asjadele nende käigu ja ootame veel weidi, kuni — kuni oled kaljukindlalt otustanud. Unustasin täiesti, et ma ise olin juba mitu kuud sinuse armunud, kuna sina mind seni tähelegi ei pannud. Kas pole naljakas? Südi reporter wõib enam-wähem igauhe saada, kes talle Broadwayl meeldib — ainult mitte seda üht, keda ta tõesti soowib!“

Wihaselt nõjatus ta polstrile ja surus käed mantlitaskusse. Gerry silmitses teda peagu emalikul pilgul, pisarad silmis. Siis haaras ta noormehe käsivarre, tõstis selle üles ja aetas endale ümber piha. „Mitte kurvastada,“ ütles ta hellalt. „Dled mulle olnud ustav sõber — ole seda veel mõni aeg edasi, eks? Waatame, kuidas kõik läheb. Tead, kui sa mind praegu paluksid otsekohe autost wäljuda ja sinuga abielluda, teeksin seda wist tõepoolest!“

„Pean tunnistama, et pole sugugi kerge kiisatusele wastu panna sul sõna sabast kinni haarata!“ ohkas Tod.

Ulejäänud osa teest lebas Gerry ta käte wahel. Kuid täna ei suudelnud tüdruk teda — mitte kordagi, nagu talle hiljem äkki meenus...

„See oli tõesti lühike külas käik, pean tähendama,“ ütles Phil Cornwall Busterile, kui nad Kiriiklandi korterist alla sõitsid.

„Mis oleksin ma muud pidanud tegema? Üles jääma teiste naeruks ja pilkaks?“ Buster Collins kehitas wihaselt õlgu. „Muide, mulle oli meie seal käik suureks õnnistuseks.“

„Kuidas nii?“

Jälle kehitas Buster õlgu. „Ma — noh, kujutlesin, et ta on — hoopis teisfugune. Ja korraga näha teda seal pesuwäel ringi jooksmas, see polnud just wäike ehmatus.“

„Hm,“ pomises Phil. „Nagu poleks sa kunagi näinud mõnd tüdrukut pesuwäel ringi jooksmas!“

„Mitte niisugust tüdrukut nagu — Gerry!“

„Garderoobipreili — mida sa dieti nõuad?“ pilkas Phil. Et ta käituks nagu Rockefelleri tütar heategewal peol?“

„Mis on sellel kõigega tegemist? Taewas, kui sinu perekonnal poleks raha, oleks sinu õde ehk ka garderoobipreili. Ei, mõtle sin nimelt — noh, see tutmus on mul läinud sügawamale, kui kõik senised.“

„Mu jumal, miks sa siis wäikesega ei abiellu, kui ta sul nii südames istub?“

„Uusun, et oleksin seda peagu teinud. Niisiis tule — wajan lonksu kange wiski!“

Nad lonksid kaealt kinni hoides piki 45. tänavat ja peatusid „Höbe-kella“ ees. Reegi wiisakas, kuid weidi pealetükkim härja palus nad sisse, wõttis neilt kübarad ja mantlid ja nad sammusid haari.

„Wiski!“ tellis Buster järsult ja wõttis istet.

„Sama!“ hõikas Cornwall.

Collins tühjendas oma klaasi ainja sõmuga. „Joo!“ urises ta Cornwallile. „Lahaksin veel üht!“

„Luba — kas pean mina sellepärast endal seedimise rikkuma, et sina õnnelt armunud oled? Sina joo minugipärast nii palju kui soovid. Mina kavatseti end esialgu selle ühe klaasiga lõbustada.“

Collins kehitas õlgu ja tellis veel wiskit. Ka Cornwall kehitas õlgu ja hakkas wäikese blondiiniga, kes päris üksinda istus baari teises otsas, armsaid pilke wahetama.

Üks kolmanda — ja Collinsi wiienda — klaasi järele libises Cornwall istmelt ja sooritas wäikesele blondiinile külastäigu, naasides ta telefoni numbriga taskus.

Rahetfanda klaasi järele weeres Collins peagu istmelt ja Cornwallil õnnestus teda autosse tassida ja koju sõidutada.

12.

Kui Buster Collins kella kuue ajal tõusma hakkas, ulatas Ivata talle lühikese kirja. See oli Tod Reeselt, kes teda palus otsekohe isaga ühendusse astuda ja talle teatada, et Tod täna hommikul kella üheksast alates toimetuses olewat ja et Collins senior pidawat tingimata sinna tulema — asi olewat väga tähtis. See oli kõik. Veel poolhoobnuna wiskas Buster kirja kuhugi nurka, riietus ja laskis enese „Höbekella“ sõidutada, et peaparan-dust wõtta. Kella üheksa ajal lahkus ta „Höbekellast“ ja sõitis „Neljakümne nelja klubisse“, kus ta jälle paar wiskiklaasi tühjendas. Järgmise kahe tunni jooksul wahetas ta veel neli korda lokaale ja maabus tugewa auru all kella kahesteistkümneme ajal „Ambasadeuris“. Tänu Gusile ja paarile pikkolole leidis ta enese warsti wäikse kõrwallaua äärest, kus ta mugawalt edasi wõis juua, häirimata teisi külalisi.

Toimetanud Busteri kohale, jooksis Gus garderoobi. „Mis on noore Collinsiga lahti?“ küsis ta. „Arwasin, et ta on joomise maha jätnud ja nüüd on ta jälle nii täis, et kindlasti ei tea, mis päew täna on.“

„Kuidas pean mina seda teadma?“ küsis Gerry pahaselt. „Ma pole ifegi ta tulekut näinud. Mis wõin mina sinna parata, et need miljonäride pojad talitawad meeletult!“

„Hea küll, wäike — aga sellepärast ei tarwitse sa nagu teha, nagu oleks kolm päewa wihma sadanud.“ Ta sõöstis tagasi restorani. Kuid Gerry ei jäänud kauaks üksinda. Saalis istus ainult veel kaks laudkonda, kui weidi enne sulgemist Tod Reese sisse astus.

„Tere õhtust, laps.“ Ta waatas ümber. „Kus on siis Jessie?“

„Tõbutseb arwatawasti. Ta lahkus täna warem.“

„Ah nii.“ Tod waatas tüdrukule silma. „Halb tuju täna?“

Gerry raputas pead. „Dieta mitte, aga noh — saalis istub Buster — purujoobnuna, nagu Gus mulle seletas — ma ise pole ta tulekut näinud.“

„Ah ja mina pean nüüd küll minema ja temaga kenasti kõnelema? Ma olgu — sinu soow on mulle küfs.“ Ta patutas Gerry kätewart. „Ei aita midagi — minu saatust on juba Ford olla teistele õnneseppaks. Aga,“ lisas ta kähku, „mul on siin tähtis läbirääkimine — wastaw ifil peaks dieta ammu juba olema kohal. Aga olgu pealegi — püüan Busterit mõjutada, et ta lahkuks.“

Orkester lõpetas täna väheste külaliste tõttu warem ja mehed tulid parajasti saalist, kui Tod sisse astus. Gerry kustutas tuled garderoobi välises osas ja puges ise tahapoole, wõttes seina ääres istet. Ohtu oli olnud piik ja igam, ja enne kui ta märkas, oli ta uinunud.

Tod, kes Gusile ja teistele felteritele mõõdaminnes termituselt noogutas, sammus Buseri kõrwale ja tahtis sellele parajasti sõbralikult koputada olale, kui Gus talle märku andis.

„Vaadake, palun, kas saate ta heaga siit wälja meelitada. Tahaksime nimelt warsti uksed sulgeda, kuid teie sõbral ei näi olemat kiire.“ Ta heitis pahase pilgu Collinsile, kes pead kätele toetudes konutas laua ääres.

„Teeme, mis wõimalik.“ Ja Tod raputas Buserit käsiwarrest. „Hallo, on juba aeg lahkuda!“

Buster waatas mõtlikult üles. „Ah, sina oled,“ urises ta.

„Keda sina siis mõtlesid?“ Tod awastas laualt salwraiti alla peidetud pudeli ja koputas selle laelale. „Nojah, mis siis, kui neerud lähewad rikki, et ole?“

„Miks segad sa end teiste asjadesse?“ lallutas Buster.

„Mis sa nüüd torised, kulla sõber. Mulle isiklikult mõib see olla ju täiesti üksipuha, kas sa jood elu lõpuni mõi mitte. Kuid see on naeruwäärne ja ei tule sulle kindlasti kasuks.“ Tod kõneles eriti õrnalt ja heatahtlikult — kasutades wana äraproomitud wõtet joobnu kohtlemises. Samal ajal püüdis ta wäikelt pudelit haarata. Kuid Buseril olid teised kawatfused. Hoolimatuult tõmbas ta Todil pudeli käest, walas poole selle flusti endale käisesse ja paiskas ülejäänud osa wihaselt Todile näkku.

Surmkahwatuna hüppas Tod üles. „Hea küll, käitu minugi poolest nagu kaabakas, kui soowid. Mina igatahes lähen. Uksed tahetakse sulgeda.“

Ta sammus wälisukse poole ja Buster tuius talle segaselt järele. Gus hakkas kustutama tulefid.

„Hallo, laps — tuled sa koke kaasa?“ hüüdis Tod garderoobis Gerryile. Unifena awas see filmad ja haigutas, astudes siis nagu poolunes lähemale. Wahepeal oli raske plüüshist eesriie saali ukse ees tagasi nihkunud. Tod, nähes äkilist ehmunist Gerry pilgus, pöördus.

Hele tulejuga, kõmaw pauk — ja hääletult langes ajakirjanik kofku, kuna joobnud Collins ehtusse taarus. Gerry karjatas läbilõikawalt. Pauku ja kisa kuuldes tõrmas Gus paari pikkolo saatel ehtusse. Erutusena ta põskedel asendus wärwitu kahwatusega, kui ta ainja pilguga taipas oluforda. Tod Reese lamas tumepunasel walbal wereloigus, kuna Buster Collins, segasena, revolver käes, seisis ta kõrwal.

„Do taewas!“ kisedas Gus. „Te hullumeelne! Mu jumal — te olete ta tapnud!“ Ta tegi liigutuse, nagu tahaks ta Collinsil revolverit haarata käest, kuid siis meenus talle midagi paremat. Ta kummardus Todi kõrwal ja tahtis parajasti kuulata ta jüdamelõõke, kui Gerry nuukfudes maaslamajale wiiskus. „Tod! Tod!“ hüüdis ta ahastades.

Gus lükkas ta kõrwal ja hüppas üles, et pikolotele teha korraldusi. „Heinrich! Karl!“ hõikas ta. „Kätku siia ja — käed külge.“ Ta nägu wäljendas üllatust, kui ainult Heinrich ilmus. „Kätku, kätku!“ sifistas ta. „Kus on siis Karl? Me peame ta —“ ta osutas ferge wärinaga elu-

tule kehale, „kiiresti wälja kandma, enne kui politsei meile kaela tuleb. Kähku nüüd — muidu oleme omadega läbi — nad ei tohi teda siit leida!“ Ta haaras Todi jalgadest. „Heinrich! Karl! Kuhu see unimüts ometi jääb? Ka—arl!“ Ta nägu punetas jälle erutusest. Heinrich hüppas juurde, et abistada.

„Karl jooksis minema,“ pomises pikkolo ja osutas uksele.

„Minema?“ Gus kahwatas ja pöördus siis Gerry poole. „Ja sina pidid ka täna siin lõpuni konutama — nimelt just täna! Wiime laiba nüüd wälja ja las politsei arwab, et last toimus tänawal. Sa taewas, mida lehed selle eest ei annaks, kui nad teaksid, et lastmine toimus siin sees! Ei, parem wiime laiba wälja! Ja sina“ — ta silmitas Geryt läbitungiwalt — „ei tea loomulikult mitte millestki, selge? Kuulsid ainult pauku nagu kõik teisedki, eks ole?“

Ta käskis Heinrichil haarata Todi õlgadest, kuna Gerry tardunult nende tegewust jälgis ja siis pilgu Collinsile lastis libiseda, kes ifka weel näis nagu uimane ja hädaohtlikult tuikus. Rewolwrit hoidis ta kogu aja käes, nagu ei teaks, mida sellega peale hakata. „Teie narr!“ Gus nuttis peagu. „Ja just nimelt „Ambassadeuri“ pidi ta endale selleks wälja wõtma! Aga nüüd kähku!“ ähkides hakkasid nad keha maast tõstma, kui Gerry kahwatu ja wärisew, tõi kuuldawale waikse „Do!“ Läbi pöördutse sisenes Karl ja tema kannul politseinik.

„Lahtsid selle küll wälja wiia?“ Ta osutus kumminuiaga laibale.

Gus lastis Todi jalad lahti ja kehitas alistuwalt õlgu, nagu keegi, kes on püüdnud teha kõike võimalikku ja äkki ei oska enam midagi. „No oli jeda waja!“ pomises ta tõustes. Heinrich lastis samal ajal lahti Todi õlad ja tõusis ka püsti. Politseinik asus nüüd kiiresti tegewusse. Ta oli ühe hüppega elutu keha kõrwale, kummardus, awas wösti ja asetaski kõrwale Todi südamele.

„Surnud!“ tähendas ta paari sekundi pärast asjalikult.

Häälalt libises Gerry põrandale ja jäi minestunult lamama. Politseinik waatas küsiwa pilguga Gussi poole, osutades peaga tüdrukule sisis.

„Garderoobipreili,“ seletas Gus ärritatult.

„Ja see seal?“ Politseinik kiikas Collinsi poole, kes nüüd istus, pea käte wahel, rewolwer ifka weel peos.

„Kes see on?“ kordas politseinik rangelt.

„See — see lastis...“ Gus astus Gerry juurde, tõstis ta üles ja käskis Heinrichi kähku tuua klaas wett. Karlile heitis ta miirgiseid pilke ja näitas salaja rusikat. „Niisuke idioot!“ kirus ta endamisi. Siis kandis ta Gerry pimedasse saali, lastis Heinrichi paar lampi põlema keerata ja asetaski minestanu tühjale lauale.

„Hee, teie seal, kuhu te jooksete?“ Politseinik ütles Gussile, et ta ei tohi eemalduda, läks siis Collinsi juurde, raputas teda ja waatas talle läbitungiwalt otse. Siis mõttis ta temalt relwa, mähkis selle hoolikalt taskurätti ja asetaski tapetu kõrwale.

„Et keegi siin midagi ei puuduta!“ nõhises ta. „Kus on telefon?“

Karl osutas waitides telefonikapile.

Kuna politseinik jaoskonda helistas, tuli Gerry aeglaselt jälle meele-
märkusele.

„Nii!“ Politseinik lõi kapiukse kinni ja pühkis laubalt higi. „Kõik jää-
wad siia ja keegi ei puuduta midagi!“ käsutas ta. „Ja teie — hei teie
seal!“ hüüdis ta Gusile, kes askeldas Gerry ümber, „Tulge ometi siia!“

Gus jättis Gerry lauale istuma ja tuli garderoobi.

„Niisiis — mis on teil mulle jutustada?“

„S—diets mitte midagi,“ kogeles Gus.

„Nohjah, seda võis arvata! Aga mida teate näiteks sellest siin?“ Ta
osutas jalaga furnule.

Gus punastus ja lehitas õlgu. „M—mh, tahtsime parajasti lokaali
fulgeda ja need faks“ — ta osutas Todile ja Collinsile — „olid viimased
külalised ja see seal“ — käewiibe Collinsi poole — „oli purujoobnud,
nagu praegugi. See teine siin katsus teda mõjustada joomisest loobuma.
Noh ja äkki viskas see seal talle pool pudelit viskit vastu nägu.“ Jälle
osutas ta Todile, nagu kartes ta nime nimetada. „Noh ja lõpuks läks üks
välja ja teine tuihus talle järele. Läksin lüliti juurde ja hakkasin saalis
tulesid kustutama, kui äkki pauku kuulsin ja lohe selle järele karjatusi. Ja
kui ma välja tormasin — lamas see siin ja teine seisis, revolver käes,
seal.“

„Ja kus oli tüdruk?“

„Seal, garderoobis. Ta nägu oli nii ehmunud, nagu näeks ta waine.“

„Ja kuhu tahtsite nii kiiresti laiba viia?“ Politseinik fergitas oma
heledaid kulme.

„Tahtsin — tahtsin ta“ — äkki tuli talle päästew mõte — „ainult
sinna sisse kanda. Ma ei tahtnud, et waiw werega läbi imbuks.“

„Hm,“ pomises politseinik umbusklikult. Ta tõstis pilgu poole tosinat
mehe sisenedes ja osutas laibale, kui inspektor O'Brien, kes seekord oli
erariides, talle küsinalt otse waatas.

Kuna O'Brien laipa läbi waatas, seadis üks ta kaaslastist üles suure
fotoaparaadi ja hakkas magneesiumi raputama alusele.

„Pea!“ hüüdis O'Brien, kummardus ja mähkis revolveri lahti. „See
peab ka tulema pildile.“ Ta asetaski selle furnu kõrwale. „Nii umbes,
Mac?“ Ta pöördus politseiniku poole, kes oli saabunud esimehena.

„Oh ei!“ Mac raputas pead. „Kui mina sisse tulín, hoidis see mees
seal revolverit pihus.“

Inspektor silmitses Collinsit. „Teie siis lastsite ta maha?“ Ta ei saa-
nud wastust. Pahaselt pöördus ta ja pomises: „Purjus!“ Gerry ilmus
saalist ja klammerdus Gussi külge, wahtides hirmust pärani silmil, kui
politseinik tegi üleswõtte.

„Mis edasi, Mac?“ küsis inspektor.

„Ei midagi erilist. See mees seal on oober — eks ole ju?“ Gus noogutas. „Ja need on faks kelnarit, kes siin ametis. See seal“ — ta osutas Gerryle — „on sinne garderoobipreili. Nagu oober jutustab, olid need faks meest viimased külalised lokaalis. Läksid nähtavasti millegipärast tülli ja lahkusid lõpuks — see ees ja too seal tuifudes tema kannul. Tagaruumis kuulis oober ja pikolob korraka lasku ja kui nad esikusse jõudsid, lebas üks furnult põrandal ja teine seisis seal, revolver käes. Dober tahtis laiba parajasti ära viia, kui ma selle tirtfuga, kes mul järel käis“ — ta osutas Karlile — „sisse astusin.“

Inspektor pomises rahul olles. Tuhus ei paistnud eriti keeruline.

Uks kriminalistidest võttis revolveri ja mähkis selle uuesti taskurätti. Keegi teine astus D'Brieni kõrwale ja ootas käske.

„Noh,“ arvas inspektor, „siia saadik näib kõik selge.“ Ta sammus Collinsi juurde ja haaras tal kraest. „Miks tapsite ta?“ Ta pöördus Gusfi poole. „Kuidas ta nimi on?“

„Collins — Robert Collins. Ja see siin on Tod Reese.“

„Reese?“ Inspektor oli ainsa hüppega laiba kõrwale ja pööras selle ümber. „Sa suur jumal! Nüüd pole nalja! Teie neetud unimüts — siin lebab „Chronicle“ reporter Tod Reese ja teie ei lausu sõnakestki!“

Jotomees ja teised hakkasid ärevalt jostistama.

„Murphy,“ käsutas inspektor. „Teie helistate toimetusele, Harris toob politseiarsti, Brady jääb siia valvama ja Mac helistab auto välja!“ Siis pöördus ta järsult. „Kas keegi teist nägi lastmist?“

Gerry pidi hakkama kõnelema, kuid vaikis Gusfi märguandel.

Inspektor D'Brien kehitas õlgu. „Hea küll.“ Ta haaras Collinsil käest ja tõmbas ta uuesti jalule. „Miks tapsite ta?“ kätas ta Collinsile läbitungivalt otse vaadates.

„Mina teda ei tapnud?“ Collins vaatas segaselt ümber, nagu ei mõistaks ta, mis siin sünnib.

„No head te oma kuuliga talle kindlasti ei teinud. Miks te lastsite?“

„Võimatu,“ pomises Collins, nagu tahaks isenelele midagi selgitada. „Täiesti võimatu — mina ei võinud temale lasta...“ Ta vaatas äkki üles, pikkamisi lainenedes. „Mul pole ju kunagi veel revolverit olnud.“

„Lori,“ urises D'Brien vihaseks. „Brady, vii mees taharuumi, kuni arst tuleb — kui see täna üldse veel tuleb.“

Brady tõmbas taskust paar käsirauda ja kinnitas ühe Collinsile ümber käte. „Ümber pöörd — marss!“ käsutas ta.

„Aga tema ei lastnud ju!“ Gerry oli enese Gusfi käest lahti rebinud ja astus Bradyle teele ette. Ta silmad välfusid ja põsed õhetasid nagu palamikus. „Te ei tohi teda ära viia — ta ei teinud seda!“

„Dlete wist weidi raske kuulmisega, mis?“ D'Brien lükkas oma wistkaabu kuklasse ja vaatas Gerryle otse. „Kas te siis ei kuulnud, kui ma enne küsisin, kas keegi nägi lastmist?“

„Jaa — e—ei — igatahes tema see ei olnud!“

„Muidugi mitte! Mac, võtke wäike ka koke kaasa!“

„Ma ütlen ju teile, et ma nägin inimest, kes ta tappis!“

„Kes ta siis tappis?“

„Seda ma ei tea. Nägin ainult lastja kätt ja revolverti — tal oli sõr-
mes suur pitsatförmus ja ta sõrmed olid pikad ja peened... Ei, ma ei
waleta teile — tõesti mitte. Last tuli sealt ja ah,“ — tüdruk puhkes nutma
— „tema ei teinud seda!“

„See kõlab ju väga paljutähendavalt!“ O'Brien naeratas pilkavalt.
„Noh siis muudkui tööle, poisid! Teile on ju lapsenälg hiigelsuure pitsat-
förmusega ja pikkade sõrmedega tundmatu wälja otsida!“ Ta pöördus
Naci poole. „Maris, ära wiia!“ Poolelbi kandis ja poolelbi wedas polit-
seinik Gerry kõrwalruumi. Samal ajal astus pöördusest sisse arst.

„Tere õhtust, härra inspektor,“ ütles ta armastuswäärselt.

„Hommi! saabub kiiremini kui armate.“

„Hommi! wõi õhtu — temale on see täiesti ükspuha, kas pole?“ Ta
osutas naeratahes laibale.

„Wäga võimalik. Jätusite wist jälle pool ööb kaardilaua taga, doktor-
riike?“

„Noor sõber,“ arst ähwardas inspektorit kelmikalt sõrmega,“ pidin
hoopis huwitawama tegemise pooleli jätma.“. Ta kummardus oma wäi-
tsele musta nahkasku kohale ja tõi esile kuuldetoru. Asjatult kuulatas ta
Tod Reese südametulleid. „Jah, see on surnud, täitsa surnud!“ tähendas
ta. Siis pööras ta laiba kummuli. „Surm on järgnenud peagu silma-
pilkust. Kuul on tunginud paremalt sisse ja läbistanud südame. Ta tõu-
sis puhkides. „Poole tunni pärast on teil kuul käes. Wõtte ta ära lasta
wiia.“

Ta puhastas hoolikalt oma prillid, pani need toosi, kummardus igasse
külge ja lahkus.

„On auto siin?“ küsis O'Brien Bradhlt. See noogutas. „Siis kandke
ta autosse.“

Kaks mundris politseinikku astusid kanderuukimise sisse. Todi laip ase-
tati ruumile ja kanti linaga. Siis kanti laip ootawasse politseiautosse.

„Ja teie kaks olete esialgu peatunnistajatena ka wahistatud,“ pöör-
dus ta Gerry ja Gusfi poole. Pikolotele andis ta märku kaduda. Siis
ootas ta, kuni wahistatud olid tõmmanud mantlid selga ja sammus
nende ja teiste politseinikkude eel autosse.

13.

Erutatud ja uudishimulise ajakirjanikkude jõuk ootas neid juba jaas-
konnas. Suitsetati loendamatul arvul sigarette ja arutleti elawalt. Kui
politseiauto ukse ees peatus, tormasid nad kõmujanus Gerry, Gusfi ja
inspektori ümber. „Muumi teha!“ hüüas inspektor. „Saate seda niikui-
nii weel küllalt wäga teada. Jaa,“ ütles ta ühele lähemalseisjast, „Tod
Reese. Surm filmapiltne.“

„Kes on mõrwar?“ Uudishimulise jõuk kogunes laial marmortrepil
tihedalt nende ümber.

„Tulge kaasa üles protokollide koostamiseks. Wõi armate, et mulle pa-
rub lõbu kogu romaani kahel korral jutustada?“

„Hästi.“ Kõik järgnesid inspektorile trepist üles bürooruumi ja kuus-
lasid põnewuigega protokollide dikteerimist.

„Collins!“ Wälguküürusel sööstsid hommiklehtede reporterid telefonide juurde, et tähtsat sõnumit edasi anda. Shtulehtede reporterid olid suuremeelselt tagasihoidlikud — nad teadsid, et jõuavad oma sõnumitega ikkagi veel õigeaegselt!

Kui protokoll oli koostatud, lahkus Brady D'Brieni käsul toast. Ka Gerry ja Gus wabastati lõpuks lubaduse põhjal olla igal ajal politsei kättesaadavaks. Samuti Collins, kes nüüd oli juba sõõrdlemist kaine, tohtis isale helistada. Ikka uuesti oli Gerry kinnitanud, et ta oli näinud lastmist, kuid isegi Collins ei kuulanud teda ja pikema jututa saadeti tüdruk lõpuks minema. Kuid Gerry ei sõitnud koju. Ta laenas Gussilt küll sõiduraha, kuid jooksis üle tänawa kohwikusse. Seal raputas ta ühe autojuhi unest ja medas ta kohwiku ees parkimasse autosse.

Siis nimetas ta Phil Cornwalli aadressi ja näris närmiliselt küüsi, kui auto põhja poole kihutas. „Sõit läheb elu ja surma peale,“ oli ta juhile öelnud ja sellele wastawalt kihutas mees ka nii, et nad kaheteistkümneminutiga olid kohal.

Torisev uksehoidja awas Gerryle, kuid ei tahtnud teda lasta üles sõita.

„Kuid ma pean härra Cornwalliga tungiwalt kõnelema — asi on äärmiselt tähtis.“

„Ei tähenda.“

Gerry mõtles hetke. „Õib-olla lasse see härra seal mind üles sõita,“ hüüdis ta äkki.

Lüüsatud uksehoidja waatas ümber, kellest tüdruk räägib. Wälguküürusel lippas Gerry mehest mööda tõstutisse, jõudis paar sekundit enne teda kohale ja paiskas ukse kinni. Ta wajutas nupule ja tõstut hakkas liikuma. Hinge pidades loendas ta majakordi: kolmas, neljas, viies...

Kui tõstut jõudis kuuteistkümnendale korrale, ruttas ta wälja ja jooksis Cornwalli ukse poole. Ta wajutas kellale, kuni unine teener awas.

„Pea otsekõhe härra Cornwalliga kõnelema,“ hingeldas ta, „asi on väga tähtis.“

„Mga — niisugusel kellaajal, kallid preili! Kell on alles wiis ja härra Cornwall just heitis magama...“ protestis teener.

„Ma ei saa sinna midagi parata. Ma ise pole üldse veel magama saanud — asi puutub härra Collinsiga ja härra Cornwall peab sellest tingimata teada saama! Härra Collinsiga juhtus midagi — ah, palun teid — ärge seiske nagu puutükk — äratage pigem härra Cornwall...“

Kuid härra Cornwall ei wajanud enam äratamist.

„Mida see larm siin tähendab?“ Phil oli endale haaranud hommiksmantli ümber ja ilmus ise ukse wahel.

„Tahtsin — tahtsin preilit tagasi saata,“ alustas teener, kuid Cornwall katkestas teda.

„Noo — see on ju wäike Gerry — mis toob teid minu juurde?“

Kuid Gerry puhkes sõbralikku nägu nähes kergendatult nutma ega saanud sõnagi suust.

„Miks nii erutatud, kallid laps — mis on siis lahti? Tulge sisse ja ju-

tustage, mis on juhtunud." Ta pani rahustavalt Gerryle kae ümber õlgade ja wiis ta elutuppa, keerates tule põlema.

"Konks alkoholi rahustuseks?" küsis ta. "Taemas, näete tõesti päris kurnatud wälja. Wõtke kõigepealt istet — süa, minu kõrwale — nii, ja nüüd jutustage."

"Buster wahistati!" nuuksus Gerry.

Cornwall naeratas. "Tähendab, see mees meeldib teile siiski?" Gerry noogutas läbi pisarate.

"Te ei tohi juhtumit nii traagiliselt wõtta! Ta on juba sageli olnud wahistatud."

Gerry raputas pead. Ah, miks ei wõinud Cornwall teda wõtta tõsiselt ja lasta kõike korralikult seletada!

"Äärmisjes joobnud peaga wõi peksis kellegi läbi?"

"Ei — mõrm!" Sooh, nüüd oli see öeldud!

Cornwalli suu wajus lahti ja nägu muutus kahmatuks. "Mis — kas see peab olema nali?" küsis ta ägedalt, kuid talitses end koke. Miski Gerryle tõendas talle, et see polnud nali. "Wabandage," ütles ta, "kuid mind on nii sageli ta hullude tükkide pärast woodist üles pörutatud, et ma koke ei mõistnud. Mõrm? Buster on ühe inimese tapnud? Wõimatu — meeletus — keegi..."

Ta haaras tüdrukul õlust ja püüdis framplikult säilitada enesewalitsust. "Kus, laps? Nuttu, jutustage! Ja kuidas? Ja kelle?" Ta sammus kapi juurde ja walas endale klaasi wiskit. Gerry jutustas lühidalt, mis oli juhtunud.

"Tõd Kees? Waene pois. Kuid Buster ei wõinud see olla — ei, täiesti wõimatu! Nad olid ometi noorpõlwe sõbrad, ja isegi kui Buster purjus oli — tal pole ju ealeski olnud rewolwrit..."

"Ma tean. Kuid miks ei kuula nad mu seletust? Ütle sin ju neile, et nägin kõike. Buster ei tapnud teda — keegi teine laskis, keegi, kes seisis ukse juures! Selge, oli Tobil ehk waenlasi?"

"Wõ—ib—olla juhtus tal mõni olema, kuid mulle pole ta neist rääkinud."

Korraga jäi Gerry tardunud pilgul waatama. "Taemas, miks ei mõelnud ma koke sellele!" Nüüd kõneles ta kiiresti ja ärritatult, seletades Cornwallile oma terawast kookupõrkest Tony Zacchiniga eelmisel päewal, autoõnnetusest ja Todi märkusest, et Tony ehk wõiks neile kätte tasuda. Cornwall kuulas pinewusega.

"Hm, wõimalik see ju oleks," pomises ta. "Kuid mulle tundub siiski kahtlane, et Tony paari näduse dollari pärast tuntud ajakirjaniku tapaks — wõi lihtsalt sellepärast, et teie keeldusite talle alkoholi müüdamast." Ta hüppas üles. "Kuulge — te ütlesite, et mees kandis pitsatsformust? Järelikult polnud tal kindaid käes ja rewolwrit peavad olema sõrmejäljed — tähendab, weel teised sõrmejäljed peale Busteri omade!" Ta tormas uksest wälja, hõigates üle õla: "Äks hetk, riietun kähku!"

Gerry tõusis, heitis pilgu oma taskupeeglisse ja kohendas juukseid. Tal oli parajasti puuderdamine käsil, kui Cornwall uuesti naasis, korralikult riides. „Nüüd lätku jaoskonda! Peame neile jutustama sellest Tonyst. Võib-olla peitub selles midagi, võib-olla ka mitte.“

Jõudnud tänavale märkasid nad paar maja edasi üksikut takso. Nad jooksid sinna ja ronisid hingetult sisse. „Politseijaoskonda!“ hüüdis Cornwall juhile.

Wäikides sõitsid nad tükk aega läbi inimtühjade tänavate. „Jah, imelikult läheb siin maailmas mõnikord,“ alustas Cornwall. „Minus mees kogu linnas, kes nüüd täpselt teaks, mida teha, on juhuslikult see, kes kuuli läbi surma sai. Maene pois!“ Kurwalt raputas ta pead ja jatkas siis: „Buster jõi öö läbi — te teate muidugi, miks?“

Gerry eitas.

„Teie pärast!“

„Minu pärast?“ Gerry häälest kolas nii suur imestus nagu seda iganes võib osutada nii väsinud inimene nagu oli tema sel hetkel.

„Jaa, teie pärast. Kui ta — noh, ta on teisse lootusetult armunud — ja kui ta teid seal Kiri landi juures peol nägi ilma riideteta, muutus ta päris meeletuks.“

Gerry nagu lõendas ja ta oli õnnelik, et polnud veel walge. „Kui ta veel hetkeks oleks jäänud sinna, oleks ta teada saanud, miks olin ilma riideteta — wõi õigemini: ilma kleidita. Kuid seda ei tulnud tal pähe.“ Gerry kehitas õlgu. „Kas mina võin sinna midagi parata, kui ta iga sugustes töökaalides ümber aaleb? See tuli nii...“

Kuid Cornwall ei pidanud enam kuulma, kuidas kõik tuli, sest takso peatus ja juht teatas: „Jaoskond!“

„Kus on siin inspektor D'Brieni kabinet?“ küsis Cornwall portjeelt.

„Kolmsada kakse,“ vastas see pilku tõstmata. „Sealt trepist üles,“ lisas ta pöidlaga selja taha näidates. Mõlemad ruttasid trepist üles.

Keegi ametnik astus neile uks number kolmesaja kahe ees vastu. „Kelle juurde te soovite?“ küsis ta.

„Olen Robert Collinsi sõber ja toon tähtsaid teateid — tahaksin kõnelda inspektor D'Brieniga.“

Ametnik silmitses teda, hammustas alumist huult ja wabastas lõpuks tee. „Astuge sisse,“ urises ta, olles nähtawasti suure sisemise heitluse järele otsustanud lubada seda. „Härra inspektor! Collinsi sõbrad — tähtsate teadetega, nagu nad väidavad.“ Ta ootas, mida inspektor wastab. See noogutas ja ametnik wäljus ust sulgedes.

„Ah, seal te olete juba jällegi!“ D'Brien heitis pahase pilgu Gerryale, kes kohmetult maha waatas.

„Terwist, Phil Cornwall on mu nimi,“ esitles end Phil. „Mu isa on komisjari hea sõber. Võib-olla teate seda isegi. Kuid tahaksin teile esitada küsimuse, lootuses, et olete küllalt diskreetne mitte esitama wastuküsimust.“

„Ma ei mõista teid hästi.“ Cornwalli isa sõprus komisjariga ei awaldanud ilmselt loodetud mõju. „Mis küsimuse te tahtsite esitada?“

„Noh, kui keegi maha lastakse, waadatakse tavaliselt, kas rewolwri leiub formeälgi, efs ole?“

„Seda kü.“

„Noh, ja kas seda tehti ka selle revolvriga?“

„Muudugi.“

„Ja sõrmejälgi leiti?“

„Jm — jaa.“

„Busteri — tahtsin öelda Collinsi sõrmejälgi?“

„Loomulikult.“

„Ja nüüd mu küsimuse juurde. Leiti seal ka teisi sõrmejälgi?“

D'Brien vajutas nupule oma kirjutuslaual. Toa keskmine uks awanes. „Looge mulle tolle Collinsi revolvril sõrpsid,“ hüüdis inspektor.

Paari minuti pärast ilmus keegi pikk, habemest mustendama lõuaga noormees kolme neljakandilise walge papitükiga. D'Brien tõstis kaks neist üles. „Need jäljed leidusid revolvril. Ühed on Collinsi ja teised meie omad.“ Ta silmitsees Cornwalli uurivalt, nagu tahtes küsida, kas juhtum pole sellega küllalt selge.

„Ja rohkem jälgi seal ei olnud?“ Cornwall oli ilmselt hämmastunud. „Habestunud näga noormees näitas ette kolmanda papitüki. „Ainult üks. Üks põial! Wõi selgemini öeldud — ainult pöidlaots. Igatahes mitte küllalt, et selle põhjal midagi selgitada.“

Huviga silmitsees Cornwall kustunud jälge. Nukralt pöördus ta siis D'Brieni poole. „Palju tänu igatahes, härra inspektor. Kui lubate, tahaksin teilt nüüd veel midagi küsida.“ D'Brien noogutas armulikult. „Miks ei taha te seda uskuda, või vähemalt katset teha seda tõendada, et keegi tõesti ukse juurest lastis, nagu noor daam kinnitab?“

D'Brien tõusis. „Noor sõber,“ ütles ta kõhatades, „me oleme kõik ainult inimesed ja eksimine on inimlik, kuid meie politseinikud haarame tavaliselt kinni igast jäljest. Kuid kahjuks ei leidu noore daami jutus midagi, millest võiksime kinni haarata. Ta seletab, et keegi ukse kõrval seisis ja läbi eesriide lastis. Saatsin selle põhjal tubli ametniku sinna ja lastsin järgi uurida. Üksel on nii palju sõrmejälgi, et üks nende hulgast kuudagi filma ei paista. See tähendab — filma paistab ainult üks, kuna see on seinale lähemal kui teised. Sellest tegime ka äratõmbe. Aga öelge, kuidas on võimalik selle abil leida jälje omanikku linnast, kus seitse miljonit elanikku?“

Cornwall waitis. Oluford näis tõesti sõrdlemisi lootusetu.

„Kolm isikut kuulsid lastu, mis surmas Tod Reese,“ jatkas inspektor mõtlikult, „ja kui need kolm jõudsid esikusse, nägid nad Collinist seismas, revolver käes. Meie relvaosakond kinnitab mulle, et kuul, mis surmas Reese, on pärit Collinsi käest leitud revolvrilt. See on küllalbasaks asitõendusüks kohtu ees ja võib maksta süüdlaselt pea.“

Ta kummardus kirjutuslaua kohale ja wõttis mingi läikiva eseme. „Ah jaa, selle leidisid nad ka veel — ühed näpitsprillid. Kuid see ei ütle palju. Arwatawasti kannawad paljud „Ambassadeuri“ külastajad näpitsaid ja kaotawad neid ka sageli. Igaks juhuks hoiame aga näpitsad hästi alal.“

Inspektor sammus ukse juurde ja awas selle. „Rohkem ei saa ma teile kahjuks midagi öelda. Kuid üht tahaksin veel lisada oma kogemuste põhjal.“ Ta pani kae Cornwallile õlale. „Arge pöörake liialt tähelepanu erutatud või hirmunud naiste tunnistusele. Head ööd.“ Ta pöördus, heitis

pilgu aknale ja naeratas, märgates, et väljas oli valgenenud. „Wõi parem „Head hommikut“! Niipea, kui Collins prokuröriks on tõneldud, võite temaga wististi kokku saada.“

14.

Rufutult waikides sammusid Gerry ja Cornwall tänaval mõnikümme sammuga edasi.

„Arwan, et ma esialgu ei saa midagi enam teha,“ kätkestas Gerry lõpuks waikuse. „Kõige parem oleks mul nüüd wist koju sõita.“

„Kuju?“ Cornwall waatas talle imestanult otse. „Ärge ajage hullu juttu! Olete jürmani wäsinud — wiin teid nüüd kuhugi hotelli ja minnit wasturääkimist!“ Ta waatas taksot otsides ümber.

„Aga mu perekond...“ algas Gerry.

„Kallis laps, te olete küll kõige hoolitsemam olend, keda ma eales olen näinud! Alati muretsete oma perekonna wõi teiste inimeste pärast. Kuid nüüd hoolitseme hetke wäikesse Gerry Marshi eest — selge?“

Ta sõidutas tüdrukku hotelli „Centralparki“, wotas, kuni Gerry oli enese sisse kirjutanud ja maksis toa eest ette ära.

„Sooh, nüüd minge magama ja ärge liisuge hotellist, kuni ma teile järele tulen! Kui te siiski warem lahute, saan ma teiega tõesti wihaseks! Olete kena wäike olend, ja kuni me Busteri oleme wabastanud, seisate minu isikliku kaitse all.“ Ta wõttis tüdrukku kae ja wiis ta tõstukisse.

Wäsimusest tuikudes sammus Gerry oma tuppa, riietus mehaaniliselt lahti ja wiskus siis nuuksuma puhkedes woodisse. Waene, waene Tod! Ah, miks pidi just headel inimestel alati minema halvasti — mispärast! Nüüd oli ta ilma ka sellest ainast kuldsest hingest, kes talle tõesti oli soowinud head.

Kaua nuuksus Gerry patjadesse. Lõpuks sai wäsimus ta üle wõimuse. Alles päewal kella poole kahe ajal äratas telefoni lahkamatu helin ta unest.

„Juba ülewalt?“ küsis hääl kuuldetorus. „Siin Phil.“

„Di, wabandage. Tahtsin juba ammu tõusta. Kuid olen ühe minutiga walmis — uskuge mind, ma kiirustan tõepoolest.“

„Tahin ma tulla teie juurde üles ja teiega koos einetada?“

„Jaa, aga — kas see sobib siis — hotellis?“

„No miks mitte, kui on kasutada ka salong.“

„Mul on ka salong?“ küsis Gerry segaselt.

„Jaa, teil on terve apartemang,“ naeris Phil.

Gerry waatas suu silmil toas ringi ja märkas alles nüüd usti, mis wiis kõrwaltuppa. „Mulle näib, et muutun iga päewaga hujameelsemaks — kas usute, ma tõesti ei märganud midagi!“

„Vole mingi ime, waene laps. Nii koledate elamuste juures. . . Kuid tahin ma tulla?“

„Loomulikult. Olge lahked,“ wastas Gerry südamliselt.

Ta hüppas kähku woodist ja jooksis wannituppa. Ta polnud veel jõudnud minna wanni, kui uksele koputati. Kähku jooksis Gerry awama.

„Mul pole veel kuigi palju seljas,“ ütles ta läbi ukse. „Kas jätate mulle pool minutit aega kadumiseks, enne kui astute sisse?“

„Minu poolest ka terve minuti.“

„Hästi.“ Gerry lükkas riivi ukse eest ja ruttas tagasi magamistuppa. Paar minutit hiljem, kui ta riidetatult ilmus, filmitsees Cornwall fortjus kulmul ajalehte, mille ta oli võtnud Gerry ukse eest.

„Vaadake korraks seda!“ Ta osutas pealkirjale. Gerry luges: „Buster Collins, tuntud panga- ja börsitegelase poeg, laskis tülitsemisel maha ajakirjaniku!“

Cornwall tahtis paar iseloomustawat lauset kirjutisest ette lugeda, kuid Gerry katkestas teda.

„Mis saab nüüd?“ küsis ta.

„Kõigepealt tellime eine ja siis peame nõu.“ Cornwall sammus telefoni juurde. „Kuidas oleks kohvi, röstitud saia ja wõi, keedise ja paari munaga?“

„Las si kohvi ja paar muna võiksin päris hästi ära hāvitada,“ arwas Gerry.

Neil ei tarvitsse kaua oodata. Tähelepanelik teener lükkas laua hommikueinega sisse ja serveeris.

„Käisin täna hommikul juba Busteri juures,“ seletas Cornwall lühidalt. „Ja profuröoriga kõnelesin ka juba. Ta lubas teid kuulda mõtta, kuid ei looda sellest suurt tulu. Tema arvates on juhtum täiesti selge.“

„Kuidas ta tuju on?“

„Kelle?“

„Busteri? Tahaksin teda meeleldi näha.“

Phil haaras üle laua tüdrukku käe. „Sellele ma mõtlesin juba, lapsuke, kuid võib-olla on parem, kui te esialgu tema juurde ei lähe.“

„Ta — ta ei taha mind näha?“

„Mis parata — ta on ju suur laps: kangekaelne ja hellitatud!“

„Miks mõtleb ta ometi minust nii halvasti — andmata mulle wāhimatti võimalust seletamiseks! Esiteks jätab mu sõna lausumata istuma ja laseb mul tundide wiisi õhtukleidis tēnawal külmetada — wōtmata wae- waks āragi õelda — ja siis...“ Wihapisarad tungisid Gerryale silma ja ta wahetas kähku kõneainet. „Kaitsja Busteril ometi on juba?“

„Isegi wiis — kõik ta isa wanad āraproowitud adwokaadid. Ja minu isa saatis oma adwokaadi ka igaks juhuks sinna.“

„Mida muud võiks tema heaks veel teha?“

„Kui ma seda teaksin, kallid laps! Numalal kombel on mul praegu veel teisi muresid. Ema oli haige ja sõidab täna kell kahelja wāāwliwanni. Hārā poeg peab teda saatma ja sinna jääma, kuni ta on enese sisse elanud. Muudu poleks mul midagi selle wastu, kuid just nüüd teid ükšinda jätta — see mõte ei meeldi mulle.“

„Oh, küll mina saan juba kõigest üle! Mind waewab ainult see, et mind ei taheta uskuda, ja...“

„Ma tean. Muide, jutustasin Busteri isale sellest ja temal on tunne, et kaitsjad teie tunnistuse põhjal suudawad pāsjugi āra teha. Kōpuks olete teie Busteri ainus tunnistaja. Atlesin kaitsjatele, et elate siin ja neile oleks kindlasti terwitataw, kui te veel weidikefeks jääksite siia, kuni protsefs lestab.“

„Siia! Laemas, ma ei teeni ju nädalaski nii palju, et siin ühe päewa eest maksa!“ hüüdis Gerry rabatult.

„Selle eest hoolitsewad juba teised, kui teie ainult olete nõus.“

„Aga ikkagi — ah, Phil, tahaksin teda nii väga abistada, kuid tema ei taha mind isegi näha!“

„Kannatage veel nii kaua, kuni olen teda pisut ette walmistanud. Täna hommikul ei saanud ma selleks veel dieti mahti. Niisiis“ — ta tõusis — „reisin täna ära ja loodan lähe nädala pärast olla tagasi.“ Ta ulatas tüdrukule käe, tõmbas palitu selga ja pani kaabu pähe. „Olge wahwa tüdruk — küll kõik läheb hästi. Ja nüpea, kui olen jälle linnas, annan teile endast teateid.“ Ta tõstis Gerry lõua üles ja wajutas talle põgusa suudluse huultele.

„Head reisi!“ naeratas Gerry.

15.

Jessie, kes sel pärastlõunal rahutult „Ambassadeuri“ ees edasi-tagasi jalutas, pidas Gerry kinni, kui see parajasti tahtis lipata pöördusest sisse. „Kuulsin kõike,“ ütles ta „ja ülejäänud osa lugesin lehest. Ara parem mine sisse. Mulle näib, et direktisioon on mures, ja mõiksid oma muinasjuttudega nende külastajad peletada. Waata sin ennist waipe ja pidin peagu minestama. Müüd asendaksid nad selle uuega.“ Jessie haaras Gerryl käsiwarrest ja sammus temaga pikki Broadway edasi.

„Ma ei saa kaugele kaasa tulla — pean jälle tagasi olema garderoobis, kuigi Gus teeb näo, et täna pole lootat suurt lõikust.“

„Mind — mind wallandatakse?“ küsis Gerry murelikult.

„Ei — Tony tahab ju ainult ümber paigutada teise lokaali. Sul ei tarwitsewat muretseda, laheh ta äelda. Mine müüd koha tema juurde, ta tahab sinuga tungiwalt rääkida. Wallandamisest pole juttugi — lubab sulle isegi anda rahuliku koha, kus saad enese wälja puhata.“

Jessie seisatas ja koputas Gerryle õlale. „Niisiis asu teele ja ära tee nii haput nagu nagu...“ Alkki meenus talle midagi ja ta waikis. „Tean, misline tunne sul võib olla, kallid,“ lisas ta südamlikult. „Tõd oli tõesti tore pois.“

16.

Tony wotas Gerryt juba igatsusega ja Mike'ile oli tehtud korraldus tüdrukut otsema teed kabinetti juhutada.

„Wiimaks ometi!“ terwitas ta tüdrukut.

Gerry waikis.

„Olete hea laps, aga te lobisete liiga palju!“ Ta ei wõdanud ära tüdruku wastust. „Müüd te müidugi arwate, et teid wallandatakse, miks? Ekstite! Nii halb Tony ei ole! Kuid võib-olla on teile meeldiwam, kui teil enam ei tarwitsa „Ambassadeuri“ minna.“

„Kuidas soowite,“ ütles Gerry. Ta huuled wärisesid ja hirmust wallandamise pärast weeresid pisarad üle põskede.

„No mis te müüd!“ Tony ei mõelnud tõesti halba, kuid ta ei osanud end teistiti wäljendada. „Peate raha teenima, mis? Arge muretsjega.“ Ta tõusis ja patutas Gerryle heatahtlikult õlale. „Teie elu pole kerge, tean seda — kuid meil on uut tööd — ja otsekohse, mõistate?“

Gerry naeratas fergendatult.

„No näete — juba paistab päife uuesti! Niisjäs pange tähele: teie lähete „Wiiekümne nelja“ klubisse ja Lottie, kes seal töötab, tuleb üle „Ambasadeuri“ ja asi ongi korras!“ Ta tõmbas taskust paki rahatähti ja pistis ühe kahekümne dollarilise Gerryile pihku. „Nii, ja nüüd lähku tööle!“

„Palju tänu, härra Zaccchini — olete tõesti hea inimene.“

17.

Suurema waevata leidis Gerry „Wiiekümne nelja“ klubi, seletas turjakale wäljawiskajale ukse juures, kes ta oli, ja astus sisse.

Klubi oli nagu teisedki sama liiki asutised New Yorgis, endine erawilla, mis oli osawalt ümber muudetud Broadway külalistega öölokaaliks. Esikus oli ülimoodsat terasmööblit segi mahagonimööblitega ja seinad olid üle külvatud piltidega. Ruumi ei ilustanud ka mitte pungis filmade ja esiletungiwa lõuaga wäljawiskaja.

Vaar marmorastet kõrgemal wiis see Gerry kahekorbselt suletud wesk-tibüüli ja sealt suurde fuajeesse. Wajemal wiis lai trepp baari — ja lifabaari, kui külaliste arv seda nõudis, — eratubadesse ja kahte söögisaali, mille seinad olid ilustatud julgejooneliste hiina maalingutega.

Külastajaid käis klubis palju, kuigi taolisi leidus weel tosinaid. Kõik nad äritsesid hästi ja kui kord üks neist juhtus leidma filmatorikawalt rohkem poolehoidu, kui teised, loeti järgmise päewa hommikulehtedes mingist lastmisest või püssitamisest lokaalis ja mõneks ajaks wähenes lokaali külastajate arv.

„Kus on siin öieti garderoob?“ küsis Gerry buldogi näoga mehest.

„Seal eesriiete taga on mingi riiete ärapaneku koht. Garderoobi meil siin üldse pole.“

„Hea küll,“ noogutas Gerry, sammus näidatud paika ja hakkas mantlit ära panema. Sealjuures awastas ta kaks pakikest garderoobinumbreid — ühe kübarate, teise mantlite jaoks — ja kasjetti, mis pidi ühe õhtuga neelama rohkem jootrahasid, kui garderoobipreili sai kahe nädala kestel palka. Peale selle leidus seal korwitäis willast ja sametist walmistatud loomakesti — jäneseid, koeri, karusid — kõigil punased siidpaelad kaelas ja hinnad külses. Hindu silmitsedes naeratas Gerry. Loomade eest wõis nõuda neli, kuus või kümne dollarit, wastawalt sellele, kuimõrd purjus oli ostja. Edasi awastas Gerry weel kandelaua kallihinnaliste paberossidega, mille hulgast wiieteist-sendilisi sigarette müütati kolmekümne eest ja weerand dollarilisi poole dollari eest. Kui Gerry oli kõik üle waadanud, pöördus ta jälle buldoginäo poole. „Garderoobipreili peab teie poes küll kõike tegema,“ ütles ta. „Loodetawasti ei tule tal isegi triikida või serweerida.“

„Oh, su teised wäikesed kohustused olenewad täiesti külalistest ja sellest, kuidas need kohitled. Sooh!“ — uksekell helises — „juba tulewad.“

Järgmise poole tunni kestel woolas külalisi üksteise järele sisse ja tunni aja pärast oli riiteruum täis tuubitud. Esimesel wõimalusel riputas Gerry endale kandelaua kaela, wõttis korwikese loomadega käsiwarrele ja tegi klubiruumides ringi. Kümne minuti jooksul oli ta tänu sõbralikule, kuigi jäiselt ametlikule naeratusele, kümne dollari eest müünud paberosse ja

nelja dollari eest ühe jänese — seft kümnelisteks oli aeg veel liiga wara-
jane. Koffu oli ta saanud neli dollarit jootraha. Ta pidi tahtmatult nae-
ratama. Mis lahked annetajad küll oleksid öelnud, teades, et see raha rän-
dab kellegi pakku itaallase taskusel!

Kui Gerry tagasi jõudis riietusruumi, ootas teda keegi noormees. Ta
oli keefinist kasku ja weidi mühakas, kui ettevõtliselt sädelewat silmade
ja meeldiva naeratusega. Ta tõstis sõrmed kaabu juurde, wõtmata seda
peast ja sellest järeldas Gerry, et tal tegemist lehemehega.

„Tere õhtust. Preili Marsh?“ küsis noormees.

„Jaa,“ ütles Gerry umbusklikult. Tony oli teda palunud mitte liiga
pakku lobiseda.

„Jimmy Cannon „Chronicle’ist“,“ tutvustas end noormees. „Oleme
ainus ajaleht, kes teie jutustuse tõi käpimatult ära ja nüüd saadab mind
toimetus siia, et teid abistada. Meie peatoimetaja arwab nimelt, et olete
mõrwari jälgedel ja ma pean end pakkuma teile abiks ja waatama, kas me
ei saa rohkem materjali koffu. Olete seda juba näinud?“

Ta tõi taskust esile kofkumurtud „Chronicle’i“ numbri, lõi selle lahti ja
osutas ühele kaheweerulisele kirjutisele.

„Mis see on?“ küsis Gerry pahuralt, kirjutist waatamata.

„Chronicle“ maksab tuhat dollarit tasu isikule, kes muretsseb andmeid
Tod Reese tõelise mõrwari kohta. Meie toimetus arwab, et teie olete ainus
isik, kel õigeid andmeid mõrwari kohta ja sellepärast pean jääma teie lähe-
dusse ja waatama, mis me koos suudame saawatada.“

„Olen juba kõike jutustanud, mida tean,“ ütles Gerry pead raputades,
„kuid keegi ei taha mind uskuda. Kõik nimetawad mind hullumeelseks, ja
kui seda veel kord juhtub, lasen ise!“

„Hm, seda teeksin mina kah! Aga waadake, meie wana usub teid siiski
— muidu poleks ma siin.“ Ta õngitses taskust kortsunud paberi, kritseldas
sellele oma nime ja telefoninumbri ja ulatas Gerryle. „Kui teile midagi
erilist peaks pähe tulema, wõite mind selle numbri all kätte saada. Wõi selle
all,“ lisas ta, wõttis tüdrukul sedeli käest ja märkis sinna veel teise numbri.
„See on mu lemmiklokaal — kui mind toimetuses pole, olen kindlasti
seal. Igaks juhuks astun õhtu jookshul paar korda sisse ja waatan, kuidas
teie käsi käib.“ Ta pöördus minekule, kuid waatas üle õla tagasi. „Kes teab,
mis wõib juhtuda. Juhus etendab elus sageli ütle mata tähtsat osa.“ Naer-
ratades tõstis ta mantlikrae üles ja wiipas Gerryle lahkimiseks. „Ar-
wan, et näeme edaspidi veel sageli ja see mõte ei kohuta mind sugugi.“

„Tänan komplimendi eest,“ naeratas Gerry.

Siis oli noormees kadunud.

See oli ainus ebatavaline wahejuhtum esimesel õhtul, mil Gerry töö-
tas „Wiiekümne nelja“ klubis. Ta wõttis kübaraid ja mantleid wastu,
tõrjubes tagasi purjus külaliste lähenemiskatseid ja naeratas sunnituult
waimuwaeste naljade üle, pistis wahetewahel mõne jootraha kassetti ja
fõitis lõpuks surmani wäsinult tagasi hotelli.

Järgmisel õhtul tööle sõites ostis ta mitu õhtulehte ja silmitses põne-
wusega pealkirja.

„Collinsi mõrmaprotsessis nõutakse tähtpäewa kiirustamist!”

„Collinsi peatunnistaja kõrvaldatud!”

Nii kuulutasid „Graphic” ja „Journal” raswaste pealkirjadega.

„Collins eitab oma süüd Reese tapmises!”

Nii teatas „Chronicle” ja humiga luges Gerry kirjutise läbi.

Siis walgatas tal midagi läbi aju. Ta wäljus Centralpargi jaamas rongist, ruttas telefonikappi ja helistas Leslie Collinsile. Weidi aja pärast sai ta ühenduse.

„Siin Gerry Marsh,” alustas ta.

„Jaa?” Mehe hääl kõlas lootusrikkalt.

„Kuulge, härra Collins, kas te ei saaks mõjustada, et nad mu juttu usufsid?” küsis ta murelikult.

„Armas preili, mina usun teid ja mida pean ma teile veel ütleva?”

„Alga advokaadid — teie advokaadid —, miks ei lasse nad mul kohtu ees tunnistada, kuidas kõik sündis?”

„Kuna teie jutt kõlab nii uskumatuks, et nad kardawad, see wõiks wannutatud meeste silmis tuua pigem kahju kui kasu. See on kogu põhjus. Olin peagu päew läbi nende juures ja nad ütlesid, et nad homme teid jutule wõtawad.”

„Kas ma ei wõiks teie pojaga kõnelda?”

„Kardan, et mitte.” Hääl teiselpool oli muutunud märgatawalt jahedamaks.

„Teen igatahes kõik, mis seisab mu wõimuses,” ohkas Gerry tasa ja riputas toru hargile.

19.

Collinsi advokaadid — firma Barton, Smythe ja Seymour — palusid Gerry järgmisel hommikul enda juurde.

Smythe, põskhabemega mehike, kelle wälimus meenutas eelmist sajan-dit, silmitses teda mõnuga ja juhatas ta siis Milton Seymouri kabinetti.

Milton Seymour palus Gerryt istet wõtta ja kõhatas paar korda tähtsalt oma pählkipuust kirjutuslaua taga. Rahutus ootuses istus Gerry klubitoolis. Advokaat hõõrus käsi, siis nina ja pühkis paar tolmukübet käiselt. Siis haaras ta ühe wiimastest „Chronicle’i” numbritest ja osutas laimatuks maniküüritud sõrmega kaheweerulisele pealkirjale:

„Chronicle” uurib, kas garderoobipreili seletused wastawad tõele.”

Gerry süvenes artiklisse ja märkas selle juures korraka oma pisti. Advokaat osutas pildile. „Kas te ei arwa, et sellest on nüüd küllalt?” küsis ta kahisewal häälel.

„Millest?”

Advokaat tegi pahura liigutuse. „Noh — refleksid!”

„Mis refleksid?”

„Te arwate, et me ei tea, milleks tahate juhtumit kasutada?”

„Ma — ei mõista teid!”

„Seda võib arvata. Kuid te peaksite ometi mõistma. Olete ju korralik tüdruk, preili Marsh! Noh — nägite juhtumisi võimalust end kuulsa teha ja segasite end sellepärast asjasse. Kuid meie arvates olete nüüd enda jaoks teinud küllalt. Teie seletused kõlavad liialt muinasjutuliselt ja need on äratanud ainult kahtlust ja — wedanud meie kliendi — hm — veeril sügavamalt sisse.“

Gerry silmitses meest püüesilmi. „Ah teie arvates kinnitasin ma, et Buster pole lastnud, ainult selleks, et pääseda ajalehte?“ Gerry oli nii segane, et ta waemaga leidis sõnu.

„Sige. Ja võib-olla ka selleks, et võtta Busteri isa lugupidamist, mida hiljem ehk tasutakse rahas. Lõpuks teame ju kõik, et kui keegi tõesti peaks teie lapsikut juttu uskuma, oleks härra Collins kindlasti valmis teile suurejooneliselt tasuma.“ Ta ohkas oma sõnade lõpul kergendatult, nagu keegi, kes söögi alla oli õnnelikult neelanud kibeda arstimini. „Mulle tehti ülesandeks teile teatada, et me sellisest abist meelsasti loobume. Meie klient oli teataval filmapilgul joobnud ja järelikult mitte vastutav oma tegude eest, ja me usume, et ei tohiks osutada raskesti sellega wannutatud mehi weenda.“ Ta tõusis.

Gerry nägu lõhenas ja filmad välkusid. Ka tema tõusis. „Jaa, teha sin teda abistada,“ ütles ta kibestunult. „Nüüd aga wiigu nad ta minugi poolest elektritoolile. Ma tean, tema ei tapnud Tod Reeset — sest ma nägin, et keegi teine lastis. Ja teie...“

„Miks te meie siis ei ütle, kes lastja oli?“

„Sest et ma meest ennast ei näinud. Rahjaks olen ainult garderoobi- neiü ja mitte selgelnägija.“ Gerry muutus iga sekundiga vihasemaks. „Mis kasu oleks mul sellisest refleksist? Mida tooks see mulle?“

„Raha!“ sõnas advokaat. „Siinjuures meenub mulle, et mind woli-tati teile väike kingitus üle anda.“ Ta võttis kirjutuslaualt tšeki ja ulatas selle Gerryle. „Härra Collins näib arvavat, et väike puhkus teeks teie närwidele head.“ Talle hõõrus ta käsi.

Gerry nägu tules kardetawalt. Tuba pidi ta lausuma midagi tera-wat, kuid talitses end wiimasel filmapilgul ja pistis tšeki kääkotti. „Tä-nan,“ ütles ta jahedalt ja sammus uksest välja.

Tõstulis silmitses ta tšeki lähemalt. Wiis tuhat dollarit — auartus, sellise suurmeelsuse ees!

Maja alumisel korral helistas ta ühest telefonikapist Busteri isale. Keegi teener vastas talle aga, et härra Collinsit ei tohtinud praegu segada.

*

Gerry saabus „Wiiekümne nelja“ klubisse ikka veel sõrdlemisi eru-tatud meeleolus. Ta helistas otsekohe Jimmy Connonile. Noormeest pol-nud toimetuses, kuid Gerry sai ta paar minutit hiljem kätte ta lemmiklo-kaalist.

„Dean teiega kõnelema,“ ütles Gerry.

„Kui?“ Noormehe häälest kuulbus ärewus.

„Ei, lahastin teile midagi jutustada.“

„Olen tunni aja pärast seal — mul on veel üks tähtis koosolek ees.“

20.

Külastajaid oli „Viiekümne nelja“ klubis rohkesti nagu alati. Kella üheksa ajal õhtul oli riiteruum täis ja lokaal tulvil. Lakkamatult mooslas külalisi sisse ja välja ja töö juures unustas Gerry enam-vähem solwawa juhtumi. Kella poole kümne ajal ilmus Jimmy Cannon — mitte enam täiesti lainena, kuid siiski veel mõimelisena teise jutustust kuulama. Gerry seletas talle lühidalt, mis talle kuulsas advokaadibüroos oli juhtunud. „See käib üle mu ajakirjaniku taibu! Ei — seda ei suuda ma tõesti mõista! Inimesed peaksid ometi kinni haarama vähimastki jäljest ja nad lükkawad teid lihtsalt kõrwale! Mõin ainult korrata — mulle on jee arusaamatu! Alga igatahes hea artikli mõib sellest saada!“

„Eiis on mul kahju, et teile sellest jutustasin. Mõi arvate, et mul pole veel küllalt? Ah, jumal — püüad teist inimest aidata ja sulle heidetakse ette, et oled refleami ja raha peale väljas ja pead end lastma tšheki alandada! Palun teid tõsiselt: mitte sõna sellest lehte!“ Tüdruk pistis käe põue ja tõmbas tšheki välja.

„Kolm nulli — huit!“ wilitas Cannon. „Selle eest mõtaksin terve wirna alandusi wastu!“

„Seda ma tegingi,“ ütles Gerry aeglaselt.

„Urge mõtte asja nii traagiliselt,“ soovitas Cannon tšheki silmitsedes. Ta tõstis mantlikrae üles ja sammus ukse poole. „Olen dieti weidi kurb — tšheki pärast. Doredam oleks olnud, kui te seda poleks wastu võtnud.“

„Oh, ega ma seda välja niikuinii ei lunasta,“ tähendas Gerry kähku. „Selle hoiari endale mälestuseks! Ja kui ma jälle kord peaksin end tabama soovilt olla kena kellegi wastu, kes elab Park Avenuel või kannab puhast kraed, waatan tšheki ja tema fosistab mulle: „Puba pettus!““

Noormees naeratas fergendatult. „Noh, siis mõin rahuliku südamega lastuda. Kuid olen warsti jälle ootamatult siin.“

Ta väljus. Kuid nad pidid kiiremini lohtama, kui kumbki aimas.

Gerry oli riiteruumis agaralt forteerinud paberosse ja waatas korraks juhustlikult üles. Ja poleks ta endale kähku toppinud rusika suhu, oleks ta waljusti kiljatanud. Eesriide taga, mis kattis garderoobi warnu, seisis üks mees, nähtawasti külaline, kes oli äsja saabunud ja naljatas Growleyga, alati sünge wäljamiskaja ja uksehoidja. Mees hoidis juhustlikult eesriidest kinni ja pikkade kondiste sõrmedega käel märkas Gerry suurt musta pitšatšormust.

Enne kui Gerry suutis midagi öelda või ette võtta, lõi mõõras eesriide kõrwale ja irwitas:

„Tere õhtul!“

Segaselt wastas Gerry termitusele, kuna ta pilk uuesti libises käele ja sõrmuisele. Kuid ta nägi neid ainult pealiskaudselt, kuna mehe käed tegelesid nüüd ajalehe kokkumurdmisega, mille ta pistis taskusse, et siis mantli üle anda Gerryale. See tehtud, lükkas ta manšetid tagasi ja naeratas uuesti, pistis käe rinnataskusse ja tõi esile näpitsprillid. Gerry märkas, et näpitsad rippusid tal peenikese nõõri otsas, kuid Gerryt huwitas ainult ta sõrmus. Kuna mees näpitsaid taskurätiga puhastas, nägi Gerry sõrmust paaril kor-

ral wäskumat ja weendus, et ta seda juba kuskil oli näinud. Kui näpitsad olid asetatud ninale, näppis tundmatu veel korra oma mantsettide kallal ja kadus siis üle lähe baari.

Suurimas ärewuses jooksis Gerry telefonikappi ja helistas veel korra Jimmy Cannonile.

„Ega tšheff pole teist ometi tagasi wõetud?“ naeris noormees.

„Ei — asi ei puutu sellesse — nägin meest pitsatvormusega — tulge kiireks korras siia! Tean, et see on sama sõrmus ja sama käsi! Niisuis kähku taskusse ja siia kihutada!“

„Tulen kui nool! Kuid ärge kellelegi sellest hingake! Minuti pärast olen seal!“

Cannonit oodates otis Gerry kiiresti tundmatu taskud läbi. Kuid peale paari kinnaste, taskuräti ja ajalehe ei leidnud ta midagi. Peamiselt ajaleht kütkestas ta tähelepanu. See oli „Syracuse Telegramm,“ nagu ilmnes lehe laialilaotamisel. Kuid muid andmeid ta ei pakkunud. Kui Gerry lehe uuesti tahtis taskusse pista, märkas ta wäikest pealeklebitud sedelit. Nähtawasti oli mees lehe tellija ja sedelil seisis ehk ta nimi ja aadress.

Samast tõmbas Gerry sedeli ära ja luges nime. „Daniel McCoy, Westport hotell, 48. tänav 251.“ Nimi ei öelnud talle midagi. Siis aga meenus talle äkki, et ta oli seda nime kuulnud. See oli ju mees, kellega Jesse tihti oli wäljas käinud, ja kui mälu teda ei petnud, siis oli ka Tod korra temast kõnelnud. Kähku pani ta lehe taskusse ja sedelikese oma rahakotti. Kui sellest midagi peaks hargnema, oleks hea omada aadressi.

Kui ta pöördus, seisis Jimmy Cannon ta selja taga. „Mis on lahti?“ küsis noormees erutatult.

Tüdruk tõmbas ta riiteteruumi tahanurka. „Jutustasin teile juba, et mehe sõrmes, kes lastis Tod Reese maha, oli suur must pitsatvormus. Noh ja ma tean kindlasti, et nägin seda vormust weidi aja eest uuesti. Mees on praegu ülewal baaris. Hüpake kähku üles ja waadake teda korra. Pikk, kõhn mees — ei näe halb wälja ja kannab nõõri otjas näpitsprille.“

„Alga lapsuke, mis see aitab, kui ma vormust waatan? Ma pole seda ju waremalt näinud!“

„Minge juba,“ fundis Gerry, „et tarbekorral keegi kolmas ta ära tunneks. Palun teid!“

„Hea küll.“ Ta tõmbas mantli seljast, wiskas selle Gerryile ja ruttas trepist üles.

Varsti oli ta jälle tagasi — muutunud ilmel ja wäskumi filmi. „Teate, lapsuke, kes see mees on? Dan McCoy — kuulus wõltsmängija! On juba mitmel korral kinni istunud. Wõib-olla leidub loos terake tõtt. Selle peame nüüd selgitama. Kas Todil oli temaga midagi ees?“

„Tod rääkis küll kord temast — aga mida, seda ma enam ei mäleta.“ Ta haaras noormehel käsiwarrest ja andis märku waitimiseks.

Emal sammus McCoy aeglaselt trepist alla. Gerry ja Jimmy seisis tummalt. Tulija pistis näpitsad tasku ja ulatas oma numbri. Segasena

ja hirmunult andis Gerry talle mantli ja kaabu, jälgides ta liigutusi mantli selgatomisemisel ja wäljumisel.

„Läinud ta ongi,” ütles Gerry lõpuks murelikult.

„Rahjaks jaa.”

„Mis nüüd?”

„Miks mitte helistada Collinsile? Jaa, teatage ometi wanahärrale, et ta oma advokaatidele edasi ütleks, et te laskejat nägite! Aga — mis sellest kasu? Kuidas leiame mehe uuesti üles?”

„Mul on tema aadress — ajalehest. Leidsin ta taskust,” lisas Gerry kähku, ruttas telefonikappi ja walis Collinsi numbri.

Talle seletas wäarikas teener, et Leslie Collinsit ei tohtivat praegu häirida.

„Kuid asi on äärmiselt tähtis,” lausus Gerry, „isegi väga tähtis. Ta peab mu wastu wõtma — wõi wähemalt telefoni teel minuga kõnelema.”

„Rahetsen väga,” urises teener ja Gerry kuulis, kuidas toru pandi hargile.

„Küllastaksin siis homme hommikul wara wanglas noort Collinsit,” andis Jimmy Cannon nõu. „Ja kui soovite, tulen kaasa.”

*

Celuurimiswanglas, kus nad järgmisel hommikul küsisid Collinsi järele, wastati neile, et wang ei soowi neid wastu wõtta. Lootusetult ja abitud pöördus Gerry.

„Tulge, Jimmy,” ütles ta. „Mul on üks mõte. Lähme prokuratuuri. Ma ei tea küll, kui palju sellest kasu on, kuid wõime ju korra katsetada.”

Kuid tunniajalise ootamise järele kopitanud eesruumis ei teatanud prokurör neile midagi julgustawat. „Meie arvates pole wähinatki alust selle mehe wahistamiseks wõi üle kuulamiseks. Teeksin ma aga seda siiski, oleksin homme kogu linna pilkealune. Inimest ei saa kahtlustada mõrwas ainult selle põhjal, et te usute — pange tähele, ainult usute — et ta sõrmus teile tuttav ette tuleb. Ei, ka sellisel juhul mitte, kui mees on üle linna tuntud wõltsmängija. Rahetsen, kuid lõpuks pole minu asi Collinsit püüda päästa. Mina pean olema süüdistaja ja kui ta enda kaitsjad tema heaks midagi ei tee, ei saa ma parata.”

„Nojah, üks tal ole õigus,” ütles Jimmy Cannon tänawal. „Tema ülesandeks on ju Collins saata elektritoolile ja mis see temasse puutub, kui Collinsi kaitsjad end ei liiguta!” Ta seisatus. „Kuulge, miks ei saada te sellele põikpeale — mõtlen Collinsit — mitte telegrammi? Seda peab ta ometi lugema! Tehke seda ja mina lähen wahepeal paariks tunniks tagasi oma kaitisesse.”

„Te jätate mu hätta?” küsis Gerry pettunult.

„Ei tule mõttessegi, kallid laps. Aga mida wõin ma praegusel hetkel teie heaks teha?”

21.

Teel hotelli tagasi astus Gerry sisse politseijaoskonda ja laskis enesest teatada inspektor O'Brienile. See oli täna hoopis armulisemas meeleolus ja kuulas tähelepanelikult Gerry jutustusi, raputades kaastundlikult pead, kui tüdruk mainis Collins advokaatide tahtnut kätumist ja tšheffi.

„Tahan teid abistada nii palju kui suudan, väike. Kuid mida võin ma teha?“ Ta tõusis ja astus Gerryle lähemale. „Et see mees just McCoy on, teeb loo muudugi humvitavamaks. Pange nüüd hästi tähele.“ Ta tõmbas oma tooli lähemale ja võttis istet.

Nad kõnelesid tubli weerandtunni ja kui Gerry tõusis, tundis ta end kergemana kui ühelgi teisel päeval möödunud nädala festel.

„Niisiis — mitte unustada: ainuiski sõna kellelegi! Hoiame kõik ainult enesete teada ja kui meie katse suhtub, pole kellelgi midagi ütlemist. Wiib see aga sihile — noh, ei maksi ette rutata! Olete igatahes tubli tüdruk.“

„Täna kiituse eest,“ ütles Gerry, üle hulga aja jälle südamest naeratas des.

Hotelli tagasi jõudnud, kirjutas ta pika telegrammi ja andis selle postile. Ametnikule nimetas ta aga oma koduse aadressi, sõitis siis üles ja pakkis oma väikese kohvri! Reisiwalmist ilmus ta uuesti alumisele korrale, palus arwe ja maksis, leides, et pole mingit mõtet elada siin teiste inimeste kulus, pealegi kui tema abi ei taheta. Parem jälle tagasi sõita koju.

Ulewa meeleolu tõttu lubas ta enesele seda luksust, et sõitis taksoga „Wiiekümne nelja“ klubisse. Ta peitis oma kohvri riiteruumi nurka ja ajus tööle. Kella üheteistkümnelt ajaks, kui ta ammu juba oli kaotanud lootuse McCoy tuleku suhtes, ilmus mees siiski. Kuid ta soovis ainult midagi juua ja läks üliirideid ära andmata baari. Gerry tormas telefonikappi ja helistas Jimmy Cannonile. Kümne minuti pärast oli noormees kohal.

„Peate minu heaks midagi tegema. Ja veel midagi: te ei tohi küsida, miks, ja ei tohi mind wälja naerda, kui nõuan teilt midagi hoopis hullu! Meie sõber on üleval baaris ja peame kiiresti kõnelema. Peate teda wäljas walwama. Niipea, kui ta tuleb, jooksete talle otse ja norite tüli — mõistate? Tülitsemise ajal võtate ära ta näpitsad. See on äärmiselt tähtis. Kuid tehke digel ajal sääred — see tähendab, ärge laske tal märgata, kes te olete, või et võtsite ta näpitsad. Ja mitte hirmu tunda, kui politseinik nähtawale ilmub!“ Ta surus noormehe käsiwari. „Käisin täna pärastlõunat inspektor O'Brieni juures ja meil on midagi päris kindlat ees.“

„Olete hull!“

„Hull või mitte — te ei tohi seekord keelduda! Pean tingimata saama need näpitsad, Jimmy,“ anus Gerry. „Taewas — muudu olete nii wapper poisj ja nüüd kardate niisugust kõhna kogu?“

„Ma ei karda sugugi — kuid hulluks pean teid siiski!“

„Wälja nüüd — aga läbi kuskulle!“ Gerry tõukas noormehe minema, kuna keegi tuli trepist alla. Noormees jooksis wälja, ikka veel pomisedes: „Hull! Täitsa hull!“ Araotawalt jäi Gerry riidenagide juurde seisma. Tullija oli McCoy ja Gerry weendus põgusa kõrwalpilguga, et Jimmy oli jõudnud lipsata wälja, ilma et McCoy teda märganuks.

McCoy sammus otsekohelt ukse poole.

„Wabandust!“ Gerry naeratas wõlurwalt ja lähenes McCoy. Meelikatult naeratas mees talle vastu.

„Andestage,“ algas Gerry, „kuid keegi on — te mõistate, otsein juba kogu õhtu omanikku — kas teie ehk kaotasite selle?“ Ta surus mehele musta, hõbedaga kaunistatud sigarettioosi pihku — paremasse kätte, nagu

D'Brien oli õpetanud. Sekundi silmitšes McCoy seda lõbustatust. Gerryle tundus see sekund igavikuna. Siis haaras mees ka teise käega toosist ja amas selle.

„Ei,“ naeratas ta. „Minu oma see toos ei ole, kuigi ta on päris kena.“
Ta ulatas toosi Gerryle tagasi ja väljus.

Ettevaatlikult hoidis Gerry toosi kahe sõrme vahel, mähkis selle taskurätti ja pani rahakotti.

„Kui mul ometi õigus oleks!“ pomises ta ifka jälle välisusse poole vaadates. Kuigi kell paaril korral helises ja pool tosinat küsalisti saabus, mööbus ligi kakskümme minutit, enne kui Jimmy hingetult sisse tormas.

„Tere õhtust, wana toriseja,“ terwitas ta Crowleyst. „Kui pikk mees tagasi tuleb, ei ole mind siin, mõistab?“ Ta ruttas buldogi näoga mehest mööda Gerry juurde. Siis weendudes, et keegi teda ei silmitš, ulatas ta tüdurukule näpitsab. „Kui te korra wajate wäikest kodurahu rikkumist, siis helistage ainult mulle,“ naljatas ta. Siis wõttis ta taskurätti, puudutas oma palatunud huult ja waatas, kas taskurätt jäi weriseks. „Ja kui teile jälle keegi püüab selgitada, et pikad ja kõhnad ei oska lüüa, siis saatke see inimene minu juurde. Jutustan talle oma muljeid.“

„Kuidas saite näpitsab?“

„Ifka kavalusega, lapsuke,“ vastas ta uhkustades. „Jestusin ühe takso porilaual ja kui ta mööbus, sirutasin jala ette ja ta lendas ninali. Küsis siis, miks kuradi pärast ma kogu kõnniteed kasutan ainult oma jalgade jaoks. Selle peale ütlesin talle; „Mitte häbematuks muutuda, sõbrake!“ Tema leidis, et wõiks mulle selle eest anda rusikatega õpetust, kuid mina jõudsin talle enne juurde karata.“

„Ja siis?“ Tüdruk kuulas pinewusega ja naeratas lõbusalt, hoolimata ärevusest.

„Siis läks madinaks. Nabelesime tüki aega tänawal maas. Lõpuks ilmus meie wahale kumminui ja me mõlemad kadusime — kumbki eri suunas. Ja kui ma toibusin, leidsin ta näpitsab oma sõrmede wahelt.“

„Dlete mõrratu!“ hüüdis Gerry lapselikus waimustuses.

„Oh, olete wist wõõras siin linnas — meie new-yorklannad teawad seda juba ammuigi!“ Ta wiskas sigareti nurka. „Sooh, sõidan nüüd oma lokaali ja teen enese jälle weidi inimlikumaks. Kuid palun mitte unustada — mina ei tea millestki, ja kui kogu loost siiski midagi tuleb ja mina seda „Chronicle“i“ jaoks ainuüksi ei saa, satun igaweseks oma kaastööliste pilke alla.“

„Taewas, Jimmy, kui meie üritusest midagi kasu, peate teie saama selle ainuüksi endale — ja weel tosinat teissigi kõnuseõnumeid. Dlete ingel!“

„Ja teie olete selle eest wäike kurat! Abjöö!“

Gerry asetask näpitsab sigaretitoosi juurde rahataskusse ja tundis end ülejäänud osa õhtust nagu pilwedel.

Kui klubi suleti, laenas ta Crowleyst neli dollarit ja sõitis taksoja kogu Bay Ridge'i. Ja selliseks luksuseks peab juba olema eriti hea tuju!

Kell oli üksteist, kui ta järgmisel hommikul ärkas. Hele päikesepaiste woolas läbi akna sisse. Ta tõmbas enesele hommikumantli ümber ja läks elutuppa.

„Dhoo, keda täna näeb!“ Wend tõstis oma spordiuubistelt pilgu, et teda armustarvalt silmitseda.

„Dige jah,“ tähendas öde. „Ema, tule waata, meil on haruldane külalaine!“

Ema ilmus kõõgisti, kuiwatades põllega käsi ja raputades pead. „Rigi nädal oled sa kodunt ära olnud. Huwitam oleks teada, mis nende wigurite taga peitub.“

„Tere hommikust, ema.“ Gerry suudles teda põsele.

„Jial — iial ei saa ma sellest üle!“ Ema raputas ikka veel pead.

„Millest?“

„Mõrv! Ja minu tütar peab olema sellesse segatud! Jah, lugesin ajalehtedest.“ Ta pani käed Gerry õlgadele. „Mis oled sa teinud ja miks hoitakse sind meist eemal?“

Gerry kortsutas kulmu. „Ma pole midagi teinud ja keegi ei tahagi mind kellestki eemal hoida. Buster Collins wangistati teo pärast, mida ta üldse pole sooritanud; keegi teine laskis maha Tod Reese ja Collinsi kaitsjad arvasid, et on parem, kui jääksin linna, siis olen neil igal ajal käe-pärast.“

„Ja kelle juures sa elad?“ Walter pani jälle ajalehe kõrvale.

„Mitte kellegi juures, sina iriseja! On teil veel küsimusi?“

„No see on juba kuulmatu! Isegi mitte oma lihassele emale rääkida!“ Ta pead raputades sammus ema tagasi kõõki.

„Ta on küllalt wana, et ise enese eest hoolitseda,“ salvas öde.

„Ja lisaks teie kõigi eest — näib mulle.“ Gerry waitis ja jäi kuulama, kuna uksle koputati.

„Küll ma lähen,“ ütles Walter end liigutamata.

„Ei, las' mina lähen!“ Kuid ka öde ei liigutanud end, waib õmbles rahulikult oma wana kübarat edasi.

Gerry tõmbas ukse lahti. Väljas seisis telegrammikandja.

„Marsh?“ küsis ta.

Gerry noogutas erutatult. „Kas wastus?“

„Ei, preilikene — teie telegrammi ei wõdetud wastu. Telefoni teil siin wist ei ole — muidu poleks nad mind isiklikult siia saatnud.“

„Ei,“ ütles Gerry kurwalt. Ta tõi toasti jootraha ja ulatas mehele. Pettunult lonkis ta tagasi oma tuppa, paiskas siis äkilises wihas ukse kinni ja hakkas riietuma.

Kella kahe ajal oli ta uuesti inspektor D'Brieni kabinetis.

„Noo — juba jälle siin?“ küsis inspektor üllatatult tõustes.

Gerry noogutas säranu filmi.

„Härra inspektor, tõin teile mõlemad esemed.“ Ta ruttas D'Brieni juurde, awas käsitasku ja ulatas talle sigaretitoosi ja näpitsad.

Inspektor naeratas. „Seda nimetan ma osawuseks!“ Ta pakkus Gerry tooli ja istus ka ise jälle. „Kuidas saite selle?“ küsis ta näpitsatele osutades. Tüdruk jutustas, kuna inspektor naeratades kuulas. „Kui te kord soowite astuda politsei teenistusse, peate ainult pöörduma minu poole!“ Ta wajutas kellanupule kirjutuslaual. „Sooh, nüüd waatame järele.“

Wäike tapetuks wäsemas toaseinas awanes ja keegi ametnik westimäel astus sisse. „Dooge mulle sõrmejäljed Collinsi asjus,” käsutas inspektor. „Ja selle üksiku, pooliku ka, ja sellest” — ta ulatas ametnikule sigareti: toosi — „wõite ka kohe teha äratõmbe. Siis teatage mulle, mida awastasite. Kuid palun, kiirustage!”

Ta sammus akna alla, waatas wälja ja trummeldas sõrmedega aknalauale. Möödus kümme minutit, enne kui ta uuesti kõneles. Gerry watas iga poole minuti järele närwiliselt seinakella.

Lõpuks awanes uks wäsemal uuesti ja inspektor pöördus. Ametnik pani lauale kolm kandilist papitükki.

„Noh?”

„Pöidlajäljed wõiwad olla samad, kuigi meil ühest on ainult pöidlaots. Kellele need jäljed kuuluvad?”

„Daniel McCoyle”.

„Dn see juba kinni istunud?”

„Jaa, mitmel korral. Dooge aktid.”

D'Brien wõttis istet ja uuris papitükke kirjutuslaual. „Wõib-olla on äratõmbed aktides veel selgemad ja ühtuvad nendega siin paremini. Hm, seni pole asi sugugi halb,” ütles D'Brien rahul olles.

Siis astus sõrmejälgede eriteadlane uuesti sisse, tuues veel materjali. „Jaa, Daniel McCoyle,” ütles ta.

„Mis te arvate?”

„Eraviisil arwan ma, et see pöidlajalg ja too siin,” — ta osutas kaasatoodud aktile — „kuuluvad samale mehele. Kuid ametlikult ei tahaks ma kaljukindlalt toetuda poolikule sõrmejäljele.”

Inspektor noogutas. „Hea küll,” ütles ta telefoniraamatut haarates ja mingit numbrit otsides. Siis helistas ta. Keegi mundris politseinik astus sisse ja lõi kannad kokku. D'Brien wõttis laekast näpitsjad, mille üks politseinikkudest oli leidnud „Ambassadeurist” ja pani need ümbrikusse. Gerry toodud näpitsjad asetaski ta teise ümbrikusse ja kutsus siis politseiniku lähemale.

„Wii need selle aadressi järgi optiker Meyrowitzi juurde. Suurt lootust mul küll ei ole, kuid peame katsuma õnne. Ütle talle, et tahaksin meelsasti teada, kas retsept mõlematele prillidele on üks ja sama.”

Politseinik lahkus ja hetke pärast tõusis D'Brien. „Paari tunni pärast teame täpselt,” ütles ta Gerryale.

„Selge mulle,” rääkis Gerry wahese, „kas peate asjaolu, et need sõrmejäljed kokku langewad, tähtsaks?”

„Wäga tähtsaks isegi. Kuid palun teid esialgu kõigest waikida. See on äärmiselt tähtis, kui tahame selle isanda tabada.”

Sel õhtul töötas Gerry fantaasia klubis elawalt. Veel tagantjärele punastas ta igakord, kui talle meenus tšheff. Teen veel wiimase katse ja siis on lõpp! otustas ta endamisi.

Ta helistas wana Collins'i korterisse. Kuid jällegi ei saanud ta wana-härraga rääkida. Siis meenus talle äkki Cornwall. Wõib-olla oli see ehk juba tagasi? Ta helistas Cornwalli korterisse, kuid sai teada, et noormees oodati alles homme pärastlõunat. Ja lõpuks, lihtsalt soovist ometi kelle-gagi kõnelda, helistas ta Jimmy Cannonile.

See astus mõne minuti pärast „Wiiekümne nelja“ klubisse sisse ja Gerry jutustas talle üksikasjaliselt päewastest sündmustest. „Kuid ärge seda jumalapärast lehte pange — vähemalt esialgu veel mitte!“ hoiatas ta.

„Selle peale mu sõna, lapsuke!“ rahustas Jimmy teda. „Kuid räägin teile, mida ma tahan teha. Tahan nimelt weidi ennustada, sest nüüd on mul ju enesel aimu. Panen kõik kirja, mis ma praegu tean, ja kui siis sellest midagi wälja tuleb, on „Chronicle“ üle kõige! Sest,“ jatkas ta elawalt, „kõigil neil onudel kriminaalpolitseis on lehemeeeste hulgas mõni loosik — keegi, kes ta nime hästi sageli lehte paneb — ja nii tõesti, kui kogu loosist midagi wälja tuleb, saab mõni neist ilkagi haisu ninna ja selle-pärast tahaksin mina igaks juhuks ette rutata.“

Wiibinuks kumbki neist aga tol pärastlõunal jaoskonnas, polnuks nad kaugeleki enam nii lootusrikkad. Sest uurimuste tulemused ei lastnud põrmugi oletada, et loosist „midagi wälja tuleb.“

Kriminalistid Dunn ja Brady olid paari tunni eest teinud Dan McConyle wäikese sõbraliku külasäigu ja olid palunud, et ta laasa tuleks ja inspektor D'Brienile wäikese sõbraliku wastukülasäigu teeks. Ja nae-ratades oli mees mantli selga tõmmanud ja laasa tulnud.

Alga veel enne, kui tema saabus, sai inspektor D'Brien halbu teateid optik Meyrowitzilt. Retseptid mõlemate prillide jaoks polnud mitte samad — ainult enam-vähem sarnased — ja polnud mõimatu, et teised näpitsad kuulufid hoopis teisele isikule.

„Neil oli juhuslikult tellimisi „A“-ga märgitud prilliklaasidele,“ seles-tas Meyrowitzi eriteadlane. „See klaas on erisorti ja sellestõttu kaunis kallis ja ma tean, et ainult üks äri peale meie peab veel seda sorti näpit-said. Teist, „B“-ga märgitud klaasi saab aga peagu iga optiku juurest üle linna.“

„Ja retseptid on neil erinevad?“ küsis inspektor.

„Noh,“ ütles eriteadlane aeglaselt, „seda ei saa just täpselt väita, sest põhivormelid on neil samad, kuid teistel näpitsatel on klaasid tublisti tugevamad.“

D'Brien kehitas pettunult õlgu, tänas Meyrowitzi eriteadlast waewa eest ja pani telefonitoru hargile. „Kui see ainult wäikesel südant ei murra,“ pomises ta. Siis laskis ta eestwaas ootama McCoy sisse kutsuda.

Nad kõnlesid tubli weerandtunni ja kui McCoy tõusis, naeratas ta sama wiisakalt ja muretult nagu alati. Niipea, kui ta oli lahkunud, ilmus Brady tagasi ja laskus toolile inspektori vastas.

„Ma ei tea — suurt lootust mul küll ei ole, kuid võib-olla oleks päris hea selle mehe alibit lähemalt uurida. Võimalik, et ta tol ööl lamas ko-bus woodis, nagu ta kinnitab; võimalik ka, et pool tosinat sõpru ja arst tõepoolest wiibisid tema juures ja wiivad seda tõendada. Kuid siiski on

mul tunne, et sellega pole kõik korras. Võiksid ju igaks juhuks korra lähemalt uurida." Ta ohlas. „Saada Meyrowitzi juurde ja lasse prillid tagasi anda. Ja saada ühtlasi teegi 54. tänava klubisse ja teata Marshile, et tahan temaga homme hommikul kõnelda.“

Järgmisel hommikul kuulas Gerry närviliselt oma käsitaskut näppides inspektori jutustust. Näpitsaid lauale pannes lõpetas see lausega, et Gerry lootus oli luhkunud. McCoy alibit ei saadud ümber lükata ja oluford näis lootusetu. „Oleme teinud, mida suutsime,“ naeratas inspektor nukralt. „Lahaksin teid ju nii väga aidata, kuid pole kuskilt enam kinni haarata. Täna kahe nädala pärast astub Collins wanutatud meeste ette ja asjad lähewad oma rada.“ Ta tõusis. „Mida muud pean ma veel ütleva?“ Ta wõttis tüdrukut kätte. „See Collinsi perekond on teid wõrdlemisi jämedalt kohelnud. Mina teie asemel tõmbaksin kõigele energiliselt joone alla ja unustaksin nad täiesti.“

„Wõin ma — selle saada?“ Gerry osutas kallihinnalistele, „Ambassadeurist“ leitud näpitsatele.

„Sielt kuulub see ju professi juurde ja peaks siia jääma kuni professi pidamiseni, kuid wõin selle teile paariks päewaks laenata.“

„Palun jah!“

„Jlus.“ Ta ulatas näpitsad Gerryale ja see pistis need oma käsitaskusse. „Suba jälle midagi uut peakses?“

Gerry noogutas ja naeratas.

Siis, alla tänawale jõudnud, helistas ta Jimmy Cannonile.

Nad kohtasid „Gardis“ ja einetasid koos. Kuski restoranis maikses nurgas jutustas Gerry Cannonile kõik, mida inspektor oli talle öelnud. Smaltpoolt lisas ta veel õige rohkesti.

Cannon raputas pead. „Lundub weidi fantastiline, lapsuke,“ ütles ta Gerry kawatsele kohta. „Kuid katsetage minugi poolest — te ise ju makstate.“

„Jaa, ma katsetan,“ jäi Gerry kindlaks.

Pärast einet läks ta daamide tupp, waatas rahataskusse, kas Collinsil antud tshekk veel alles ja sõitis siis optik Meyrowitzi äärisse 5. avenüül. Seal küsis ta ärijuhi järele.

See wõttis ta väga armastuswäärsest wastu.

„Mul on teile üks küsimus,“ algas Gerry. „Kui ma teile ühed prillid toon, kas wõite mulle siis läätsade uurimise järele mõi klaasifordi põhjal öelda, kes need on tellinud?“

„See oleks kaunis aegandudem ülesanne,“ naeratas ärijuht.

„Kuid juhul, kui on tegemist erisorti klaasiga?“

„Erisorti?“

„Nojaa.“ Gerry tõmbas näpitsad käsitaskust. „Ütleksite inspektor O'Brienile ju telefoniteel, et see klaas olewat haruldane ja makswat palju. Kui te nende prillide retsepti leiaksite, siis ei tohiks teie tellijate raamatus, kuigi seal leidub ehk sama retseptiga palju tellijaid, ometi olla palju neid, kes on tellinud prille sedasorti klaasidega — eks ole?“

Ärijuht naeratas tunnustavalt ja fergitas imestanult fulme. „Seda olete ju tõesti väga toredasti wälja mõelnud. Ufun, et selle meetodiga wõib tõesti näpitsjate omaniku selgitada. Kuid siis peaksiame ametisse pal-kama weel pool tosinat inimest ja ikkagi kestaiks järeleuurimine umbes nädala. Te mõistate — oma ametnikke ei saa me sellele ülesandele rakenda, sest meil on jookswat tööd niiwõrd palju. Muidu abistajsiine teid meelstasti.“

„Kuulge,“ ei lastnud Gerry end heidutada, „pean tingimata teada saama, kellele need näpitsjad kuulufid. Ütlefite inspektorile, et need arwa-tawasti fiit on ostetud — wõi et neid saab ainult weel üheft ärist New Yorgis. Kuidas on — kas need tõesti osteti fiit?“

„Seda ei tea ma teile tõesti öelda. Mitte enne, kui oleme läbi waa-danud tellijate nimistud.“

„Hüwa, kuid teise äri aadressi wõite mulle ometi öelda?“

„Addifon ja Co., Madison Avenue.“

Gerry kaalutles hetke. „Omaniku selgitamine on äärmiselt tähtis — selleft oleneb wõib-olla koguni inimelu. Ütlefite enne, et peakfite selleks eraldi palkama inimesi. Maksan hea meelega nende palga.“ Ta awas käfi-tasku ja näitas wieteruhande dollarilist tšhekki. „Mul on raha küllalt, nagu näete,“ liisas ta kähku, „ja teie waew ei jää tafumata.“

„No nii kallid palgalised juft tänapäewal pole,“ naeratas ärijuht. „Kõik wõiks makfma tulla umbes tuhat dollarit,“ liisas ta mõtlifult ja filmitfes Gerryt küfiwalt.

„Ja kas asufite siis koge tööle?“ küfis Gerry põnewufega.

„Muidugi, kui foorwite. Kuid nädal kulub meil ikkagi ära.“

„Kui fee mitu päewa üle nädala peaks kefima,“ ütles Gerry Bus-teri protsessile mõeldes, mis pidi aset leidma napilt kahe nädala pärast, „on liiga hilja.“

„Teeme wõimalikult kiiresti.“

Gerry tänas ja tormas wälja. Ta wõttis takfo, sõitis Addison ja Co juurde ja sõlmis seal samafugufe lepingu.

„Wilekümnne nelja“ klubift helistas ta õhtul Felix Cornwallile. Ta oli alles täna pärastlõunat faabunud ja rõõmustas väga Gerry häält kuul-des. Ta olewat juba käinud hotellift otfimas. Pärast klubi fulgemist tule-wat ta läbi ja wiawat Gerry koju. Snnelikuna riputas Gerry kuuldetoru hargile ja asus tööle.

Ustawale Jimmy Cannonile, kes hiljem korrafs sfisse astus, wääkis ta oma päewafteft toiminguteft, olles enne noormehelt wõtnud pühalikü waifimifswande.

Kui klubi fuleti, ostas Cornwall Gerryt tänamal.

„Sõidame kõigepealt „Reubensfi“ juurde, sõõme õhtuft ja ajame juttu.“ Cornwall aitas Gerry takfosse ja nimetas jubile aadressi. „Niifis alake kenasti alaufest, kallis laps,“ ütles ta polftrifse nõjatudes, „ja ju-tustage mulle kõik.“

Gerry jutustas oma käikudeft inspektor D'Brieni juurde ja kuidas fee teda nii armastufwäärseft oli püüdnud abistada; edafi kohtamifseft pitfatsõrmufega mehega ja kuidas D'Brien asjatult oli püüdnud selgitada

selle süüd mõrvarina; sõrmejälgedest ja sigaretitoosist, tšekist, mille Collinsi kaitsjad olid talle peale sundinud, et ta läheks end „Atlantic Citysse wälja puhkama“ ja kuidas ta tagajärjetult on püüdnud Leslie Collinsi wõi Dusteriga kõnelda; käigust prokurööri juurde, Jimmy Cannonist, selle wastutulelikkusest ja headusest — ja lõpuks oma tänasest kawatsusest ja kookulepetest näpitsate endisele omanikule jälile saamiseks.

„Niisugust lugu kuuleb harwa,“ ütles Cornwall, kui Gerry oli lõpetanud. „Jooksete enese lõhki, et Dusterit koledainast lõksust päästa, millesse see eales sattunud ja nemad ainult solwawad teid. Kas teate, mis me teeme?“

„? ? ?“

„Homme hommikul läheme wana Collinsi juurde ja pressime talt küünarpikkuse wabanuse wälja!“

„Ei, seda me küll ei tee,“ ütles Gerry kindlasti. „Waatam, mida teha saab, ja kui mu aindus osutub õigeks — tean kindlasti, et see on õige — lähen Collinsite juurde ja annan neile tagasi tšekist ülejäänud summa. Siis aga ei taha ma nendega enam tegemist teha — ka Dusteriga mitte!“

Gerry hääl hakkas wärisema ja Phil silitas ta kätt. „Nii palju kui mina ka maailmas ümber olen hulkunud, pole ma kohanud ühtki tüdrukut, kes oleks näinud waewa, et muretseda mulle ainsagi sigareti — ja teie toote sellele noormehele kohutawaid ohwreid, kuid tema kohtleb teid wõimatult. Homme lähen tema juurde wanglasse ja teen talle peapesu.“

Gerry haaras ta kää. „Ei, seda ma ei soowi. Peate mulle kalgutindlast lubama, et te ainuski sõna wälja ei lobise enne kui kõik mööda. Ja siis — kui te siis mind abistada tahate, peate mu ainult tema isa juurde wiima. Niisiis palun — ärge wõtke midagi ette muidu, kui teid palun!“

„Kuidas soowite!“ ütles noormees tõsiselt. „Kuulge, wäike, kui asjad poleks nii, nagu nad on, paluksin teid wististi mu naiseks saada. Nii wäga hindan ma teid.“

„Ja kui asjad mitte nii poleks, nagu nad on,“ naeratas Gerry, „katsutaksin wististi teie suuremeelsust.“

Kuid asjad jäid nii, nagu nad olid, ka järgmise kümne päewa jooksul. Kümnenal päewal, ühel udusel hommikul, aratati Gerry ema poolt magusaimast unest kümme minutit pärast seda, kui ta oli magama heitnud.

„Sulle on telegramm,“ ütles ema wärisewate huultega lapsikust hirmust telegrammide ees, mis omane paljudele inimestele.

Kiiresti awas Gerry telegrammi. See oli Addisoni ja Co-lt: palwe, et warsti astuks nende ärisse sisse.

Metsiku kiirusega riietus Gerry, rüüpas seistes pool tasfi kohwi ja kihutas allmaarandteega linna. Pilema jututa tungis ta otseskohe edasi Carl Addisoni kabineti ukse taha ja näitas imestanud sekretärile telegrammi. Paari minuti pärast wõeti ta jutule.

Põnewusega wiibisid ta filmad äriomaniku näol, kui see teda wiisakalt palus istet wõtta.

„Usum, et leidmise, mida te otsite,“ hakkas ta aeglaselt seletama.

„Jaa,“ hüüdis Gerry erutatult, püüdes teda kiirustada. Kuid tagajärjetult.

„Oma raamatute põhjal oleme viimase poolteist aasta festival müünud kolmed seda sorti näpitsjad.“ Ta võttis laualt paberitüki ja filmitšes seda rääkimise ajal korduvalt. „See tähendab kolmed peagu sarnase retseptiga.“ Ta kõhatas ja jatkas siis: „Ühed härra Claire Hodgesele, Park Avenue 93, ühed härra Daniel McCoyle, hotell „Chesterfield“, ja ühed Max Freeholdile, tuntud advokaadile. Esimene...“

Hingeldades katkestas Gerry teda. „McCoy — see ongi otsitu! Müüb elab ta hotell „Belthorpi“. Täitsite oma ülesande suurepäraselt! Kuulge, pean nüüd jälle kiiresti jooksema — astun teie juurde teineford uuesti sisse. Oli tõesti juba viimane aeg!“ Gerry põses punctasid erutusest. „Alga nende retseptid pole samad? Kas siis inimese filmad muutuvad, wõi kuidas?“

Abdison waatas paberile, enne kui ta vastas. „Need näpitsjad telliti meist — ma waatan kohe järele — wiisteist kuud tagasi. See on enam kui aasta eest. Jaa, kui odavam klaas nõrgem oleks kui teine, siis paneks mõtlema — kuid ta pole seda. Näpitsjad on valmistatud sama põhivormeli järgi, ainult weidi tugevamad. Arvatavasti kaotas wastaw isik esimesed näpitsjad ja uusi tellima minnes mõtles ta, et oleks hea ühtlasi lasta oma filmad järele waadata.“

„Tänan — seda ma tahtsingi teada!“

Gerry lahkus ja helistas täna-walt automaadist Felix Cornwallile. „Kihutan nüüd kiires korras inspektor D'Brieni juurde,“ hüüdis ta erutatult, seletanud Cornwallile lühidalt asjaolusid.

„Hea küll, aga mina tahaksin ka olla seal — kas wõin teile järele sõita?“

„Muidugi — kuid kiirustage, palun!“ Dotamata noormehe wastust, riputas Gerry toru hargile ja tormas taksoosse.

„Härra inspektoril on tegemist,“ seletati talle jaoskonnas, kui ta küsis D'Brieni järgi.

„Mul ükspuha, kuipalju tal tegemist! Teatage talle, et wäike Marsh on siin — ja äärmiselt tähtsa asja pärast!“ hingeldas Gerry.

Hetke pärast naasis ametnik lõõdult ja osutas olaga D'Brieni ukse poole. „Paluti sisse,“ urises ta ja Gerry ei lasnud seda enesele kahel korral tõelda.

„Noh, mis uudist?“ küsis D'Brien.

Gerry astus ta kirjutuslaua juurde. „Mõtelge, mul oli õigus!“ hõiskas ta. „„Ambassadeurist“ leitud näpitsjad kuuluvad siiski McCoyle!“

D'Brieni suu wenis lahti. „Kuidas teate seda?“

„Lasaksin nii Meyrowitzi kui ka Abdisoni tellimisraamatuid järele waadata. Abdison wajas selleks kümme päewa, kuid selgitas lõpuks, et need näpitsjad olid enam kui aasta eest tellitud McCoy poolt. Ariraamatute järgi on nad müünud ainult kolmed seda sorti klaasidega näpitsjad — sama retseptiga — ja McCoy oli üks neist ostjaist. Teiste sõnadega: selge tõendus!“

Gerry pöördus, sest üks paisati walla ja Phil Cornwall tormas sisse. Inspektor hõõrus mõtlikult lõuga. „Lukartus teie wäikese sõbratari ees — ta on ju hülglav detektiiv,“ noogutas ta Philile.

„Seda ütlesin ma juba ammu,” vastas Phil. „Kuidas on — kas nüüd on midagi selgunud?”

Inspektor kehitas õlgu, kuid see polnud kaugeltki lootusetu liigutus. Siis wajutas ta kellanupule. „Saatke Brady siia,” käsutas ta sisseastumwat ametnikku. Siis nõjatus ta toolile ja trummeldas sõrmedega lauale.

Brady sisse astudes tõstis ta pilgu. „Mida oled selgitanud McCoy alibi asjus?” küsis ta lühidalt.

„Kõik on parimas korras — ei saa kuskilt finni haarata!” Brady tõi oma märkmiku esile ja uuris seda paar minutit. „Ta lamas haigena voodis. Hommikul kella weerand nelja ajal külastas teda arst. . .”

„Hommikul weerand nelja ajal — ja Keese lasti just siis maha.” Inspektor tegi grimassi. „Noh, mis me teeme! Edasi!”

„Pealegi wiibis tema juures kaks sõpra, alates kella kaheteistkümnest kuni kella viieni hommikul.”

„Ja veel?”

Jälle vaatas Brady oma märkmikku. „Kell pool neli tellis ta enesele kanapuljongit oma tuppä, kuid puljongit polnud enam ja nii wiibi talle paar praetud muna ja teed. Täpne kellaaeg seisis hotelliköögi arvel.”

„Lafus ta kelnerile arwe koke? Ja tundis kelner teda?”

„Ei — küsisin kelnerilt. Ta polnud temale veel kunagi midagi tuppä wiinud ega tunnud teda. Rinnitas ainult, et McCoy poolelbi kinnikaetud näoga voodis lamanud ja arwele alla kirjutanud.”

„Hm!” Jälle hõõrus D'Brien sõuga. „Kes olid need head sõbrad, kes tema juures wiibisid? Meie tuttavad?”

„Mul on nimes üles märgitud. Mõlemad on juba finni istunud.”

„Ja arst?”

„See oli hotellist. Pole veel finni istunud ja pole ka McCoy sõber. Selle kutsusid nad lihtsalt haiget vaatama.”

„Ja on ta McCoyd waremalt näinud?”

„Ei tea. Pole küsinud.”

D'Brien naeratas ja plaksutas õhtuavalt käsi. „Noh, siis küsi temalt nüüd!” Ta tõusis. Edasi tahaksin ma McCoy mõlemat sõpra täna õhtul täpselt kella kaheksa ajal siin näha! Kuulan nad mõlemad järjekorras üle. Ja teie, härrased, olge kella kaheksa ajal ka jälle siin,” pöördus ta Gerry ja Phili poole.

„Mga ma pean olema töö!,” wenitas Gerry.

D'Brien naeratas. „Täna aian ma midagi ja kui see aianbus teostub, on oodata kumme tuhat dollarit tasuta „Chronicle”ilt” ja täpselt sama palju wanalt Collinsilt. Siis ei tarwitse teil tüki ajal enam töö pärast muretseda, wäikseke. Nii, ja nüüd nägemiseni kell kaheksa õhtul!” Inspektori silmad särasid ja Gerry naeratas talle tänukselt.

„Kas tohin teilt veel midagi paluda?”

„Muidugi. Kuidas wiiksin ära welda nii kenale ja nii targale preilile!”

„Üks „Chronicle”i” reporter awitas mind kogu aja ohwimeelselt ja ma lubasin talle, et kui loost midagi wälja tuleb, saab tema sellest esimesena teada. Tohin ma ta täna õhtul kaasa tuua?”

„Ei tea ju veel tõelda, mis täna õhtul wälja tuleb, kuid tooge oma kaitsealune rahulikult kaasa.“

Jälikult saatis ta mõlemad wälja ja täna walt helistas Gerry Tony Zachinile, et ta haige olewat — kohutaw peavalu, palawik, täielik gripp! — ja täna õhtul amettise ei saawat ilmuda. Siis helistas ta Jimmy Cannonile. Selle järele sõitsid nad Phil Cornwalliga „Lavern'i“ ja tellisid õhtusöögi, mida kumbki waewalt puudutas. Täpselt kell kaheksa marssisid Gerry, Phil ja Jimmy jälle inspektor D'Brieni kabinetti.

„Dlete vähemalt täpsed,“ ütles inspektor kõwa häälega ja pilgutas silmi: „Kuid leidub inimesi, kes on veel täpsamad.“ Nad waatasid ümber, kuid toas polnud peale nende kedagi. Kelmikalt naeratahes tõusis inspektor, awas ukse paremal ja palus neid sisse astuda. „Seal sees te küll palju ei näe, kuid kuulete seda enam,“ seletas ta ja osutas kasti seisele, mis asetses ta kirjutuslaual. „Dictafon,“ tähendas ta lühidalt ja samal hetkel astusid sisse kaks kiirkirjutajat, blokid käes. Nad noogutasid ja wõtsid istet. „Loodan, et saame nüüd üht-teist kuulda,“ ütles D'Brien heatujuliselt. „Pange kõik hästi tähele ja palun täielist waikust!“

Ta sulges ukse ja pöördus tagasi kirjutuslaua juurde. Nad kuulsid tooli naginat, kui ta istet wõttis.

„Niisiis, kes tuleb esimesena?“ kostis inspektori häälel.

„Pete Smiley.“ Wastaja oli Brady.

„Hea küll. Saadan ta sisse ja oota wäljas. Ehk ei — parem tulgu enne doktor.“

Järgnes lühike waikus, siis kostis ukse awamine ja sulgemine. Ta edasi:

„Wabandage tülitamist, härra doktor, kuid asi on tähtis.“

„Ma mõistan,“ wastas arst waiksel.

„Küllastasite McCoyd wiienda novembri ööl?“

„Täpselt tõelda — kuueandal, wastu hommikut.“

„Dlete McCoy sõber?“

„Oh ei, ma polnud teda üldse waremalt näinudki. Olen hotell „Belthorpi“ koduarst.“

„Ja mis tal wiga oli?“

„Arwatawasti midagi kopsudega — aga õige kergel kujul. Ta kurtis rinna- ja seljavalu.“

„Hm,“ pomises D'Brien. „Palawikku oli?“

„Ei, üldse mitte. See pani mind weidi imestama.“

„Ja mida soovitasite talle?“

„Noh — dieti ainult rahu. Ütlestin talle, et ta jääks woodisse ja tuleks järgmisel hommikul mu kõnetundi, kui ta ei tunne end paremini.“

„Ja kas ta tuli?“

Arst raputas pead.

„Kõwasti, palun!“ käsutas D'Brien.

„Ei, ta ei tulnud.“

D'Brien kummardus ettepoole ja palus äkki: „Kirjeldage mulle õige toda McCoyd!“

Arst kõhatas ja wiiwitas hetke, kuna kõrwaltoas Gerry, Phil ja Jimmy

põnewusega kuulataksid ja mõlemad stenograafid pliiatsid käes ootasid.

„Teda võiks pidada umbes neljakümne-aastaselt,“ algas arst. „Tal oli filedaks raseeritud tumedate juustega ja paari rõugearmiga, kui ma ei eksin.“

D'Brien katkestas teda. Ta näitas ette terve rea roimarite fotosid. „Kas nii nägi ta välja?“

Arst viivitas. „Võib-olla pole pilt hästi välja tulnud, kuid sellele mehele ta küll ei sarnle, keda mina läbi waatasin.“

Inspektor säras. „Tänan, härra doktor. See on kõik, mida teist teada soovisin.“ Ta wajutas kellanupule ja keegi ametnik, tõenäoliselt Brady, astus sisse. „Juhata härra doktor välja ja saada Smiley sisse.“

Jälle kuulsid nad ukse awamist ja sulgemist.

„Tere, Smiley,“ hüüdis inspektor. „Ara tee nii rumalat nägu — wõi on sul jälle juba halb südametunnistus?“

„Ma pole midagi halba teinud,“ wastas Smiley julgusetult.

„Seda ei ütlegi ju keegi! Ainult mitte hirmu tunda!“

„Miks te mind siis kutsusite?“

„Et sulle esitada paar küsimust, mis ehk võiksid su sõbra, McCoy, naha päästa,“ seletas D'Brien. „See näib olevat enese kardetawalt sisse mäsfinud, kuigi kinnitab, et ta mõrwa döl olevat haigena woodis lamenud ja võib arsti ja kolm sõpra kutsuda tunnistajaks.“

Smiley niisutas huuli. „Ja siis?“

„Mitus wiga kõige juures on see, et ta enam ei mäleta, kes need kolm sõpra olid.“

„Taewas, see inimene on ju hull!“ Smiley oli äärmiselt hämmastunud mehe üle, kes ei mäletanud kolme hea sõbra nime. „Need olid Hermann Skelley, Walt McCarthy ja mina. Kas ainult sellepärast lafsite mu kutsuda?“

„Just nii, Smiley. Võid nüüd jälle minna.“ D'Brien helistas. „Korras, Brady. Juhata ta välja.“ Ta pilgutas ja ootas, kui üks Smiley taga oli langenud kinni. „Pea arsti weel weidi kinni, Brady ja otsti mulle kofku andmed Hermann Skelley kohta. See on meie wana tuttav — wajan tema pilti. Ja nüüd laise McCarthy sisse marsida.“

„Tere, Mac,“ hüüdis D'Brien heatujuliselt, kui McCarthy sisse astus.

„Mida te soovite?“

„Weidi selgitada McCoy alibit, muud midagi. Suurepärane alibi, ainult ühe erandiga. Hermann Skelley jutustab meile, et sina sel döl ei olnud McCoy juures, kui ta haigestus. McCoy seewastu wannub, et sa koos Skelley ja Smilenga tema juures olid.“

„Matsu walelik!“

„Sa siis olid seal?“

„Muudugi olin.“

„Ja Skelley ning McCarthy ka?“

„Just nii.“

„Tead sa seda kindlasti?“

„Niisugust asja ei peaks ma teadma! Kas peate mind hulluks?“

„Hea küll.“ D'Brien wajutas jällegi kellanupule ja Brady astus sisse. Käs hoidis ta mõningaid fotosid Skelleyst.

„Hoia neid poisse veel weidi seal — ja võimaluse korral lahus!“ ütles D'Brien lühidalt. „Ja nüüd saada mulle doktor veel kord siia. Siis mõib ta minna — aga ütle talle, et ta ei läheks liiga kaugele.“

Arst tegi üllatatud näo, kui ta uuesti sisse kutsuti.

„Pole midagi erilist, härra doktor. Mulle tuli ainult äkki üks mõte. McCoy jutustas mulle, et tema juures oli ainult üks sõpra. Teie kirjelduse põhjal aga tekkis mul kahtlus, et McCoy ise ehk sugugi kodus ei ole.“ Ta tõstis Skelley pildid üles. „Kas see sarnleb mehele, kes teataval ajal woodis lamas?“

Arst mõttis pildid, heitis neile põgusa pilgu ja andis inspektorile tagasi. Pole kahtlust — see on mees, keda teised nimetasid McCoyks!“

„Nii,“ ütles D'Brien Bradlyle, kui arst oli wäljunud, „ja nüüd saada McCoy siia.“

Wältoas, kus Gerry ja Phil ikka veel hinge pidades kuulasid, kirjutas Jimmy Cannon juba meesiku hooga. „Päris pöörane lugu!“ pööras ta endamisi. Siis kõlas diktafonist D'Brient hää, kes mahedalt ütles: „McCoyd.“

„Palun istet wõtta!“

„Seda meelehead wõin teile teha.“

„Kuidas on dieti lugu teie filmadega?“

„Tanan — ei saa nuriseda.“

„Muidu kandsite ju alati prille?“

„Minult lugemise juures.“

„Ah nii. Ja kus teie prillid on?“

McCoy pistis hajameelselt kae tasku. „Ah — teate, hiljuti jooksis mulle teataval keegi häbematu olend otse ja me sattusime kaklusse. Umber wadates märkasin, et mu näpitsad olid kadunud. Uskumatu, eks ole?“

„On teil wähemalt teised prillid olemas?“

„Ei — see tähendab, mul olid küll, kuid need purunesid.“

„Kust te harilikult oma prillid tellite?“

„Ah, korra siit, korra seal. Waremalt tellisin alati Addisoni juurest, kuid see on kohutawalt kallis.“

„Ja millal lasksite wiimati waadata oma filmad läbi?“

„Üks heff — umbes kahe-kolme nädala eest.“

„Ja mis sealjuures selgus?“

„Et pean weidi tugewamaid prille kandma, muud midagi.“

„Kahe-kolme nädala eest, ütlesite. Niisiis kohe pärast seda, kui Tod Reese „Ambasadeuris“ maha lasti?“

„Kuradi pihta, kuidas pean mina seda teadma!“ ägestus McCoy.

„Mõtlesin, et teate seda ehk jubuslikult,“ tähendas D'Brien süütult.

Ma ei tea seda aga mitte! Ütlesin teile juba waremalt, et ma mõrwa ajal haigena woodis lamasin ja olen seda ka küllaltajast tõendanud?“

„Ma-na-naa — te unustasite aga meie mainida, et Hermann Skeen ka seal oli.“

McCoy wõpatas ja kahwatas. „Skelley?“ kordas ta tasa.

„Skelley jah!“ ütles inspektor pilkawalt.

„Ei, tema polnud seal!“

„Imelik! Täpselt sama kinnitab Skelley teie kohta! Nimelt, et teid üldse kodus polnud, et tema oli mees, keda arst läbi waatas ja et te kenasti minema läksite ja wahpeal omal wiisil Tod Reesega arweid rääkisite.“

„Matu walelik!“ McCoy hüppas wihaselt püsti. „Selge, mis te dieti ahaate — kõik minu kaela ajada, ah?“

„Jätuma jääda!“ müristas inspektor. „Ei tule meil meelbegi midagi teie kaela ajada! Leidstme teie näpitsad „Ambassadeurist“ — nõõr pid lastmise juures rebenema. Ebas on meil sõrmejälgi rewolwrist ja sellest. . .“ Ta tõstis sigaretitoosi üles. „Meil on tunnistaja, kes teid ära tundis sellest. . .“ Ta osutas McCoy mustale pitsatförmusele. „Ta lõpuks kas ta, „oleme teie kolmelt kenalt kaaslaselt wälja meelitanud tun et teie alibi oli ainult jame pettus. Hallo, Brady!“ hüüdis ta ja ruttas sisse. D'Brien pöördus jälle McCoy poole. „Mu inimesed juba sageli üht-teist wälja pressinud ja see ei paku kellelegi lõbu. Kas peame jälle kasutama tuntud meetodeid, wõi tunnistate waba üles?“

„Mul pole midagi tunnistada!“

„Ilus.“ D'Brien pöördus Brady poole. „Ara wiia!“ käsutas ta.

Brady haaras McCoyt kraest ja kui see wastu hakkas rabelema, tõ Brady wäga tähendusrikkalt kae. „Tõuse juba, sõbrake, enne kui mu käsind selleks sunnib! Küllap me oskame su keelepaelad walla päästa!“

„Ei — jätke ometi järele! D'Brien, keelake teda!“

„Teate, wäljas ootawad weel wiis noormeest ja kõik minust peajagu pikemad,“ naeris Brady.

„Kuulge, inspektor, teie inimesed ei pressi mult mingit tunnistust wälja, kui nad mind ka teab kuidas piinaksid! Teil pole mingeid tõendusi minu wastu!“

D'Brien kehitas õlgu ja pöördus tagasi kirjutuslaua juure. „Ara wiia!“ käsutas ta. „Wõib-olla suudab mõni teist ta mälu wärskendada.“

„Ei!“ mõirgas McCoy.

„Wälja nüüd!“ kõlas inspektori karm hää.

Brady tõmbas McCoy, kes rabeles kui hullumeelne, püsti ja poolest wedas, pooleldi tõukas ta uksest wälja.

Seltskond kõrwaltoas kuulis usti mõlemate taga kinni langemat. Si astus D'Brien sisse. Waikides seisis ta hetke ja silmitses Gerryt. „Demag on meil palju waewa, kuid siiski loodan, et täna õffel hiljemalt tunnistata üles.“ Ta istus tugitooli ja trummeldas hajameelselt tükk aega sõrmdega. Keegi ei lausunud sõnakestki.

Siis tõusis inspektor ja sammus jälle oma kabineti poole. Lämäl pööbus ta. „Wõite oodata, kui soovite,“ ütles ta lühidalt. „Kuid ma ei se teile midagi kindlat lubada.“

Ja nii jäid Gerry ja Phil tummalt istuma edasi, kuna stenograafid ja Jimmy Cannon agaralt kirjutasid.

23.

Möödus terwelt kahe tunni, enne kui ukse avamine kõrvaltoas neid jälle sundis terasemalt kuulutama.

„Noh?“ kuulsid nad inspektorit küsivat.

„Mulle näib, et isand on nüüd jutukamas meeleolus,“ kõlas Brady sügav hää.

Siis kuulsid nad kellegi kolmanda häält, mis värises ja kähises. „Mina — lasaksin ta maha.“

„Miks?“

„Dlin Leslie Collinsilt mänguga omandanud sada tuhat dollarit ja tema ähvardas wanamehele sellest rääkida,“ seletas McCoy.

„Ahaa, jälle juba walemängu harrastatud!“ tähendas D'Brien. „Valun edasi!“

„Ta andis mulle kahe päewa aega asja korraldamiseks. Kuid ma ei saanud nii kiiresti raha kokku. Pidin temaga „Ambassadeuris“ kohtama. Kui sinna jõudsin, oli suurem osa tulesid juba kustutatud. Peitsin enese eesriide taha ja ootasin. Ja kui ta garderoobi seisima jäi, kihutasin talle laengu selga. Ja siis — siis nägin äkki, kuidas noor Collins saalist välja tuikus, purujoobnuna. Surusin rewolvri kähku temale piiku, et seda ei leitaaks minu juurest. See on kõik.“

„Ja alibi oli pettus?“

McCoy noogutas.

— — —

Gerry ja inspektor pidasid sõna. Minuski hommikuleht ei toonud ridagi McCoy wahistamise ja tunnistuse kohta, ja seda kõik ainult inspektori wastutulelikkuse tõttu. Seft Gerry palweid ja Jimmy Cannoni abi arwesse wõttes andis inspektor McCarthy ja Pete Smiley wahistamise põhjusena teada ainult eksimuse liiduseaduse wastu, mis kellelegi midagi ei reetnud.

McCoyl aga lastis ta seotult ja kõwa walwe all kogu öö ja järgmise päewa hommikupooliku istuda oma toas, kuni kella kümne ajal „Chronicle“ andis wälja erinumbri, mille esiküljel leidis Jimmy Cannoni wiite-meeruline tõmuteade!

— — —

Wahepeal olid inspektori kabinetti saabunud Gerry ja Phil, kes ärewusega ootasid, kuni stenograafid protokollid olid puhtalt ümber kirjutatud ja McCoy süngelt oma tunnistusele alla kirjutas. Siis haaras Phil Gerryt kaealt. „Tema peab esimene olema,“ pöördus ta inspektori poole, „kes Busteri isale röömusõnumi wiib, eks?“

„Kel oleks selleks suurem õigus?“ muigas inspektor.

„Dlete tore inimene, inspektor!“ kiitis Cornwall Gerryga wäljudes. „Nüüd purjetame wana Collins'i juurde ja paneme ta piinlikku seisukorda,“ ütles Phil tänawal Gerryle.

„Ei, mina ei tule! Ma ei taha üldse Collinsitega tegemist teha!“

„Ah, ärge jonnige!“ Cornwall kutsus takso ja pufseeris Gerry sisse.

Kell oli weerand üksteist, kui taksu Collinsi willa ees peatus. Phil tasus sõiduarme ja tiris ikka veel ägedalt masturabelema Gerry marmorastmeid pidi üles.

„Paari päema eest,“ tähendas tüdruk kibestunult, „löödi see üks mul nina eest kinni.“

„Noh ja nüüd lööme meie selle teistel nina eest kinni. Mul on ükspuha, mis juhtub edasi, kui olete neile kõike seletanud!“

Phil majutas kellanupule. Vestibüüis süüdati tuli, keegi teener awas ja nad astusid sisse.

„Selge härra Collinsile, et preili Marsh on siin ja soovib temaga kõnelda.“

Teener kallutas pead ja tegi mõtliku näo.

„Noh,“ ägestus Phil, „mida te veel ootate?“

„Hea küll, härra Cornwall.“ Viimaks suvases teener liikuma hakata.

„Mõite oma härrale ka teatada, et mina olen koos daamiga siin,“ hüüdis ta teenrile järele ja see noogutas väärifalt.

„Tehke enesel mugavaks, lapsuke.“ Phil osutas toolile ja naeratas õnnelikuna.

Paari minuti pärast tuli teener tagasi.

„Härra Collins lasseb wabandada, kuid ta arwab, et mõistate ta tunnideid ja...“

„Selge oma härrale, et kui ta meid vastu ei võta, paneme homme niisuguse loo lehte, mis ei lasse tal enam ealeski saada rõõmsaks. Kelleks ta end dieiti peab — Jumalaks või?“

Teener kehitas õlgu. „Atlen talle edasi, härra Cornwall.“

Rannatamatult jalaga vastu põrandat tampides ootas Phil teenri naasimist. Warsti ilmus see jälle esikusse ja tema kannul Leslie Collins.

„Weel enne, kui wanahärra oli jõudnud nende juurde, káratas ta: „Tulen ainult selleks alla, et teilt küsida, kuidas julgete tungida mu majja ja tuua kuuldawale selliseid áhwardusi? Raeban teie isale, noormees! Ja mis puutub sellesse reklaamihimulisse noorde daami, siis on minu kannatus nüüd lõpul. Pöördu politse poole.“

Cornwall hüppas üles. „Teie asemel,“ ütles ta aeglaselt — nii aeglaselt, et Collins lahtise suuga teda kuulama jäi, „ei ütleks ma enam ainustki silpi, mille pärast ma homme veel rohkem hábeneksin, kui teie seda teete kahe minuti pärast.“ Selle järele pöörduis ta Gerry poole. „Niisiis, kallis laps, kui te andestada mõite niisugust käitumist ühe kõrgeliseiswa härra poolt — härra poolt, kes daami ei palu isegi oma korterisse, waid lasseb tal seista esikus nagu teenijatüdrukul...“

Collins tahtis midagi lausuda, kuid Cornwall jõudis temast ette. „Jaa, kui te seda suudate andestada, siis jutustage talle nüüd.“

Gerry hammustas huulde. „Teie poeg — tuleb arwatavasti juba täna ennelõunat jälle koju,“ ütles ta tasa.

Collins waatas hámmostunult Gerrylt Philile ja Phililt jälle Gerryse, kuid wiimane ei osutanud mingit tahet edasi kõnelemiseks.

"Jea küll," ütles Phil. "Siis räägin mina edasi. Minult Gerryle, keda tradwokaadid tahtsid kui reklaami tagaajajat tõrjuda kõrwale, wõlgnete nu, et täna õõsel wahistati Tod Reese mõrwarina keegi Dan McCoy!" Collinsi nägu oli muutunud tühakarwaliseks. Ta ei püüdnudki Corna ki katkestada.

Jaoskonnas, kust me praegu tuleme, on neil juba McCoy ülestun-
s must-walgel ja teie poeg wabastatakse arwatavasti juba täna."
andis Gerryle märku. "Sooh, kui te nüüd härra Collinsile weel ümb-
üle annate, wõime sellest ebaküüalislahkest majast lahtuda."

Gerry awas käsitasku, andis Philile mainitud ümbriku ja waatas pealt,
Bana-härra silmitjes ümbriku imestusega. "Mis see on?"
noormees selle jäiselt ja ametlikult ulatas Collinsile.

"Need on neli tuhat kolmsada dollarit, ülejäänud osa wiieft tuhandest,
illega teie targad adwokaadid Gerryst lootsid wabaneda. Te mõistate,
enduste otsimine McCoy wastu, mida nad jaoskonnas wajasid, läks tal
nurguselt seitsesada dollarit maksma. Tulge nüüd, kallid lapsed!"

"Pidage!" Bana Collins waatas paluwalt ühelt teiselt. Wiimase wiie
amuti kestel näis ta aastakümne wõrra olemat wananenud. "Palun —
alun teid, te ei lähe ometi niisama minema! Peate mulle rohkem jutus-
ma! Olen — olen päris segane. Palun, tulge minu tuppa."

Phil kehitas õlgu, kuid abitu wanahärra äratas Gerry kaastunde. Ta
putas Cornwalli käsiwari ja surus seda kergelt, andes peaga märku
insile järgneda.

Jaammus nende eel oma kirjutustuppa ja palus neid istet wõtta.
ahaga hoidis ta ikka weel käes.

Tul — ei tulnud siia, et teile haiget teha, härra Collins," algas Phil.
meel — wiipas tõrjuwalt käega. "Mulle haiget teha?" Ta raputas nukralt

hälli pead. "Suudan rahulikult taluda weel paar tugewamat pilli.
an nüüd, et noort daami koheldi alatult ja seda kõik minu süü läbi.
Nest hoolimata on ta korda saatnud midagi suurt, midagi nii wägewat,
ma seda ikka weel ei suuda täiel määral taibata. Kardan, et olen jää-
d wanaks." Ta suu tõmbus kaeblikule naeratusel.

"Ja Buster wabastatakse weel täna?" küsis ta tasa, nagu ei julgeks
skuda oma kõrwu.

"Niinüüsi inspektor O'Brien ütles."

Collins tõusis, ja astus Gerry juurde, ja haaras ta kae. "Olen rikas
nees," ütles ta wäsinult, "kuid kogu mu raha — kõik mu warandus —
seks wilets tasu teile teie teo eest. Soowin nüüd ainult üht: et te mulle
andestada wõiksite!" Gerry silmad muutusid niiskeks. Wanahärra hoidis
ikka weel ta warijewat kätt. "Kas wõite — kas tahate mulle andestada?"

Gerry noogutas. "Muidugi," neelatas ta. "Nüüd on ju kõik selgataga."

Samal hetkel ilmus kirjutustuppa Jimmy Cannon, liikates häämas-
tunud teenri lihtsalt kõrwale. "Püha Seebaot, kui tähtsaks ninaks Jimmy
üle õõ on saanud!" hõikas ta. "Küll olen ma rõõmus, et teid leidisin,"
lisas ta Gerryt ülemeeliksult kaelustades. "Kas teate, et maail pole teist toi-
metuses ühtki pilti?"

Ta pöördus fotograafi poole, kes oli talle järgnenud. "See nüüd

kätku, kus ta meil õnnelikult aparaadi ees! Inspektor ütles meile et olete siin. Te pole meile ometi kuri," pöördus ta Collinsi poole, pead raputas.

"Jimmy Cannon „Evening Chronicle'ist", tutrustas Cannon oli Gerry parem käsi — ta on enesele ausalt väikese taju teeninud!"

Päevapiltnik seadis oma aparaadi korda ja astus Gerry juurde, teda seada mõjukasse poosi.

"Pea, üks hetk!" Jimmy wibutas erutatult mingit sedelit. „Ma kindlasti ka jääma pildile! Tähelepanu, kõik siia waadata! Jimmy Cannon, meie reporter, annab „Chronicle'i" kümmetuhande-dollarilise ti üle Gerry Marshile, kes selgitas Reese mõistatusliku tapmise!"

Gerry põrnitses teda arusaamatult.

"Tõsi jutt, väikese!" hüüdis Jimmy särades. Ta hoidis tšeki ja osutas numbritele. „Nagu näete: üks ja neli nulli! Kümme terwer handelist — mida ütlete selle kohta?"

Kuid Gerry, kes juba tükk aega oli närwiliselt pilgutanud, ei öelnud midagi, vaid puhkes Leslie Collinsi rinna najal nutma.

Hämmastunult pöördus Jimmy Phili poole. „Noo — kas te tate seda? Saab kümme tuhat dollarit ja ulub nagu hoowikoer! ju..."

"Jätke nüüd, jätke nüüd!" Collins tõrjus Gerryt õrnalt eemale, tüdruk kõigest jõust püüdis läbi pisarate naeratada.

"Väike on enese liialt ära wäsitunud," seltas Phil.

"Ja kui ta ka furnult maha langeks, pean temast saama lapsuke — ja palun nüüd hästi sõbralik nagu! Naeratage Jimmy heaks korra päris südame!"

"Ma naeratan ju juba küllalt," protestis Gerry.

"No ilus — siis nägin wist walesti! Kuid nüüd pühkige kätku rad filmist, et see mees oma koliga kord minema saaks!"

Järgmise päewa pärastlõunat kella kolme ajal ootas Gerry kättes ilus rahatasku ja selles mitte vähem ilus tšekiraamat, Mac elamu ees taksot, mille ta telefoniteel oli tellinud, ja mis lõpuks kahetümne-minutilise hilinemisega. Siis sõitis ta suure kiirusega minema.

Lund aega hiljem peatus äkki hõbehall auto wana, luitunud majakese ees, mis asus poolesti külmunud järwe ääres. Autost hüüdis wälja kiirest sõidust õhetama lõõnub põskedega Buster ja koputas n. uksel.

"Dtsin preilli Marshi," sõnas ta tüsedawõitu naisele, kes tuli awama

"Ta peab olema siin kuskil lähedal," ütles naine teda armustawalt filmisjades. „Wõib-olla waatate alla järwe äärde." Hoolimata pakasest tuli ta werandale ja näitas Busterile teed.

"Tänan, ma lähen waatan." Ta sammus tagasi auto juurde, kus ja Phil teda ootasid. „Olen kohe jälle siin!" hüüdis ta ja kadus maja taha. Sealst wiis tee järwe äärde.

teie nerry, sooja kasukasi mähitult, lebas laia
tõ al ja kõrmal sohtine raamat. Ta jalgade
tõrendatult trükitud pealkirjaga, mis kuul
n m arimiswangelst. Mõtteise wajunult waatas
u ter äkki ta kõrmale põlwitas.

"erry!"

Apatabes tõu sis tüdruk istukile, awas juu, nagu
tabus siis.

"Oerry, kui te teaksite, kuidas näeb wälja mu si
wi... te lontrus ja teie olite nii ohwimeelne! Kas ju
tagi andestada?" Ta tegi argliku liigutuse Gerry käre
tõmbas selle eemale.

m Mul pole teile dieti midagi andestada," ütles Gerry.
tõ eedes.

ün Aga, kallis laps, ma ei tulnudki selleks siia, et teilt n
ust. Olen siin, et teile anda seletust oma wabandamatu kä
tahaksite mind vähemalt kuulata?"

n is "Ei, milleks teid kuulata? Palun, minge nüüd!" Tüdruk wistas
p oetis näo kätsele.

ta Gerry, armas Gerry!" Buster keeras ta ümber ja surus tormi
puut vastu. "Ma ei mõtlegi praegu minna! Mitte ilma teieta!" Ta h
Sollerry! lõuast ja käänas ta näo õrnalt enese poole. "Jaa, ma armastan
ütles ta taha, "ja ma tean, teie armastate ka mind — muidu poleks
te heaks nii palju teinud..."

Lulerry tõusis teda eemale. "Jaa, armastan teid. Rahjaks! Sellepärast
meel... minime. Ma ei tohi..."

Do siiski, te tohite, kallis laps, te tohite! Üldse, mida te siis ei tohi —
ole tähtis — annan juba, mida tahate öelda..."

all keeras ta Gerry näo enese poole. "Sõitsin nimelt selleks siia, et
küsiwa, kas tahate minuga abielluda?"

Gerry ahmis erutatult õhku. "Teiega abielluda? Mina teiega
alluda?"

u "Teie wõi ei keegi teise!"

"Kuid ma ei ole ju midagi — ainult — ainult garderoobineiu
— teie olete..." puikles Gerry, nagu poleks ta noormeesi dieti n

"Olen ju waene!"

A "Wah wale!" naeratas Buster. "Te olite garderoobineiu
waene — ja nüüd pole te enam kumbki! No naeratage juba k
meeleheaks! Ainult üsna weidi — palun teid nii wäga!"

"Teie isa, rida ütles tema selle kohta?"

m "Ei, sunnib rind kogu aja ägedalt taga!" Ta hüppas üles

o "Ei, rüsti. Ah, olen ju nii armunud, Gerry Marsh!"

j "Ei juba ta täte wähe ega rabelnud enam.

Ja mina — ah, ... na ju ka, Robert Collins!"

Lõpp.

H